

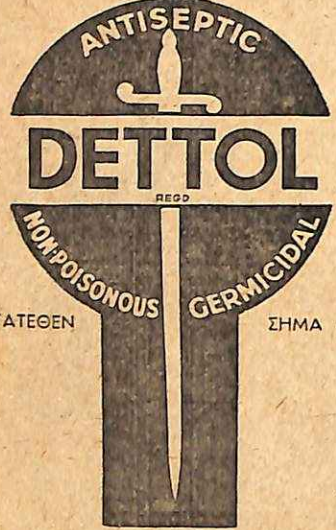
ΗΓΥΝΑΙΚΑ

ΑΡ. 123

ΚΑΙ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

ΝΤΕΤΤΟΛ "ΑΘΗΝΑ,"
Αντισηπτικόν & Μικροβιοκτόνον
 Χρησιμοποιείται εύρυτατα εις την
ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗΝ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΑΝ Κ.Λ.Π.,
ΑΛΛΑ ΠΡΟΣΦΕΡΕΤΑΙ ΚΑΙ ΔΙ' ΑΤΟΜΙΚΗΝ ΧΡΗΣΙΝ

ΣΗΜΑ ΚΑΤΑΤΕΘΕΝ ΣΗΜΑ ΚΑΤΑΤΕΘΕΝ

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ ΑΠΟΣΤΕΛΛΕΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟΥΣ Κ.Κ. ΙΑΤΡΟΥΣ ΤΗ ΑΙΤΗΣΕΙ ΤΩΝ
ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
 ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ
 • **ΑΝ. ΕΤ. ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ ΝΤΕΣΤΡΕ (ΕΛΛΑΣ)** •
 ΕΥΒΟΙΑΣ 17 - ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ ΤΗΛ. 462.618
 ΕΓΚ. ΑΝ. ΥΓ. ΣΥΜ. Ε.Β. 5159/11-5-54

Τελειώνουν τ' βάσανα...

για τις χιλιάδες νοι-
 κοκυρές από τον και-
 ρό που χρησιμοποιούν
ΧΑΡΠΙΚ!

• Το HARPIC καθαρίζει την λεκά-
 νη του αποχωρητηρίου σας ακόμη
 και εις το μέρος που δεν φθάνει η
 βούρτσά.

• Το HARPIC εξαφανίζει την
 κακοσμία εις την ρίζαν της.

Κάνετε την ζωήν σας ευκολή.
 Έχετε στο σπίτι σας ένα HARPIC.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΟ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΝΤΟΠΩΛΗΝ ΣΑΣ

Προϊόν των αγγλικών εργοστασίων Reckitt & Colman Ltd. - Hull & London.
 Γενικοί Αντιπρόσωποι: ΕΤΑΙΡΙΑ ΝΤΕΣΤΡΕ Α.Ε. ΤΗΛ. 462.618

"Γνώμη"

Στιγμές
**ΕΥΤΥΧΙΑΣ, που μπο-
 ρείτε να χαρήτε άφοβα**
 • Το κραγιόν "ΜΑΟΡΙ," είναι
 ανεξίτηλον αλλά και τελειώς
 άβλαβές.
 • Κυκλοφορεί σε ΟΚΤΩ φωτει-
 νούς χρωματισμούς.

"ΜΑΟΡΙ,"
 ΠΡΟΪΟΝ ΤΩΝ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΩΝ "CANA"

**ΘΕΡΜΑΣΤΡΕΣ
 EXTRA
 ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗ**

• Όλων των τύπων και μεγεθών.
 • Πλήρης συλλογή εξαρτημάτων.
 • Θερμάστραι Ευρωπαϊκά διαρκούς καύσεως εις μεγά-
 λην ποικιλίαν.

**ΚΟΥΖΙΝΑΙ ΜΑΓΕΙΡΙΚΗΣ
 ΗΛΕΚΤΡΙΚΑ ΕΙΔΗ**
ΑΠΑΝΤΑ ΕΙΣ ΤΙΜΑΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗΣ ΠΟΛΗΣΕΩΣ
 ΕΚΘΕΣΙΣ: ΓΑΜΒΕΤΑ 12
 «ΑΘΗΝΑ» ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 28.138

Η ΓΥΝΑΙΚΑ
 ΚΑΙ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
 Διευθυντής Ε. Χ. ΤΕΡΖΟΠΟΥΛΟΣ Έκδότης
 Αρχισυντάκτης ΑΛ. ΜΑΚΡΟΠΟΥΛΟΣ
 Οίκον. Διευθ.: ΑΝΤ. ΝΟΜΙΚΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ γωνία Σταδίου και Σανταρόζα 1 • Τηλέφ. 36-762
 Τηλέφ. τυπογραφείων 36-555. Τηλέφ. πισστηρίων 26-343
 ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧΜΑΙ 6

ΕΝΩ ΔΙΑΒΑΙΝΕΙ ΤΟ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ
 ΠΕΦΤΟΥΝ ΤΑ ΦΥΛΛΑ...

ΣΑΝ επάνω σε περιστρε-
 φόμενη σκηνή άλλαξε η
 σκηνογραφία. Το φιλμ
 της ζωής παλινδρόμησε
 στο δούδο κινηματογράφου.
 Κλειστά είναι τώρα τα παρά-
 θυρα που λίγο πριν έπρόδιναν
 την αρμονία ή τις διαφορές
 των γειτονικών σπιτιών. Και
 οι φωνές των μικροπληθών
 φτάνουν ως εμάς, σαν διύλισμέ-
 νες από το τρομακτικό μηχά-
 νημα που λέγεται «κλεισούρα».

Και οι μέρες μικραίνουν, συ-
 στέλλονται, εξαφανίζονται. Η
 απέραντη νύχτα δρθώνει το
 σκοτεινό της ανάστημα. Άργο-
 πορημένη ώρα είναι πιά τα
 μεσάνυχτα, αυτά τα ίδια με-
 σάνυχτα, που λίγες μέρες
 πριν μάς έτρεπαν στα περσ-
 δρόμια της πρωτεύουσας γά
 την μέχρι των προώνων ωρών
 κουβεντούλα μας.

Τί θα γίνει ο γεννημένος ξε-
 νύχτης; Με τα χέρια στις τσέ-
 πες, με το καπέλο ως τ' αυ-
 τιά, σηκωμένους γιγακάρδες και
 σκυφό κεφάλι, θα τον δότε λί-
 γο διαστικό περιπατητή, να
 οργάνη τους δρόμους αναπα-
 λώντας περασμένες χαρές.

Μά ή δική του ταλαπιορρία
 χωρίς μπροστά στο μαρτύριο
 του αναγκαστικού ξενύχτη, έ-
 κείνου που το κρεβάτι δεν έ-
 ναι στρωμένο, αλλά ξυλοκρέβα-
 το, αν όχι κρεβάτι φακίρη. Τί
 θα γίνει αυτός ο άνθρωπος που
 πάσχει από άπνεια; Ω, το εύ-
 λογημένο καλοκαιράκι! Ποιός
 λογάρισε τον ύπνο; Όλονυ-
 χτία στο μπαλκόνι, με τις πυ-
 ζάμες, το τσιγαράκι στο στό-
 μα, άφινε τη ματιά του να
 πλανιέται στον ξάστερο ούρα-
 νό, μιλούσε με τ' άστέρια και
 κοιμιά φορά με τον συμπα-
 ρονά γείτονα. Κι' ύστερα έ-
 δω κι' εκεί ένα φωτισμένο πα-
 ράθυρο, τον παρηγορούσε ότι
 δεν είναι μοναδικό υπόδειγμα
 στον κόσμο.

Τί κίτρινο φύλλο...
 Τί ώραία που πέφτει!
 Μέσ' στη μικρή διαδρομή
 απ' τον κλώνο στη γή,
 πώς ξέρει να δάξη
 μίαν ύστατη διμορφάδα.
 Και μ' όλο το δέος του
 πώς στη γή θα σπείση,
 θέλει αυτό το πέσιμο
 νάχη μια χάρι από πηγή.

Φτεροδuges απόκτησαν τα
 κίτρινα φύλλα! Γιατί όχι;
 Όλα μπορούν νάχουν φτερού-
 γες, φτάνει να μη τις φυλλι-
 δική μια βαρυθυμία ή μια κα-
 κοδαιμονία της στιγμής.

ΜΑΡΙΑ ΙΩ. ΛΟΒΕΡΔΟΥ

Από το έρχόμενο τεύχος
«Η ΓΥΝΑΙΚΑ»
 ανανεωμένη, φρεσκαρισμένη... προσφέρει στις αναγνώ-
 στριές της ένα ολόδροσο μπουκέτο από θαυμάσια
 αναγνώσματα, που θα γοητεύσουν, θα συναρπάσουν,
 θα συγκινήσουν:

1
 Ένα από τα διαμάντια της ελληνικής λογοτεχνίας:
Η ΚΕΡΕΝΙΑ ΚΟΥΚΛΑ
 το άριστούργημα του Κ. ΧΡΗΣΤΟΜΑΝΟΥ
 Αθηναϊκό ήθογραφικό μυθιστόρημα με την τραγική Ι-
 storia μιας γυναίκας που παντρεύεται από έρωτα ένα
 άντρα νεώτερό της. Μία νέα κοπέλλα παρεβάλλεται ανά-
 μεσα στο άντρώγυνο και αρχίζει η τραγωδία της οποίας
 τις συγκλονιστικές φάσεις θα παρακολουθήσετε στο ρεα-
 λιστικό αυτό μυθιστόρημα το γεμάτο ποιήσει κι' υποβολή.

2
 Ένα υπερμοντέρνο πρωτότυπο ρομάντο:
**ΣΗΜΕΡΑ Ο ΑΝΤΡΑΣ ΜΟΥ
 ΠΑΝΤΡΕΥΕΤΑΙ!...**
 της διάσημης Βιεννέζας συγγραφέως ANN-MARI ΣΕΛΙΝ-
 ΚΟ, η οποία κατέκτησε το παγκόσμιο αναγνωστικό κοι-
 νό με τα μυθιστορηματά της που τα χαρακτηρίζει το συ-
 ναρπαστικό ύφος, η δροσιά και η χάρις. «ΝΤΕΖΙΡΕ»,
 «ΗΜΟΥΝ ΕΝΑ ΔΣΧΗΜΟ ΚΟΡΙΤΣΙ», «ΑΥΡΙΟ ΟΛΑ ΘΑ
 ΠΑΝΕ ΚΑΛΥΤΕΡΑ», έργα της που έμειναν κλασσικά,
 έγγυώνται για την αξία του μυθιστορηματός της, που
 αρχίζει στο επόμενο τεύχος.

3
 Μία εξαιρετική μυθιστορηματική βιογραφία:
ANNA ΠΑΥΛΟΒΑ
 Η ρομαντική ιστορία της μεγαλύτερης χορεύτριας όλων
 των εποχών. Μία ζωή αφιερωμένη σ' ένα μεγάλον έρω-
 τα: το Χορό! Η γυναίκα που περιφρόνησε δόξα και
 πλούτη, αλλά άκουσε τη φωνή της καρδιάς της!

4
 Ένα τρισχαριτωμένο ιστορικό ανάγνωσμα:
**Η ΜΟΔΑ, ΣΤΑ ΠΡΩΤΑ ΧΡΟΝΙΑ
 ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ**
 Θαυμάσια σειρά του συνεργάτου μας ΤΑΚΗ ΛΑΠΠΑ, 8-
 που περιγράφονται με χαρακτηριστικό τρόπο τα πρώτα
 δημάτα της ευρωπαϊκής μόδας στην Αθήνα πριν από
 120 χρόνια. Τι μοντέλα πρωτοφορέθηκαν, τα ύφασμα-
 τα, χρώματα, τα κολλυμτικά και οι αντιδράσεις των κα-
 θυστερημένων.

5
 Μία εξαιρετική εκλαϊκευτική επιστημονική σειρά:
ΠΩΣ ΑΡΧΙΣΕ Η ΖΩΗ ΣΑΣ
 του διασημου Άγγλου Ιατρού ΡΟΤΖΕΡ ΠΙΑΚΙΝΓΚΤΟΝ
 όπου με θαυμάση απλότητα και ενέργεια περιγράφονται
 οι καταπληκτικές φάσεις του θαύματος της δημιουργίας
 του ανθρώπου. Παραστατικά σχέδια συνοδεύουν το ύπε-
 ραχο αυτό κείμενο, που μπορείτε άφοβα να το δάσετε
 στο παιδί σας να το διαβάση για να διαφωτισθή τελειώς
 στο τεραστίας σημασίας αυτό θέμα.

Κι' εκτός από όλα αυτά πλήθος από εξαιρετικώς ενδια-
 φέροντα πρακτικά, επιστημονικά και ψυχαγωγικά θέμα-
 τα: ΜΟΔΑ, ΠΑΤΡΟΝ, ΠΛΕΚΤΑ, ΚΕΝΤΗΜΑΤΑ, ΙΔΕΕΣ
 ΓΙΑ ΑΠΛΑ, ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΚΑΙ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΕΠΙΠΛΑ,
 ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ, ΙΣΤΟΡΙΚΑ, ΜΑΓΕΙΡΙΚΗ-ΖΑΧΑΡΟ-
 ΠΛΑΣΤΙΚΗ, ΠΑΙΔΙΚΑ Κ.Λ.Π. Κ.Λ.Π.

Από το έρχόμενο τεύχος σας προσφέρει
«Η ΓΥΝΑΙΚΑ»
 ό,τι καλύτερο πρέπει να διαβάσετε.

ΜΙΑ ΒΟΛΤΑ ΣΤΑ ΜΑΓΑΖΙΑ

Υφάσματα και τιμές. - Ποικιλίες από σχέδια. - Τι θα φορεθούν έφ'ετος και τι κσιίζει το κάθε είδος.

Η ΝΕΑΡΗ κυρία στάθηκε συλλογισμένη μπροστά στο ημερολόγιο που το ξεφύλλιζε μηχανικά. 'Η ματιά της καρφώθηκε στο μήνα 'Οκτώβρη. «Φθινόπωρο, σκέφτηκε, η πιο γλυκιά εποχή του χρόνου, λένε, για μένα όμως σημαίνει σκοτούρες και φασαρία. 'Η γκαρνταρόμπα μου δε διαθέτει ούτε τα στοιχειώδη ρούχα. Και νάταν μόνο αυτό; 'Από πού ν'αρχίσω και πού ν'ακαταλήξω; Κάλτσες, γάντια, παπουτσάκια, μπλουζές και κοντά σ'αυτά και η καινούργια μόδα. 'Ο μεγαλοφυής Ντιόρ λες και τόβαλε πικά ν'αρχιμήσει τις γυναίκες, με φορέματα στενά και κοντά χωρίς μέση.

Ίσως να δρίσκεστε κι' εσείς στην ίδια θέση με τη νεαρή κυρία, αγαπητές αναγνώστριες. Συνήθως οι σκέψεις των γυναικών πηδούν στο ζήτημα του ντυσίματος, πολύ λίγο διαφέρουν. 'Η αλήθεια είναι πως έφ'ετος η μόδα δεν εύνοει καθόλου τις καμπύλες. Και φυσικά οι κομψές σκελετοειδείς Γαλλιδούλες δεν έχουν κανένα λόγο να παραπονιούνται αλλά οι στρουμπουλές 'Ελληνίδες, με τις διακριτικές αδιάκριτες καμπυλότητες, πώς να τα βγάλουν πέρα; Είναι ζήτημα προσαρμογής. Στενά χωρίς μέση διατάζει η μόδα; Φορέστε στενά αλλά με κάποιο λυγισμό στη μέση που θα χαρίσει στο ρούχο και δε θα φαίνεται σαν ξένο έπαιγμα σας.

Έχοντας σκοπό να σας βοηθήσουμε να κάνετε το λογαριασμό σας όπως λέμε συνήθως, δηλαδή μια βόλτα στα μαγαζιά των 'Αθηνών και ψαρεύουμε τιμές. 'Η πρώτη επιτύχηση, πραγματικά δεν είναι καθόλου εύθαρρη. 'Αν όμως κάνετε συνδυασμούς και μελετήσετε την κάθε λεπτομέρεια, σίγουρα θα τα καταφέρετε. 'Η γυναικεία αμφίεση είναι ένα πολύπλοκο θέμα που χρειάζεται να εμβαθύνει κανείς σ' αυτό για να το καταλάβει. Προσοχή λοιπόν.

Αλλά ας πούμε κάτι πιο συγκεκριμένο. Στις διπλινές φυγούρουν κι' έφ'ετος τα τουίντ που όπως λέγεται, μαζί με το ζεστό θα βασιλεύουν τον έφετινο χειμώνα. 'Υπάρχει μεγάλη ποικιλία από τουίντ. Για όλα τα βαλάντια και για όλα τα γούστα. Τουίντ ελληνικά μονάφαρδα και διπλόφαρδα, τουίντ ευρωπαϊκά, σκούρα και ανοιχτά, φανταχτερά και απλά. 'Ενα τουίντ ταγιέρ είναι απαραίτητο σε κάθε γκαρνταρόμπα γιατί βελούει πολύ. Μπορεί όμως ν' αντικατασταθεί μ' ένα φανελλένιο ταγιέρ αν στρέφατε προς τα εκεί η προτίμησή σας. Το τουίντ στεκεται θαυμάσια και ως παλτό.

Αν διαθέτετε κάπως περισσότερα χρήματα, οι διπλινές είναι γεμάτες από θαυμάσια γυναικεία ταγιέρ του Μπλεν-Μπλεν, του Λεσού, του Ροντιέ (φίρμες γαλλικών εργοστασίων) σε διάφορα σχέδια και χρώματα, ριγέ και μονόχρωμα, σε μουντους κυρίως χρωματισμούς. Αλλά και τα ελληνικά εκθέματα δεν είναι εύκαταφρόνητα. 'Υπάρχουν ωραιότατα υφάσματα, απομιμήσεις των ξένων εργοστασίων, σε πιο προσεγμένες τιμές.

Τα ζερσέ παρουνιάζονται σε μεγάλη ποικιλία. Ζερσέ μονόχρωμα, ζερσέ ριγέ. Για σπορ ρούχα τα κοτλέ πάντοτε συνηθίζονται και κυρίως για ζακέτες το κοτλέ είναι ιδεώδες. Εκτός αν προτιμάτε να χρησιμοποιήσετε για την ίδια δουλειά τη σουετίνα που υπάρχει σε άφθονα χρωμάτων και ποιότητας.

Αν σας λείπει ένα πρόχειρο φόρεμα δε θα δυσκολευτήτε να βρείτε. 'Υπάρχει άφθονια από μαλλινάκια και τσελβόλε υφάσματα, σε πολύ καλές τιμές. Γι' απογευματινά φορέματα μπορείτε να διαλέξετε τα λαπέν που διαρκώς κατακτούν έδαφος. 'Εκτός αν εξακολουθήτε να είστε θιασώτες της κλασσικής μάλλινης ζωζέτας. Θα ξέρετε ασφαλώς τη βιέλα, το ελβετικό αυτό λεπτό μάλλινο υφάσμα που τόσο βο-

λεύει για παιδικά φορέματα αλλά και για γυναικές ακόμη, είναι δε ιδεώδες για πουκάμισα κάτω από ταγιέρ και παλτά.

Υπάρχουν όμως και οι απομιμήσεις, ελληνικές βιέλες σε φτηνές τιμές. Για ταγιέρ ίσως σας συγκινή ακόμη το υφάσμα καμπριντινέ, που ποτέ δεν ξεπέφτει.

Για βραδυνά υπάρχει μεγάλη ποικιλία, μπορείτε ν' αγοράσετε μπροκάρο, σε θαυμάσια σχέδια, ένα καλό γκρό ταγιέρ πάντοτε εξυπηρετεί εκτός αν έχετε ανάγκη από ένα βραδυνό φόρεμα όποτε μπορείτε να το φτιάξετε από βελούδο σκέτο, ή να μεταμφιεσθήτε σε νεράιδα μέσα σε κύματα

• ΥΦΑΣΜΑΤΑ

	δραχ.
Πενιέ	21—30
Ζωρζέτες	33—38
Λαπέν διπλόφαρδα	85—95
Βιέλες ελβετικές	60—64
Βιέλες ελληνικές	20—50
Κοτλέ βελούδο	42—60
Τσελβόλε	18—20
Φανελλες έχχωριες	60—135
Καμπριντινέ	130—140
Τουίντ ελλην. μον.	35—60
Τουίντ διπλ. εύρ.	180—260
Ντυβετίν ελλην.	100—120
Ντυβετίν εύρωπ.	130 κ. άν.
Ταγιέρ ελληνικά	115—150
Ζερσέ	70—110
Σουετίνες	35—65
Τούλια	35 κ. άν.
Μουσελίνες	30 κ. άν.
Μπροκάρο	80 κ. άν.
Γκρό	60—90
Βελούδο σκέτο	55—70
Νταντέλες	56—100

• ΠΑΠΟΥΣΙΑ

	δραχ.
Ίσια παντοφλέ	115 κ. άν.
Ίσια μοκασέν	130 κ. άν.
Γόδες κοντό τακούνι ..	155 κ. άν.
Σκαρτίνια	170 κ. άν.
Γόδες καστορέ	160 κ. άν.
Γόδες μπτόξ ψηλοτάκ.	190 κ. άν.
Πέδιλα	200—350

• ΠΛΕΚΤΑ

	δραχ.
Μπλουζές απλές	50—70
Μπλουζές καλές	85 κ. άν.
Ζακέτες απλές	135 κ. άν.
Ζακέτες φανταζί	200—290
Πουκάμισα ποπλίν	80—130
Πουκάμισα βιέλα	200—235

• ΝΗΜΑΤΑ

	τό δράμι Δραχ.
Μερινός απλά	0.35
Μερινός έξτρα	0.45
Μερινός περλέ	0.75
Μός περλέ	0.75
Κρόκους	0.80
Μός με χρυσό	1.30

• ΤΣΑΝΤΕΣ

	δραχ.
Μπόξ	200 κ. άν.
Μπόξ ναύλον	150 κ. άν.
Σεβρέτες	170—250
Βιέλο	160—190
Καστερό	50—90
Ναύλον	45 κ. άν.

• ΔΙΑΦΟΡΑ ΑΞΕΣΟΥΑΡ

	δραχ.
Κασκόλ διάφορα	60 κ. άν.
Όργαντζά μαντήλια ..	80 κ. άν.
Εσάρπες ζερσέ	110—250
Εσάρπες πλεχτές	50—110
Καπελάκια μπερέ	50 κ. άν.
Γάντια ζερσέ	25—30
Γάντια σουετίν	40—50
Καστορέ και σεβρό	60 κ. άν.

από τούλια ή μουσελίνα. Αλλά και η νταντέλα πάντοτε κολακεύει τη γυναικα χωρίς να παραμερίζεται ο κλασσικός ταφτάς που παρουσιάζεται σε μεγάλη ποικιλία και οι αϊθέριες όργκάντζες.

Ο χειμώνας όμως έχει τα κρύα του και τα κρύα απαιτούν ζεστά ρούχα και ζεστά ρούχα είναι τα πλεκτά. Καθώς δε λέγεται, τα τρικό έφ'ετος κατέχουν μια εξέχουσα θέση στη γυναικεία γκαρνταρόμπα. Πλεκτά λοιπόν και πάλι πλεκτά. 'Υπάρχουν θαυμάσιες τρικό μπλουζές και ζακέτες σε διάφορα χρώματα. Δεν έχετε παρά να διαλέξετε ό,τι σας ταιριάζει καλύτερα.

Όσο για τα παπουτσάκια κι' έφ'ετος ακούγεται ότι θα επικρατήσουν τα μπτόξ, ίσως γιατί είναι πιο πρακτικά από τα καστορέ, που σκονίζονται και χτυπούν ασχημα στο πόδι. Τα ίσια παπουτσάκια για το πρωί θα φορεθούν σε μεγάλη ποικιλία σχεδίων, μακασέν, παντοφλέ, με λουράκια κι' έπειτα συνεχίσει. Για το απόγευμα γόδες ψηλοτάκουνες και με μέτριο τακούνι και για το βράδυ σανδάλια λεπτά και γόδες υπέρκομψες δε στολίσουν τα γυναικεία πόδια.

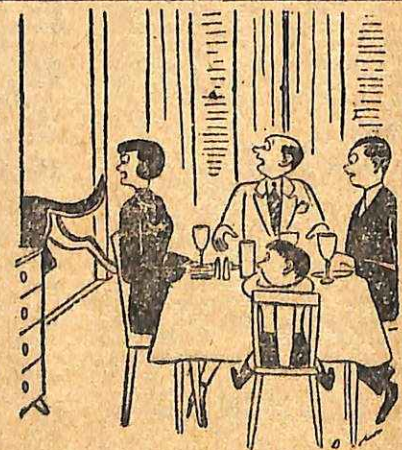
Για άξεσουάρ οι μπτόξ τσάντες κατέχουν τα πρωτεία, έπειδή όμως είναι αρκετά ακριβές, μπορείτε να συμβιβασθήτε παίρνοντας μια μπτόξ ναύλον που υπάρχουν σε θαυμάσιες απομιμήσεις. Οι σεβρέτες κρατούν κι' αυτές τη θέση τους και κοντά σ' αυτές οι βιέλε για σπορ βολεύουν πολύ. 'Υπάρχουν ακόμη οι ναύλον και οι καστορέ σε προσεγμένες τιμές.

Ελπίζουμε ο κατάλόγός μας να υπήρξε άρκετα διαφωτιστικός. Καιρός είναι να κάνετε τους λογαριασμούς σας, αλλά μη ξεχνάτε ότι οι λεπτομέρειες συντείνουν στην τελειότητα: καρφίτσες, σκουλαρίκια, μαντηλάκια, κολιέ ας γίνουν οι αχώριστοι σύζυγοί σας. Πρέπει να είναι το φθινόπωρο ή πιο γλυκιά κι' εύχρηστη εποχή του χρόνου, δεν συμφωνείτε τώρα κι' εσείς;

ΜΑΙΡΗ ΤΑΤΑΓΙΑ

— Τηλεφωνεί η κυρία σας και ρωτάει πού βάλατε το σύρμα χθές το βράδυ που πλύνετε τα πιάτα

— Αζόρ, φέρε πίσω γρήγορα τη μπριζόλα του κ. Παπαδοπούλου.

ΑΜΕΛΙΑ ΕΡΧΑΡΤ

Μιά γυναίκα Ένα αεροπλάνο Κι' ο ώκεανός

• Πριν από 27 χρόνια πέταξε η πρώτη γυναίκα, η 'Αμερικανίδα 'Αμέλια 'Ερχαρτ πάνω από τον 'Ατλαντικό 'Ωκεανό.

ΣΑ ΜΙΑ μπόμπα έφτασε η είδηση στις 3 'Ιουλίου 1927 από το πρακτορείο Χαβάς του Σάν Φραντίσκο στις έφημερίδες όλου του κόσμου: «Κατά πληροφορία της ακτοφυλακής της Χονολουλού, η γνωστή αεροπόρος 'Αμέλια 'Ερχαρτ απέγειώθη 100 μίλια περίπου από της νήσου 'Οουλαντ, πετώντας προς τον ώκεανό». Είκοσιεπτά χρόνια πέρασαν από τότε που η 'Αμέλια 'Ερχαρτ πέταξε, πρώτη γυναίκα, πάνω από τον 'Ατλαντικό ώκεανό.

*

Ήταν πολύ θαρραλέα γυναίκα αυτή η 'Αμέλια 'Ερχαρτ. Γενήθηκε το 1899 στο Μπόστον των 'Ηνωμένων Πολιτειών και το 1917 ήταν νοσοκόμα στον καναδικό 'Ερυθρό Σταυρό. Και έπειδή ήταν καλή και άξενα νοσοκόμα, η διεύθυνση του νοσοκομείου, όπου εργαζόταν, της επέτρεψε να παρακολουθήσει Ιατρικές διαλέξεις στο πανεπιστήμιο της Κολούμπια.

Η κρυφή όμως αγάπη της 'Αμέλια ήταν το αεροπλάνο. Από το καλοκαίρι του 1918 που θαύμασε στο Τορόντο τις επιδείξεις ενός πιλότου, μια μονάχα λαχτάρα την έτρωγε: να γίνει αεροπόρος.

Η σκέψη αυτή δεν την άφησε στιγμή πιά. Και άργότερα, με την υποστήριξη της μητέρας της, αγόρασε ένα μικρό κίτρινο αεροπλάνο, από αυτά που την εποχή εκείνη μπορούσε κανείς να βρή εύκολα στο Μπόστον από «δεύτερο χέρι» και φτηνά. 'Η μίς 'Ερχαρτ ήταν η πρώτη 'Αμερικανίδα που πήρε διπλώματα πιλότου. Έκανε όμως μόνο μικρές πτήσεις, γιατί τα οικονομικά της δεν της επέτρεπαν ν' αγοράσει την ακριβή καύσιμη ύλη.

Μιά καλοκαιρινή ημέρα του 1927 κάλεσαν την 'Αμέλια στο τηλέφωνο. Ένας κύριος τη ρώτησε αν δεχόταν ν' αναλάβει μια επικίνδυνη πτήση, πάνω από τον άτλαντικό ώκεανό. Αυτή η πρόταση ήταν άκοιβός, ότι ώνειρευόταν ή νέα. Και φυσικά δέχτηκε δόλορη.

Ύστερα από μια πρώτη δοκιμή που ά-

ΕΦΥΛΛΙΖΟΝ-
ΤΑΣ κάποιο
παλιό ημερο-
λόγιο βρήκα,
ανάμεσα σε άλλα
ενδιαφέροντα πράγ-
ματα που μ'ας φαί-
νονταν σήμερα του-
λάχιστον κομικά,
και ένα άρθρο με
τον τίτλο: «Τα μυ-
στικά της καλλονής».

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

Ένας δεκάλογος για τη γυναικεία όμορφη που γράφτηκε πριν από εκατόν πενήντα ολόκληρα χρόνια...

Το πρώτο μέρος του άρθρου αυτού θα μπορούσε να τιτλοφορηθεί και ως «Δεκάλογος της καλλονής» έπειδή περιλαμβάνει δέκα έντο-
λές που εξασφαλίζουν την όμορφη και τη φρεσκάδα. Το δεκάλογον αυτό είχε συντάξει η ωραία Κυρία ντε Μπρανσόν, σύζυγος ενός Γάλλου διπλωμάτου της εποχής του Μεγάλου Ναπολέοντος, που—όπως αναφέρει το άρθρο—η καλλονή της συνετέλεσε περισσότερο εις την αποσώδησιν διπλωματικών περιπλοκών παρ' όσον η Ικα-
νότης του συζύγου της».

Μεταφέρω έδω αυτόλεξει το δεκάλογον αυτόν, όπως τον βρήκα γραμμένο στο παλιό ημερολόγιο:

1η ΕΝΤΟΛΗ: Κατακλίνεσθε ενώρις αφ' έσπερας με τον στόμαχον ελαφρόν και κοιμάσθε επί προσκεφαλαίον γεμάτον από άνθη λυκίσκου (Σημ.: 'Ο λυκίσκος, και κοινώς αγρίοκλημα, είναι ένα φυτό του οποίου τα άνθη και τα φύλλα δεν γεμίζουν πιά σήμερα τα προσκεφάλαια των ωραίων αλλά χρησιμοποιούνται στη βιομηχανία της μπίρας).

2α ΕΝΤΟΛΗ: Μη αναγιγνώσκετε εις την κλίνην και πλύνετε τους όφθαλμούς με άπόσταγμα ή έγχυμα μελιλίκτου (Σημ.: Μελιλίκτου είναι το παώδες φυτό που ονομάζεται κοινώς νυχάκι).

3η ΕΝΤΟΛΗ: Το χειμώνα πίνετε μόλις εξυπνάτε τον χυμόν εξ πορτοκαλίων, το δε φθινόπωρον έν μικρόν ποτήριον χυμού νωπών σταφυλών.

4η ΕΝΤΟΛΗ: Βρέχετε κάπου - κάπου το σώμα με τον χυμόν ή το άπόσταγμα του πράσου το όποιον, κατά ένα γαλλικόν στίχον, κάμνει το δέρμα κρινόλευκον.

5η ΕΝΤΟΛΗ: Νίπτεσθε το πρόσωπον με άπόσταγμα ήρανθέμων του άγρου το όποιον εκλεπτύνει την καλλονήν της χροιάς και αποδίδει εις τας παρειάς την πρώτην των δροσερότητα.

6η ΕΝΤΟΛΗ: 'Αποσφραγίζετε με άτάραχον χείρα την άλληλογραφίαν σας και μη συγκινήσθε με τας τυχόν δυσαρέστους ειδήσεις άς λαμβάνετε. (Σημ.: 'Η έντολη αυτή αναφέρεται προφανώς στην συμβολή της καλλονής της κυρίας ντε Μπρανσόν για την αποσώδησιν διπλωματικών περιπλοκών, όπως αναφέραμε στην άρχή).

7η ΕΝΤΟΛΗ: Κάμνετε καθ' έκάστην, έν μ ο ν α ξ ί α, μίαν ώρας περίπατον, φορούσαι υποδήματα με πολύ χαμηλάς πτέρνας.

8η ΕΝΤΟΛΗ: Άμα ως έμφανισθώσιν αι πρώται ρυτίδες εξαλείφετέ τας διά τόν δακτύλων όπως θα ί σ ο π ε δ ώ ν α τ ε μετάξινον χάρτην συνθεσρασμένον (Σημ.: Εύτυχισμένη εποχή του Μεγάλου Ναπολέοντος που όχι μόνον οι στρατοί πάν άντιπάλων του άλλα και οι ρυτίδες ίσοπεδώνοντο σάν..μετάξινοσ χάρτης).

9η ΕΝΤΟΛΗ: Μειδιάτε με τή χείλην και δχι με τούς όφθαλμούς! Διά νά μη σχηματίζονται ρυτίδες από τούς κροτάφους.

πέτυχε, το μικρό υδροπλάνο απέγειώθη με πλήρωμα τρία πρόσωπα: τον αεροπόρο 'Ερχαρτ και τόν ά-Στολτή, την 'Αμέλια σαρματιστή Λουίς Γκέρντον. 'Επειτα από είκοσι ώρες και σαράντα λεπτά, το αεροπλάνο προσγειώθηκε στην Ουαλία της 'Αγγλίας και μια υπερευτυχισμένη νέα κυρία κατέβηκε στο αεροδρόμιο μαζί με τας δύο συνοδούς της.

Από την ημέρα αυτή η 'Αμέλια 'Ερχαρτ έγινε πασίγνωστη, ως η πρώτη γυναίκα που πέταξε πάνω από τον ώκεανό. Δεν άναπαύθηκε όμως στις δόφνες της και τό

10η ΕΝΤΟΛΗ: Χορεύετε άπαξ της εβδομάδος. (Σημ.: 'Αν ή ωραία Γαλλίς ζούσε στην εποχή της σάμπας και της καράμπας, θα συνιστούσε ασφαλώς χορόν άπαξ το έτους).

Έδω τελειώνει ο δεκάλογος της κυρίας Μπρανσόν που, πρέπει να όμολογήσουμε, επεκτείνεται σε όλα τα θέματα της γυναικείας καλλονής, από το άνοιγμα της άλληλογραφίας ως το μειδίωμα με τούς όφθαλμούς και από τούς λυκίσκους του προσκεφαλαίου ως τόν περίπατον έν μοναξία. 'Ιδιαίτέρως φαντάζομαι θά ενδιαφέρει τις σύγχρονες 'Αραπίνες της ήλιοθεραπείας η 4η έντολη που αναφέρεται στην άπόκτηση κρινόλευκου δέρματος.

Το δεύτερο μέρος του άρθρου περιλαμβάνει τούς «έπτά κανόνας» της δεσποινίδος Καβαλλιέρι που — όπως έπείγει η έντολη — ήταν διάσημος άσιδος και έφερε τόν τίτλο της «ωραίας των ωραίων» (σά να είπαμε δηλαδή σήμερα «Στάσ 'Υψηλός»). 'Ιδού λοιπόν τί εύπρεστίθη να άποκαλύψη εις τόν κοινόν η δεσποινίς Καβαλλιέρι:

1ον) 'Όταν τό κάτοπτρον σας λέγη, μόλις εξυπνήσετε, ότι ή χροιά τό προσώπου σας δεν είναι δροσερά και εύχρους, σύρετε τας παραπετάσματα της κλίνης σας και κοιμηθήτε πάλιν.

2ον) 'Αν θέλητε νά έχητε μαλλιά άπαιτά και μεταξώδη, λουετέ τα άπαξ της εβδομάδος με έγχυμα λιθανωτίδος (δενδρολίβανον ή ροσμαρίνι) χλιαρόν.

3ον) Διά νά διατηρήσετε την δροσεράν νεότητά και χάριν του στόματός σας, άνατρίβετε καθ' έκάστην τας γραμμάς τας άγούσας από της ρινός προς τας γωνίας των χειλών.

4ον) 'Η καθημερινή έλαφρά άνάτριψις (μιασάζ) εξωραίζει έπίσης τών παρειών τας γραμμάς και την εύχροϊαν.

5ον) Κάνετε έπίσης άνάτριψιν της ρινός σας τακτικάς.

6ον) 'Εάν περί τό τριακοστόν έτος ή ρίς σας άρχίση νά γίνηται στυλπηή και υπέρυρρο, την καθιστάτε πάλιν λευκήν με ύγρα έπιθέματα. (Σημ.: 'Η έπιμονή της Καβαλλιέρι γύρω από την ρίνα γεννά την σοβάραν ύπόνοιαν ότι κάτι δεν ήταν έν τάξει με τή μύτη της. 'Όσον άφορά τό «υπέρυρρον» άς έχουν ύπ' όψιν τούς τη συνταγή και οι υπερχρδές).

7ον) Διατηρήσατε την ζωηράν λάμψιν των όφθαλμών σας πλύνουσαι αυτούς καθ' έκάστην με άφθονον ροδόσταγμα.

Δέ γνωρίζω τί θα σκεφθούν για τις συνταγές αυτές οι σύγχρονες ώραιες που άγοράζουν τα μυστικά της καλλονής υποτιλισσόμενα ή συσκευασμένα σε κομψά κουτάκια. Νομίζω όμως ότι δε θα πάθωναν τίποτε αν έδοκιμαζαν νά στρώσουν λυκίσκους στο μαξιλάρι τους, κατά την πρώτη έντολη της κυρίας Μπρανσόν, ή αν έσυσαν τό παραπετάσμα, κατά τόν πρώτον κανόνα της δεσποινίδος Καβαλλιέρι.

Φ. Κ.

αεροπλάνο έγινε δεύτερο σπίτι της. 'Ο κύριος που είχε τηλεφωνήσει στην 'Αμέλια αν δεχόταν να κάνει την πτήση στον ώκεανό, ήταν ο 'Αμερικανός εκδότης Ρούτμαν, ο μεγαλύτερος θαυμαστής της. Το 1931 την παντρεύτηκε και ήταν το ευτυχέστερο ζευγάρι που μπορούσε κανείς να φαντασθή.

Το Μάη του 1932 η 'Αμέλια επεχείρησε το μεγάλο της όνειρο: πέταξε μόνη της στον 'Ατλαντικό. 'Η πτήση αυτή δεν ήταν κανένα παιχνιδάκι. Βρέθηκε μέσα σε θύελλα κα ίγιά να την άποφύγη, ανέβηκε σε

ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στη σελίδα 65

Το κιβώτιο τῶν ἐκπλήξεων

Ὁ κόσμος, ὁ ἀπέραντος καὶ διάφορος κόσμος στὸν ὁποῖο ζοῦμε, δὲν εἶναι ἓνα ἀνεξάντλητο κιβώτιο ἐκπλήξεων. Τὸ πλῆθος τῶν περιέργων φαινομένων ποὺ παρουσιάζει, οἱ εὐφυεῖς καὶ καμμιὰ φορὰ ἀστεῖοι ὑπολογισμοὶ ποὺ κάνει, οἱ καταπληκτικὲς παρατηρήσεις, ὅλα αὐτὰ μαζί κάνουν τὴ ζωὴ πρὶν εὐχάριστη καὶ πρὶν ἐνδιαφέρουσα. Μὲ τὸ νὰ μάθουμε νὰ παρατηροῦμε, μαθαίνουμε νὰ ξεχνᾶμε λίγο τὸν ἑαυτὸ μας, πράγμα ποὺ εἶναι ἓνας καλὸς τρόπος γιὰ νὰ εἴμαστε πρὶν εὐτυχισμένοι!

● Γιὰ μιὰ λίβρα μέλι.

Ἕνας Ὁλλανδὸς σοφὸς ὑπελόγησε τελευταίως ὅτι, γιὰ νὰ κάμῃ 500 γραμμάρια μέλι μιὰ μέλισσα πρέπει νὰ «ἐπικερφή» 62.000 λουλούδια καὶ νὰ πραγματοποιήσῃ 2.700.000 ταξίδια. Καθὼς ἡ ἀπόστασις πηγαιμοῦ καὶ ἐπιστροφῆς εἶναι ἐπάνω-κάτω 3 χιλιόμετρα σὲ κάθε ταξίδι, ἡ μέλισσα διατρέχει κάπου 8 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα!

Ἄλλο περίεργο φαινόμενο ἀπὸ τὸ βασίλειο τῶν ζώων! Ἕνα νεογέννητο καγκουρὸ ἔχει μέγεθος μόλις δύο ἑκατοστὰ καὶ μισὸ καὶ δὲν ὑπερβαίνει σὲ βάρος τὰ 30 γραμμάρια. Ἀποζημιώνεται ὥστόσο γιὰ τὰ καλά στὴν ὥριμη ἡλικία, γιατί μπορεί νὰ φθάσῃ τὸ μήκος τῶν δύο μέτρων καὶ νὰ πλησιάσῃ τὰ 100 κιλά!

● Ζωὴ μακρὰ ἢ σύντομη.

Ἀς θίξουμε τώρα τὸ κεφάλαιο τῆς μακροδιήθητος τῶν σπονδυλωτῶν. Ξέρετε π.χ., πόσα χρόνια ζῇ ὁ φῶνος (κοινὸς μπράσκα); Θὰ σὰς τὸ πούμε: τριάντα ἔξη χρόνια, ἐνῶ ὁ συναδελφός του, ὁ δάτοαχος, δὲν περνáει τὰ ἔξη χρόνια!

Μιὰ παλιά ἱστορία λέει ὅτι ὑπάρχουν ἀκόμη στὶς στέρες τοῦ Φονταίνεμπλά, κυπρίνοι ποὺ γεννιέθηκαν ὅταν βασιλεὺς ὁ Φραγκίσκος Α'. Τὸ πράγμα φαίνεται πολὺ ἀπίθανο, τὴ στιγμή ποὺ ξέρουμε ὅτι ἓνας κυπρίνος εἶναι πολὺ ἡλικιωμένος ὅταν φθάσῃ τὰ 47 χρόνια!

Λένε συνήθως ὅτι ὁ ἐλέφας μπορεῖ νὰ ζῇ ἑκατὸ χρόνια καὶ περισσότερο. Λάθος! Δὲν ὑπερβαίνει παρὰ πολὺ σπάνια... τὰ 75 χρόνια. Ἀντίθετα, στὰ ἑρπετά, ἡ χελώνα καταρρίπτει ὅλα τὰ ρεκόρ ἀφοῦ ἔνα εἶδος τοῦ Πόρ - Σαιν - Λουί ἔζησε ἀσφαλῶς ἑκατὸν πενήντα δύο χρόνια καὶ μάλλον σχεδὸν διακόσια πενήντα!

● Φιλία κατὰ χιλιάδες.

Ἀς ἐρθούμε τώρα στὸ ἀνθρώπινο γένος. Ἕνας Ἀγγλὸς στατιστικολόγος βεβαιώνει ὅτι κατὰ τὴ διάσκεψιν τῆς ζωῆς σας, κυρίες μας, ἀφιερώνετε 347.575 λεπτά (5.826 ὥρες ἢ 242 μέρες!) στὸν...καθρέφτη σας!

Υπελόγησε ἐπίσης ὅτι κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς ζωῆς ἐξήντα ἑπτὰ ἐτῶν ὁ ἀνθρώπος τρώει περίπου 5.000 κιλά ψωμί, ἄλλα τόσα πατάτες καὶ 1.750 κιλά κρέας. Ὅτι χρησιμοποιοῖ 31 κοστούμια, 15 παντεσόν, 37 ζευγάρια παπούτσια καὶ 507 ὀδοντόπαστες! Ὅτι κάνει περίπου 6.000 λουτρά, κόβει τὰ μαλλιά του 1.567 φορές, ἀγοράζει 6.224 εισιτήρια θεάτρου ἢ κινηματογράφου, διαβάζει 9.275 βιβλία ἢ περιοδικὰ (ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες), ὑπογράφει 43.567 φορές. Τέλος, ὅτι δίνει ἢ παίρνει...58.807 φιλιά!

Αὐτὰ σὰς κάνουν νὰ χαμογελάτε; Βεβαίως! Ἴσως ἐστῆριξε ἀπλῶς αὐτοὺς τοὺς ἀριθμοὺς ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ του. Κάνετε λοιπὸν τὸ δικό σας λογαριασμό. Σημειώσω ὅτι ἔσχασε μιὰ μικρὴ λεπτομέρεια: Πέθαινει μιὰ φορὰ!

Πρὶν σοβαρὸ αὐτὸ τὸ ἄρθρο ποὺ ἐδημοσίευσεν ὁ «Ἱατρικὸς Κόσμος», Ὁ Γκρένλες, ἀφοῦ μελέτησε τὶς στατιστικὲς 21 χωρῶν ποὺ ἀφοροῦν 121 ἑκατομμύρια γεννήσεις, ἔβγαλε τοὺς ἀκόλουθους ἀριθμοὺς:

Δίδυμα: Μιὰ φορὰ σὲ 85 περιπτώσεις.
Τρίδυμα: Μιὰ φορὰ σὲ 7.628 περιπτώσεις.
Τετράδυμα: Μιὰ φορὰ σὲ 679.734 περιπτώσεις.
Πεντάδυμα: Μιὰ φορὰ σὲ 416.000.000 περιπτώσεις.

ΤΑ ΚΑΜΗΛΟ ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΣΤΗ ΜΟΔΑ

● Τὸ παλτὸ αὐτὸ εἶναι ἀπὸ ὕφασμα καμῆλο καὶ ἔχει ὥραια σπορ γραμμὴ. Ἐμπρὸς ἐμφανίζει πρωτοτυπία στὸ κοῦφιμο. Τὰ δύο μπροστινὰ σχηματίζουν ἓνα εἶδος «πετραχήλι» ποὺ ὑπογραμμίζεται μὲ δι-

πλὰ γαζιὰ καὶ στρογγυλεῖ πρὸς τὸν ποδόγυρο. Μέσα στὸ κοῦφιμο αὐτὸ ὑπάρχουν καὶ οἱ τσέπες. Τὸ παλτὸ εἶναι πλούσιο, ἔχει φαρδὺ μανίκι μὲ μανικακόλλησι καὶ μεγάλο ὠραιότατο πλαγιαστὸ γιᾶκα.

ΣΚΗΝΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

«ΑΜΟΚ»

ΤΟΥ ΗΛ. Ι. ΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΥΧΑΙΑ συνάντησις, σ' ἓνα πολυσύχναστο ἀθηναϊκὸ δρόμο, κοντὰ στὰ Χαυτεῖα. Μισοῖδρωμένο σούρουπο τοῦ Σεπτεμβρίου — ἡ ὥρα, ποὺ λένε ν' ἀνάψουν τὸ πολυχρῶμο μωσαϊκὸ τοὺς οἱ φωτεινὲς ρεκλάμες.

Ὁ ἄντρας κοντοστέκεται, φανερὰ χαρούμενος ἀπ' τὴν εὐχάριστη ἐκπλήξι.

Ἡ γυναῖκα τὸν πλησιάζει, μ' ἐκεῖνο τὸ φιδίσιο, τὸ κυματιστὸ περπάτημα, ποὺ μοιάζει μ' αἰσθησιακὸ χορὸ, κάτω ἀπ' τὴ μουσικὴ ὑπόκρουσι τῶν τακουινῶν, ποὺ κροταλίζουν στὸ πεζοδρόμιο. Τὸ κεφάλι τῆς, τὰ γυμνά μπράτσα, τὸ σβέλτο κορμί, ἡ χυτὴ γάμπα — τὸ σύνολό τῆς ἀπ' τὴν κορυφὴ ὡς τὰ νύχια, εἶναι ἓνα ἐντυπωσιακὸ κομψοτέχνημα, ἀπὸ κείνα ποὺ γίναν, γιὰ ν' ἀναδείξουν πὼς ὁ Πραξιτέλης κι' ὁ Φειδίας φτιάχνουν ἀδέξιες χοντροκοπιές, μπροστὰ σ' αὐτὰ ποὺ σκοράνει ὁ Δημιουργός, στὶς στιγμὲς τοῦ κεφιῦ τοῦ Πίσω τῆς, οἱ ἀρσενικοὶ, τὴν ἀκολουθοῦν καταπόδι, σύννεφο ἀπὸ πειρασμένα γεράκια ποὺ λιγοῦρεψαν τὴν τρυφερὴ περιστέρα κι' ἀκόνισαν τὰ γαμπόνυχά τους κι' ἀτσάλωσαν τὰ ράμφη.

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ (μὲ κάποιαν ἀνακούφισιν). — Καλὰ, ποὺ σὲ δρῆκα!

Ο ΑΝΤΡΑΣ (μὲ κρυφὲς ἐλπίδες). — Μὲ... ἤθελες;

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ. — Ναί!

Ο ΑΝΤΡΑΣ. — Στὴ διάθεσί σου, ὁλόκληρος!

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ (παίχνοντάς της). — Μὲ συνοδεύεις ὡς τὸ σπίτι μου;

Ο ΑΝΤΡΑΣ (μ' ἐκπλήξι). — Ὡστε... (ἡ ἐλπιδοφόρα ματιά του χτυπάει σὰν ἀσπάλιν ἀπάνω στὴ δική της)... θὰ μὲ παρουσιάσῃς «ἐπισήμως» στοὺς δικούς σου;

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ. — Ἀποφάσεις, ἐπὶ τέλους νὰ πῇς τὸ «ναί»;

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ (παίζοντας). — Πὼς τὸ φανάσθηκες αὐτό;

Ο ΑΝΤΡΑΣ (μουδιασμένα). — Μά...

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ. — Ὡς τὴ γωνιά τοῦ δρόμου θὰ μὲ πᾶς...

Ο ΑΝΤΡΑΣ. — Κρίμα (τὴν κυττάζει... τὴν κυττάζει) Κι' εἶσαι τόσο ὁμορφὴ!

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ (μὲ θηλυκότητα). — Αὐτὸ, τὸ... ξέρω! Μοῦ τὸ χεῖς πῇ κι' ἄλλοτε...

Ο ΑΝΤΡΑΣ. — Εἶμαι ἔτοιμος νὰ στὸ ξαναπῶ!

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ (κοκέτικα). — Περιττό... περιττό... Τάχω μάθει ὅλα... ἀπ' ἐξῆς! (χαριτωμένη ἀπαγγελία) «Μενεξεδιὲς θαλάσσιες εἶναι τὰ μάτια σου κι' οἱ κύκνοι θὰ ζήλευαν τὴ λυγερὰ τοῦ λαίμου σου» (ἐξοσπάζει σὲ γέλιο). Αὐτὰ τὰ ρομαντικά, δὲν εἶναι;

Ο ΑΝΤΡΑΣ. — Ναί... σπ' ἀλήθεια, ἀλλὰ... (μὲ κάποιαν ἐκπλήξι). Σήμερα, νομίζω, πὼς θὰ στᾶλεγα κάπως ἄλλοιώς!

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ. — Μπὰ;

Ο ΑΝΤΡΑΣ. — Δὲ χωράει ἀμφιβολία!

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ (παίζοντας). — Σὺν πᾶς, δηλαδή;

Ο ΑΝΤΡΑΣ (δισταγμὸς). — Μά... (ἀποφασιστικά) Ὅχι σούλεγα, πὼς ἡ ματιά σου ἔχει κάτι ἀπὸ τὴ φωτιά τῆς Κολάσεως...

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ (κατάπληκτη). — Καί σὺ;

Ο ΑΝΤΡΑΣ (συνεχίζει). — ...πὼς κάπου, στὶς γωνιὲς τῶν χειλιῶν σου ἔχει τὸ λημέρι τῆς ἡ Ἀμορτίας, πὼς ἡ ἀγκαλιά σου φέρνει στὸ νοῦ τὸ ἄντρο τῶν Νερωικῶν ὀργίων!

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ (κατάπληκτη). — Καί σὺ;

Ο ΑΝΤΡΑΣ (σὰ νὰ συνέρχεται). — Δὲν ξέρω... ἔτσι σὲ νοιώθω, ἔτσι σὲ βλέπω σήμερα!

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ. — Καλὰ ὅλοι οἱ ὅλοι! Ἀλλὰ σὺ; Ὁ «ρομαντικός»; Τὸ... ψυχικὸ ἑαδερφάκι τοῦ Λαμαρτίνου;

Ο ΑΝΤΡΑΣ (μὲ συντριβή). — Ἐλα, ντέ!

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ. — Περίεργο... (ἐξαφνικὰ) Ξέρεις γιατί σοῦ ζήτησα νὰ μὲ συνοδεύσεις;

Ο ΑΝΤΡΑΣ. — Ὅχι!

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ. — Γιὰ νὰ γλυτώσω, ἀπὸ κάτι... τέτοια καὶ... χειρότερα, ποὺ μοῦ ψιθυρίζουν σήμερα ὅλοι οἱ ἄντρες παίρνοντάς μου τὸ κατόπι!

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ. — (σοφρώνοντας γοητευτικὰ τὰ χεῖλάκια τῆς) Μυστήριο πράμα. Τί πάθατε ὅλοι σήμερα;

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ. — Ἐχω τίποτα τὸ καινούργιο ἀπάνω μου;

Ο ΑΝΤΡΑΣ. — Νομίζω....

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ. — Τ' εἶναι δηλαδή;

Ο ΑΝΤΡΑΣ. — Κάτι πολὺ μικρὸ, κάτι σχεδὸν ἀσήμαντο, ποὺ, ὥστόσο, σὲ τυλίγει μ' ἓνα ἀκατανίκητο «σέξ» καὶ ἐτινάζει τὴν ὁμορφιά σου, ἀπὸ κάθε ἴχνος ρομαντισμοῦ!

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ (μὲ κατάπλη-

ξι). — Ὅχι δά! Καί τ' εἶναι αὐτό;

Ο ΑΝΤΡΑΣ. — Μιὰ μικρὴ σφραγίδα τοῦ ἔρωτος!

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ. — Ἀπάνω μου;

Ο ΑΝΤΡΑΣ. — Ἀπάνω σου!

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ (ἐξοσπάζοντας). — Ἐ, δὲν εἴμαστε καλά! Μπορῶ, νὰ τὴν δῶ κι' ἐγὼ αὐτὴν τὴν περίφημη σφραγίδα;

Ο ΑΝΤΡΑΣ. — Μιὰ μικρὴ μελανιά στὸ μπράτσο σου!

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ (μὲ κατάπληξι). — Αὐτὴ ἐδῶ;

Ο ΑΝΤΡΑΣ. — Αὐτὴ!

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ (σ' ἐξοσπάζοντας). — Μωρὲ... τρελλαθήκατε;

Ο ΑΝΤΡΑΣ. — Μά... κι' αὐτὸ δὲν ἀποκλείεται! Πρέπει νὰ ξέρης, πὼς, σὲ τέτοια ζητήματα, ἡ ἀντρικὴ φαντασία συγγενεὺν κάπως μὲ τὴν τρέλλα, ἔκκινεῖ ἀπὸ τοῦτο τὸ σημάδι — μελανιά τὸ λὲς ἐσύ, σφραγίδα τοῦ ἔρωτος τὸ λέω ἐγώ... — ἐξοσπάζει τὰ φτερά τῆς καὶ δημιουργεῖ σκηνὲς συγκλονιστικὲς, δορυγεῖνες στὸ θολὸ μεθύσι καὶ παλλόμενες ἀπὸ τὸ σκοτεινὸ πάθος σκηνῆς, στὶς ὁποῖες ἡ πρωταγωνίστρια εἶσαι σὺ, — μιὰ πρωταγωνίστρια, ἀναμφιδόλως

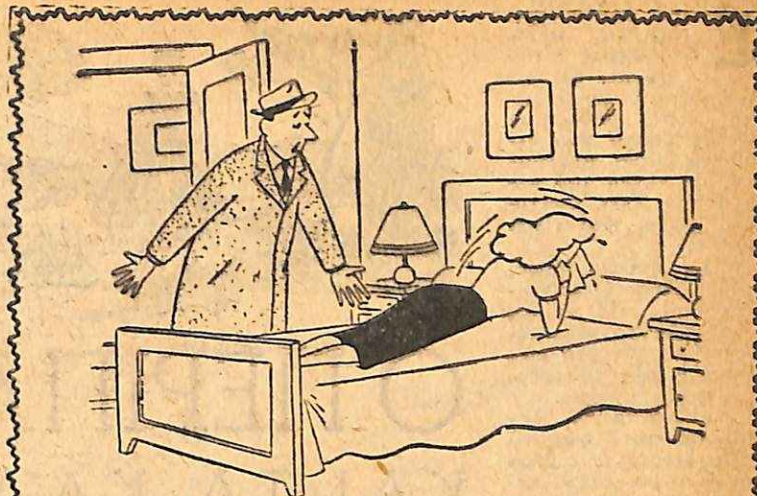
Τὸ ΕΜΠΡΟΣΘΟΦΥΛΛΟ: «Μεγάλον σύνολον» (γκράντ — ἀνσάμπλ) χαρακτηρίζει ἡ φετινὴ μόδα τὸ σύνολο αὐτὸ ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ χοντρὸ μᾶλλινο ὕφασμα, κατάλληλο γιὰ ταξίδια καὶ ἐκδρομὲς. Τὸ ταγιέρ ἔχει κοντὴ ζακέτα καὶ μοιάζει σχεδὸν μὲ ντε-πιέξ. Οἱ τσέπες τῆς φούστας, πᾶνω στὶς ὁποῖες κομψώνουν τὰ δύο μπροστινὰ τῆς ζακέτας δίνουν τὴν ἐντύπωσιν ὅτι οἱ μπᾶσκες προεκτείνονται. Ἡ λεπτομέρεια αὐτὴ εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς πρὶν μοντέρνες πρωτοτυπίας. Τὸ πλουσιό παλτὸ ἔχει μιὰ μπᾶζ οὐδενὴ ἀπόχρωσιν καὶ φθοράρεται ὁλόκληρον μὲ τὸ ὕφασμα τοῦ ταγιέρ. Στὸ κεφάλι καλύπτει ζερσεὺ γιὰ τὰ κρύα.

Τὸ ΟΠΙΣΘΟΦΥΛΛΟ: 1 Βελούδινο μικρὸ καπελάκι. Τὸ μπόρ ξεχειλώνει ἐλαφρῶς πρὸς τὰ πλάγια καὶ εἶναι ὅλο ἐργασμένο ὥστε νὰ δίνει τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἀποτελεῖται ἀπὸ ψιλὲς νερό.

2 Καλὸτα μυτερή. Περιβάλλεται μὲ μιὰ πιεταρισμένη λουρίδα ποὺ ἀγκαλιάζει τὸν τεπὲ καὶ καταλήγει σὲ ἐλεύθερες ἄκρες στὰ πλάγια.

3 Βελούδο σὲ δύο τόνους. Τὸ μπροστινὸ μέρος τοῦ καπέλου εἶναι ἴσιο. Τὸ πίσω, ἐντελῶς σουρωτὸ, ἀγκαλιάζει τὰ μαλλιά σὰν σκούφια.

4 Ἰδιότυπο κλὸς ἀπὸ βελούδο. Μεγάλον μπόρ σηκωμένο ἔμπρὸς «ἀλά-μουςκαίρ».

— Δὲν εἶχα οκοπὸ νὰ ξεχάσω τὴν ἐπέτειό μας, χρυσὴ μου! Δὲν εἶχα ὅμως καταλάβει πὼς πέρασε κι' ὅλας μιὰ ὁλόκληρη ἐβδομάδα ποὺ εἴμαστε παντρεμένοι...

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ. — Ὅχι δά! Καί τ' εἶναι αὐτό;

Ο ΑΝΤΡΑΣ. — Μιὰ μικρὴ σφραγίδα τοῦ ἔρωτος!

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ. — Ἀπάνω μου;

Ο ΑΝΤΡΑΣ. — Ἀπάνω σου!

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ (ἐξοσπάζοντας). — Ἐ, δὲν εἴμαστε καλά! Μπορῶ, νὰ τὴν δῶ κι' ἐγὼ αὐτὴν τὴν περίφημη σφραγίδα;

Ο ΑΝΤΡΑΣ. — Μιὰ μικρὴ μελανιά στὸ μπράτσο σου!

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ (μὲ κατάπληξι). — Αὐτὴ ἐδῶ;

Ο ΑΝΤΡΑΣ. — Αὐτὴ!

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ (σ' ἐξοσπάζοντας). — Μωρὲ... τρελλαθήκατε;

Ο ΑΝΤΡΑΣ. — Μά... κι' αὐτὸ δὲν ἀποκλείεται! Πρέπει νὰ ξέρης, πὼς, σὲ τέτοια ζητήματα, ἡ ἀντρικὴ φαντασία συγγενεὺν κάπως μὲ τὴν τρέλλα, ἔκκινεῖ ἀπὸ τοῦτο τὸ σημάδι — μελανιά τὸ λὲς ἐσύ, σφραγίδα τοῦ ἔρωτος τὸ λέω ἐγώ... — ἐξοσπάζει τὰ φτερά τῆς καὶ δημιουργεῖ σκηνὲς συγκλονιστικὲς, δορυγεῖνες στὸ θολὸ μεθύσι καὶ παλλόμενες ἀπὸ τὸ σκοτεινὸ πάθος σκηνῆς, στὶς ὁποῖες ἡ πρωταγωνίστρια εἶσαι σὺ, — μιὰ πρωταγωνίστρια, ἀναμφιδόλως

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ. — Κι' ὅλα αὐτὰ, ἐξ αἰτίας μιᾶς μελανιάς;

Ο ΑΝΤΡΑΣ (διορθώνοντας). — Ἐξ αἰτίας μιᾶς μικρῆς σφραγίδου!

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ. — Σφραγίδου λας; (μὲ ἀγανάκτησιν ποὺ ξεχειλίζει) Βρέ, δὲν πάτε νὰ χαθῇτε ὅλοι σας; Αὐτὸ τὸ σημάδι — κι' ἓνα σωρὸ παρόμοια — μοῦ ξεφυτρώνουν καὶ ξαναχάρονται τὸν τελευταῖον καιρὸ, γιατί λειτουργεῖ ἀσχημα τὸ σημάδι μου. Ἐγὼ καὶ οἱ γυναικοὶ μου πασχίζουμε νὰ ἱσορροπήσουμε τὴν ὕγεια μου καὶ σὲς παθαίνετε... καινοφανὴ ἀμύκ; (ἐξῶ φρενῶν) Ὅλα τὰ περίεργα, ἀλλὰ ὄχι καὶ αἰσθησιακὲς παρακρούσεις μὲ ἐπικεντρὸν μιὰ... ἡπατικὴ ἀνεπάρκεια! Γιὰ δέσιμο εἰσάστε!

(Ἡ γυναῖκα ἀπομακρύνεται μὲ ὀργισμένο κροτάλισμα τῶν τακουινῶν τῆς καὶ ὁ ἄντρας μένει, τόσο πολὺ «κατασχυσμένος», ὥστε τὸ μόνον ποὺ μπορεῖ νὰ τὸν σώσῃ εἶναι ἡ...

Α Ὑ Λ Α Ι Α

Ρεκλάρ

Μιὰ δημοσιογράφος μπαίνει σ' ἓνα μπόρ τῆς Ν. Ὑόρκης γιὰ νὰ πῇ τὸ πρῶτο τῆς οὐίσκου. Ὁ καταστηματοῦχος προθυμοποιεῖται νὰ τῆς κρατήσῃ συντροφιά.

— Πόσα οὐίσκου πίνετε τὴν ἡμέρα; τὸν ρωτáει.

— Καμμιὰ εἰκοσαριά.

— Πῶ! πῶ! Κι' ἐγὼ δὲν θὰ μπορούσα νὰ πῶ οὔτε εἰκοσιποτήρια νερό.

— Ὡ! μὰ οὔτε κι' ἐγὼ, λέει ὁ καταστηματοῦχος.

ΕΙΝΑΙ φοβερά δυσάρεστο, αλλά δυστυχώς, είναι γεγονός, ότι είναι ζήτημα αν υπάρχει ένας άνθρωπος στους εκατό που ξέρει να κάνει περίπατο. Η τέχνη του περπατήματος έχει δυστυχώς χαθεί. Και είναι κρίμα...

Ας δούμε, όμως, ποιες είναι οι συνθήκες υπό τις οποίες ένας περίπατος μπορεί να αποβεί για μας πηγή χαράς, αίσιοδοξίας και υγείας.

Πρώτα-πρώτα δεν πρέπει ποτέ σας να προσδιορίζετε έναν προορισμό όταν πηγαίνετε περίπατο. Αν ξεκινάτε από το σπίτι με σκοπό να πάτε στην εξοχή, η στά μαγαζιά, το αίσθημα του καθήκοντος που πρέπει να εκπληρώσετε δεν θα σας αφήσει σε ψυχική ηρεμία, το υποσυνείδητό σας θα υποφέρει, το πνεύμα σας θα εκνευρισθεί, και... όφελος, μηδέν! Επομένως, μη βάλετε σκοπό όταν ξεκινάτε για περίπατο.

Εξ άλλου, ένας περίπατος δεν πρέπει να είναι μια τυπική ενέργεια βασισμένη σε κανόνες, όπως είναι μια παρτίδα χαρτιών ή η συνταξία μιας αναφοράς. Πρέπει να είναι αυθόρμητος όσο είναι κι ένα χαμόγελο. Κάποια μέρα, την ώρα που κάθεστε ήσυχα διαβάζοντας, που κάνετε ναινοκουρίο ή που συγκρίνετε το υπόγειο, ξαφνικά, χωρίς λόγο, μπορεί να νιώσετε την επιθυμία να πάτε περίπατο. Μη αναβάλλετε: ξεκινήστε αμέσως, χωρίς να ψάξετε να βρείτε δικαιολογία ή σκοπό. Απλούστατα, ανοίξτε την πόρτα και φύγετε...

Η τρίτη προϋπόθεση — και η πιο δύσκολη απ' όλες — είναι η σπουδαιότητα: Πρέπει να μάθετε να διώχνετε από το μυαλό σας όλες τις σκοτούρες. Αν δεν τα καταφέρετε, ο περίπατος θα σας δώσει μάλλον, παρά θα σας ωφελήσει. Πραγματικά, αν ξεκινήσετε με κάποιον έννοια στο μυαλό σας (ότι δεν έχετε να πληρώσετε το νοίκι σας, π.χ.), η κίνηση των ποδιών σας θα σας φανεί να ρυθμίζεται από ένα φοβερό ρεφραϊν: «Πρέπει να πληρώσω το νοίκι, να πληρώσω το νοίκι, να πληρώσω το νοίκι». Θα το έχετε ίσως αισθανθεί κάποια φορά, ακούγοντας να γυρίζουν οι ρόδες του τράινου, ή ακούγοντας το τικ-τάκ του ρολογιού. Αν φύγετε λοιπόν για περίπατο με μια μεγάλη σκοτούρα στο μυαλό σας, θα διαπιστώσετε στο γυρισμό ότι, αντί να σας κάνει καλό ο περίπατος, η έννοια σας έγινε ακόμη μεγαλύτερη.

Είναι λοιπόν απαραίτητο την ώρα του περιπάτου να απαλλαγείτε τελείως από όλες σας τις σκοτούρες, να τις βγάλετε

Ο ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΛΑ ΤΟΥ

από πάνω σας όπως τα φίδια βγάζουν το δέρμα τους. Είναι πιο εύκολο απ' ό,τι φαντάζεστε, και θα το συνήθισετε γρήγορα.

Βγαίνοντας λοιπόν έξω, έχετε το πνεύμα σας ελεύθερο, το δέμα σας σταθερό. Μη διάζεθε πολύ όταν περπατάτε, αλλά μη πηγαίνετε και πολύ σιγά: ο περίπατος πρέπει να επιταχύνει την κυκλοφορία. Έχετε το σώμα σας ίσιο και βαδίζετε με ρυθμικό και όμοιο βήμα.

Σε καμμία περίπτωση μη κοινοστήκεσθε χαζεύοντας τους άλλους διαβάτες. Βρισκόμαστε συνεχώς οι μὲν πλάι στους άλλους, σαν τις σαρδέλες στο κουτί, και υποφέρουμε αρκετά από τη συνεχή αυτή επαφή με τους ομοίους μας. Ξεχάστε, λοιπόν, τους ανθρώπους. Μη τους προσέχετε. Διώξετε τους από τη σκέψη σας, όπως διώγετε και τις άλλες σας σκοτούρες. Ανοίξτε τα μάτια σας για τη φύση, για το τόσο όμορφο πράγμα που σας τριγυρίζουν και που δεν έχετε ποτέ καιρό να τα ιδείτε.

Κυττάξτε τη γη, τη χλόη, τα δένδρα, τα φύλλα, τα λουλούδια, τους κορμούς. Παρατηρήστε τις εικόνες που αντικατοπτρίζονται μέσα στο νερό της μικρής λίμνης, ύψώστε το βλέμμα προς τα παράξενα σχέδια που σχηματίζουν τα σύννεφα στον ούρανο...

Είκοσιτέσσερις ώρες το 24ωρο και έπτά σχεδόν μέρες την εβδομάδα, είσαστε κουφή. Για να προφυλαχθεί από το θόρυβο των τράμ, των αυτοκινήτων, των μηχανών και... του τηλεφώνου, ο άνθρωπος βουλώνει έκουσια τα αυτιά του. Τώρα, όμως, ανοίξτε τα. Ακούστε τους μικρούς θορύβους, που τους καταπνίγει ο καθημερινός σαματάς. Ακούστε το κελάι των πουλιών, το θρόισμα των φύλλων που τα σαλεύει ο άνεμος, το κελάρισμα του νερού στο αλάκι...

Το να μπορέσουμε να ξαναβρούμε τη χαρά, την ευτυχία, τη μαγεία που μας δημιουργούσε η γύρω πλάσις, την εποχή που ήμασταν παιδιά — αυτός είναι ο αληθινός σκοπός ενός καλού περιπάτου. Το να ξαναβούμε τα πράγματα με την αληθινή τους μορφή, να ξεχάσουμε για λίγο όλα τους θορύβους, τις σκοτούρες, που — τις περισσότερες ώρες — στραβώνουν, κουφαίνουν και αποκτηνώνουν τον άνθρωπο — αυτές είναι οι επιδιώξεις ενός περιπάτου.

Στην εποχή μας, μια εποχή που οι σκοτούρες, η αμφιβολία, οι ανησυχίες δεν σας λείπουν, αρκεί να ανοίξετε την εξώπορτά σας, να μπήτε στο γειτονικό πάρκο ή να πάρετε τον πρώτο έξοχικό δρόμο, για να ιδείτε ν' ανοίγεται μπροστά σας ένας απέραντος κόσμος. Έξω, τα δέντρα δεν έπαυσαν να στολίζονται με πράσινα φύλλα, τα πουλιά κελαϊδούν πάντα, και το χάρμα αποτελεί το πιο μαλακό χαλί! Ξεκινήστε, λοιπόν, και καλό περίπατο!

Στο περιθώριο της ιστορίας Η ΠΡΩΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

ΚΑΤΑ τη διάρκεια της Γαλλικής Έπανάστασης έκανε την εμφάνισή της και η πρώτη γυναίκα - δικηγόρος που γνωρίζει η ιστορία του επαγγέλματος. Ήταν η κόμισσα Μουεσάν ντε λα Βιλιρουέ, που το οικογενειακό της όνομα ήταν Μαρί - Βικτουάρ ντε Λαμπιλλύ. Η πρώτη αυτή ίερεία της Θέμιδος παρουσιάστηκε στο δικαστήριο στις 23 Μαρτίου του 1799.

Ήτανε Μεγάλο Σάββατο. Στη μεγάλη αίθουσα του Σατελέ, στο Παρίσι, συνεδρίαζε το στρατοδικείο που έδίκαιε και έτιμωρούσε — σχεδόν πάντοτε με την ποινή του θανάτου — τους αριστοκράτες που είχαν πολεμήσει το επαναστατικό καθεστώς, είχαν διαφύγει στο εξωτερικό και είχαν συλληφθεί αργότερα, στο γυρισμό τους στη Γαλλία.

Ο γραμματέας μόλις είχε εκφωνήσει την επόμενη υπόθεση: Υπόθεσις ντε λα Βιλιρουέ. Και τότε, στην έδρα που έπαιρναν θέσι οι δικηγόροι των κατηγορουμένων, εμφανίσθηκε μια μικρόσωμη γυναίκα, με καστανά μάτια και θαυμάσια μαλλιά, ντυμένη απλά μ' ένα λευκό φόρεμα χωρίς στολίδια.

Κατηγορούμενος ήταν ένας Βρετόνος αριστοκράτης, ηλικίας 45 ετών, που είχε πολέμησει στη Βανδέα με το στρατό των επαναστατών και είχε καταφύγει αργότερα στο Παρίσι — με το όνομα «Φαλίτης Γκενιέ» — όπου και συνελήφθη.

Σεις, κυρία μου, τι θέλετε; ρώτησε με αρκετή έκπληξη ο λοχαγός Βιβενό, γραμματέας του στρατοδικείου.

Να υπερασπίσω τον άντρα μου, κύριε!

Μά, κυρία μου, αυτό είναι πρωτοφανές... είναι αντίθετο με τις συνθήκες! — Ίσως, κύριε, αλλά πάντως δεν είναι αντίθετο με το νόμο. Δεν υπάρχει νόμος που να απαγορεύει σε μια γυναίκα να προσέλθει στο δικαστήριο για να υπερασπίσει τη ζωή εκείνου που είναι, μαζί με τα παιδιά της, ό,τι πολυτιμότερο έχει στον κόσμο!

Μετά τη συνήθη διαδικασία της εξέτασης του κατηγορουμένου και των μαρτύρων, ο πρόεδρος στράφηκε προς την δικηγόρο και της έδωσε το λόγο. Η κόμισσα σηκώθηκε όρθια, κατάχλωμη, κρατώντας στο χέρι της τη γόρρα της, γραμμένη από πριν — όπως ήταν τότε η συνήθεια.

Πολίται δικασταί!, άρχισε, με μια σταθερή φωνή, που τη δυνάμωνε ο έρωτάς της και η απόφασή της να πείσει αυτούς τους αυστηρούς στρατιώτες.

Στα αρχεία του γαλλικού υπουργείου Δικαιοσύνης υπάρχει ακόμη η άγρυπνη της πρώτης δικηγόρου: αποτελείται από δώδεκα σελίδες, και είναι φυσικά συνεταγμένη στο αρκετά πομπώδες ύφος της εποχής εκείνης. Αλλά η κόμισσα την εδίαζεσε χρωματίζοντας κάθε της φράση με όλη τη δύναμη της καρδιάς της...

Όταν η Μαρί-Βικτουάρ έτελειωσε το τελευταίο της χειρόγραφο, τα έξη μέλη του στρατοδικείου, σκληροί και δοκιμασμένοι στρατιωτικοί, σκούπιζαν κρυφά τα δακρυσμένα μάτια τους, για να κρύψουν τη συγκίνησή τους... Η Μαρί-Βικτουάρ, ή μάλλον η καρδιά της, είχε κερδίσει.

Το ίδιο βράδυ, ο κόμης ντε λα Βιλιρουέ, που άσπασκε παμφαγία, έδωκε στην γυναίκα και τα παιδιά του. Η Μαρί-Βικτουάρ είχε έρθει να τον παραλάβει με αμάξι. Και τότε, όταν δρέθηκαν μόνοι και ενωμένοι πάλι, η γενναία νεαρή δικηγόρος, που είχε κρατήσει ως τη στιγμή εκείνη όλο το θάρρος εμπρός στα γεγονότα και τους ανθρώπους, έχωσε το κεφάλι της στην αγκαλιά του άνδρός της και άφησε να κυλήσουν τα δάκρυά της... Λ. ΑΛΜΠΑΝ

ΕΚΕΙΝΟ το πρωί, δ' Ιωσήφ Βοναπάρτης δοκίμασε μια από τις μεγαλύτερες εκπλήξεις της ζωής του. Είχε μόλις ανοίξει ένα γράμμα του αδελφού του, του Ναπολέοντος...

— Ιουλία, φώναξε.

Η γυναίκα του μπήκε στο δωμάτιο, ακολουθούμενη από την αδελφή της, τη Ντεζιρέ.

— Ιουλία, είναι απίστευτο, είπε ο άνδρας. Ο Βοναπάρτης μου αναγγέλλει τους γάμους του... Θέλει να το πω στη μητέρα... Τον καταλαβαίνω, γιατί ξέρεις ποιά διάλεξε; Την 'Ιωσηφίνα! Τη χήρα Μπαρναύι!... Τη φίλη του Μπαρρά!

Μια κραυγή απελπισίας τον διέκοψε: η Ντεζιρέ είχε λιποθυμήσει...

Ενώ η 'Ιουλία προσπαθούσε να συνεφέρει την αδελφή της, ο 'Ιωσήφ βυθόταν τη μέρα που είχε παρουσιάσει τον Ναπολέοντα στη Ντεζιρέ, μία από τις πιο όμορφες και πιο πλούσιες κόρες της Μασσαλίας.

Η νέα βρήκε πολύ συμπαθητικό τον νεαρό αδύνατο Κορσικανό, ενώ εκείνος έβρινε γοητευμένος από την ομορφιά και τη χάρη της. Γρήγορα την έρωτεύθηκε και η Ντεζιρέ, συγκινημένη, δεν άργησε να γίνει δική του... Την άλλη μέρα, απέφασαν μυστικά να παντρευτούν.

Δυστυχώς όμως, μια βρομιάδα αργότερα, μια επείγουσα διαταγή της Επιτροπής Λαϊκής Σωτηρίας, από το Παρίσι, καλούσε αμέσως τον πολίτη Βοναπάρτη. Έπρεπε να φύγει. Ο γάμος ανέβληθη και ο Ναπολέων, φεύγοντας, υποσχέθηκε στη δακρυσμένη κοπέλλα:

— Σου υπόσχομαι, αγαπημένη μου, πως θα σε λατρεύω πάντα και θα σου κάνω πάντα όλες σου τις επιθυμίες.

Είχε περάσει ένας χρόνος. Ο Ναπολέων σπανιότατα έδινε σημεία ζωής. Για να παρηγορηθούν τη Ντεζιρέ, ο 'Ιωσήφ Βοναπάρτης και η 'Ιουλία την πήραν στη Ριβιέρα, όπου και τους βρήκε το φοβερό νέο. Ο Ναπολέων είχε προδώσει τη Ντεζιρέ... Για λίγες μέρες, η 'Ιουλία και ο 'Ιωσήφ φοβήθηκαν για τη ζωή της. Αλλά ο ήλιος και το ωραίο κλίμα έφεραν τα αποτελέσματά τους. Η Ντεζιρέ συνήλθε. Μια μέρα, η 'Ιουλία της άκουσε να λέη:

— Είμαι πολύ νέα και πολύ όμορφη για να πεθάνω. Αλλά θα σ' εκδικηθώ, Ναπολέων!... Τρεις μήνες αργότερα, στο Μιλάνο, η Ντεζιρέ βρέθηκε μπρος στο Ναπολέοντα, που είχε καλέσει εκεί όλη την οικογένειά του. Βλέποντάς την, ο Κορσικανός ένοιωσε ένα δυνατό κλονισμό.

— Όστε παντρευθήκατε!, του είπε η Ντεζιρέ. Τά συγχάρηθκα μου. Λέγατε ότι μ' αγαπούσατε... Σας έδωσα τα νιάτα μου, τα δεκαεπτά μου χρόνια... Και σεις προτιμήσα-

τε μια γρηά, που δε γελά για να μη δείξη τα άσχημα δόντια της.

— Δεν σας επιτρέπω!...

— Όχι... δεν σας φοβάμαι. Δεν είμαι κανένας από τους γρεναδιέρους σας εγώ! Είχα δικαιώματα, και με προδώσατε. Αλλά δεν θα μ' αγγιζέτε. Θα εκδικηθώ!...

Αυτή την εκδίκηση που άνοιξε ο Ντεζιρέ, τη βρήκε στο πρόσωπο του στρατηγού Βοναδόττη, που ήταν άναμφισβήτητος ο ωραιότερος αξιωματικός του γαλλικού στρατού Καθαρόαιμος Βεανός, με μαύρα ξυπνά μάτια και διακοσμητικές φαβορίτες, καμφός, ευγενικός, γλυκός, ο στρατηγός κέρδισε την καρδιά της Ντεζιρέ το ίδιο βράδυ που τη γνώρισε, σ' ένα χορό στο Μπαρρά.

— Τί κρίμα να είσθε κουνιάδα ενός Βοναπάρτη!, της είπε σε μια στιγμή ο Βοναδόττης.

— Τί θέλετε να πείτε;

— Ότι ο Ναπολέων είναι ο χειρότερος έχθρός μου. Με μισεί, και το 'ναι αποδεδειγμένο!

— Η Ντεζιρέ ένοιωσε αμέσως πως ο γάμος της με το Βοναδόττη θα της έδινε την καλύτερη ευκαιρία εκδίκησης. Και, παρά την όργη του Ναπολέοντος, όταν έμαθε τους άρραδώνες, ο γάμος έγινε γρήγορα.

Επί χρόνια κατόπιν, ο Βοναδόττης έπαιρνε μέρος σε κάθε συνωμοσία εναντίον του Ναπολέοντος. Για να καθησυχάσει τον αντίπαλό του και τη Ντεζιρέ, ο Ναπολέων άνωμασε τον Βοναδόττη πρίγκιπα του Πόντε - Κόρβο και στρατάρχη της Γαλλίας. Αλλά ο Βοναδόττης δεν ήσυχάζε και το δράμα ξεσπάσε στη μάχη του Βαγκράμ. Ο Βοναδόττης δεν ήταν σύμφωνος με το σχέδιο του Ναπολέοντος. Ένθρηνε λοιπόν με δική του πρωτοβουλία και απέτυχε. Μετά τη μάχη, ο Ναπολέων, εμπρός σε όλους τους επιτελείς του, του είπε απότομα:

ΝΤΕΖΙΡΕ ΚΛΑΡΥ Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΟΜΕΝΗ ΑΠ' ΤΟΝ ΜΕΓΑ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΑ ΤΟΝ ΕΚΔΙΚΗΘΗ ΣΑΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

τε μια γρηά, που δε γελά για να μη δείξη τα άσχημα δόντια της.

— Δεν σας επιτρέπω!...

— Όχι... δεν σας φοβάμαι. Δεν είμαι κανένας από τους γρεναδιέρους σας εγώ! Είχα δικαιώματα, και με προδώσατε. Αλλά δεν θα μ' αγγιζέτε. Θα εκδικηθώ!...

Αυτή την εκδίκηση που άνοιξε ο Ντεζιρέ, τη βρήκε στο πρόσωπο του στρατηγού Βοναδόττη, που ήταν άναμφισβήτητος ο ωραιότερος αξιωματικός του γαλλικού στρατού Καθαρόαιμος Βεανός, με μαύρα ξυπνά μάτια και διακοσμητικές φαβορίτες, καμφός, ευγενικός, γλυκός, ο στρατηγός κέρδισε την καρδιά της Ντεζιρέ το ίδιο βράδυ που τη γνώρισε, σ' ένα χορό στο Μπαρρά.

— Τί κρίμα να είσθε κουνιάδα ενός Βοναπάρτη!, της είπε σε μια στιγμή ο Βοναδόττης.

— Τί θέλετε να πείτε;

— Ότι ο Ναπολέων είναι ο χειρότερος έχθρός μου. Με μισεί, και το 'ναι αποδεδειγμένο!

— Η Ντεζιρέ ένοιωσε αμέσως πως ο γάμος της με το Βοναδόττη θα της έδινε την καλύτερη ευκαιρία εκδίκησης. Και, παρά την όργη του Ναπολέοντος, όταν έμαθε τους άρραδώνες, ο γάμος έγινε γρήγορα.

Επί χρόνια κατόπιν, ο Βοναδόττης έπαιρνε μέρος σε κάθε συνωμοσία εναντίον του Ναπολέοντος. Για να καθησυχάσει τον αντίπαλό του και τη Ντεζιρέ, ο Ναπολέων άνωμασε τον Βοναδόττη πρίγκιπα του Πόντε - Κόρβο και στρατάρχη της Γαλλίας. Αλλά ο Βοναδόττης δεν ήσυχάζε και το δράμα ξεσπάσε στη μάχη του Βαγκράμ. Ο Βοναδόττης δεν ήταν σύμφωνος με το σχέδιο του Ναπολέοντος. Ένθρηνε λοιπόν με δική του πρωτοβουλία και απέτυχε. Μετά τη μάχη, ο Ναπολέων, εμπρός σε όλους τους επιτελείς του, του είπε απότομα:

— Τί κρίμα να είσθε κουνιάδα ενός Βοναπάρτη!, της είπε σε μια στιγμή ο Βοναδόττης.

— Τί θέλετε να πείτε;

— Ότι ο Ναπολέων είναι ο χειρότερος έχθρός μου. Με μισεί, και το 'ναι αποδεδειγμένο!

— Η Ντεζιρέ ένοιωσε αμέσως πως ο γάμος της με το Βοναδόττη θα της έδινε την καλύτερη ευκαιρία εκδίκησης. Και, παρά την όργη του Ναπολέοντος, όταν έμαθε τους άρραδώνες, ο γάμος έγινε γρήγορα.

Επί χρόνια κατόπιν, ο Βοναδόττης έπαιρνε μέρος σε κάθε συνωμοσία εναντίον του Ναπολέοντος. Για να καθησυχάσει τον αντίπαλό του και τη Ντεζιρέ, ο Ναπολέων άνωμασε τον Βοναδόττη πρίγκιπα του Πόντε - Κόρβο και στρατάρχη της Γαλλίας. Αλλά ο Βοναδόττης δεν ήσυχάζε και το δράμα ξεσπάσε στη μάχη του Βαγκράμ. Ο Βοναδόττης δεν ήταν σύμφωνος με το σχέδιο του Ναπολέοντος. Ένθρηνε λοιπόν με δική του πρωτοβουλία και απέτυχε. Μετά τη μάχη, ο Ναπολέων, εμπρός σε όλους τους επιτελείς του, του είπε απότομα:

— Τί κρίμα να είσθε κουνιάδα ενός Βοναπάρτη!, της είπε σε μια στιγμή ο Βοναδόττης.

— Τί θέλετε να πείτε;

— Ότι ο Ναπολέων είναι ο χειρότερος έχθρός μου. Με μισεί, και το 'ναι αποδεδειγμένο!

— Η Ντεζιρέ ένοιωσε αμέσως πως ο γάμος της με το Βοναδόττη θα της έδινε την καλύτερη ευκαιρία εκδίκησης. Και, παρά την όργη του Ναπολέοντος, όταν έμαθε τους άρραδώνες, ο γάμος έγινε γρήγορα.

Επί χρόνια κατόπιν, ο Βοναδόττης έπαιρνε μέρος σε κάθε συνωμοσία εναντίον του Ναπολέοντος. Για να καθησυχάσει τον αντίπαλό του και τη Ντεζιρέ, ο Ναπολέων άνωμασε τον Βοναδόττη πρίγκιπα του Πόντε - Κόρβο και στρατάρχη της Γαλλίας. Αλλά ο Βοναδόττης δεν ήσυχάζε και το δράμα ξεσπάσε στη μάχη του Βαγκράμ. Ο Βοναδόττης δεν ήταν σύμφωνος με το σχέδιο του Ναπολέοντος. Ένθρηνε λοιπόν με δική του πρωτοβουλία και απέτυχε. Μετά τη μάχη, ο Ναπολέων, εμπρός σε όλους τους επιτελείς του, του είπε απότομα:

— Τί κρίμα να είσθε κουνιάδα ενός Βοναπάρτη!, της είπε σε μια στιγμή ο Βοναδόττης.

— Τί θέλετε να πείτε;

— Ότι ο Ναπολέων είναι ο χειρότερος έχθρός μου. Με μισεί, και το 'ναι αποδεδειγμένο!

— Η Ντεζιρέ ένοιωσε αμέσως πως ο γάμος της με το Βοναδόττη θα της έδινε την καλύτερη ευκαιρία εκδίκησης. Και, παρά την όργη του Ναπολέοντος, όταν έμαθε τους άρραδώνες, ο γάμος έγινε γρήγορα.

Επί χρόνια κατόπιν, ο Βοναδόττης έπαιρνε μέρος σε κάθε συνωμοσία εναντίον του Ναπολέοντος. Για να καθησυχάσει τον αντίπαλό του και τη Ντεζιρέ, ο Ναπολέων άνωμασε τον Βοναδόττη πρίγκιπα του Πόντε - Κόρβο και στρατάρχη της Γαλλίας. Αλλά ο Βοναδόττης δεν ήσυχάζε και το δράμα ξεσπάσε στη μάχη του Βαγκράμ. Ο Βοναδόττης δεν ήταν σύμφωνος με το σχέδιο του Ναπολέοντος. Ένθρηνε λοιπόν με δική του πρωτοβουλία και απέτυχε. Μετά τη μάχη, ο Ναπολέων, εμπρός σε όλους τους επιτελείς του, του είπε απότομα:

— Τί κρίμα να είσθε κουνιάδα ενός Βοναπάρτη!, της είπε σε μια στιγμή ο Βοναδόττης.

— Τί θέλετε να πείτε;

— Ότι ο Ναπολέων είναι ο χειρότερος έχθρός μου. Με μισεί, και το 'ναι αποδεδειγμένο!

Ντεζιρέ Κλαρύ

νίκη του επί των Άγγλων ήταν ολοκληρωτική. Ήταν κι αυτό άλλο ένα χτύπημα για το Ναπολέοντα, που ένοιωσε πληγμένο τον έγωισμό του. Απεφάσισε λοιπόν να παροπλίσει το Βοναδόττη στο στρατοδικείο για την υπόθεση του Βαγκράμ, και να του αφαιρέσει όλους του τους τίτλους. Λογάριαζε όμως χωρίς τη Ντεζιρέ, που έσπευσε να του ζητήσει άκρως.

— Τί ώραία σας πηγαίνει αυτό το φόρεμα, κυρία!, της είπε ο Ναπολέων θαυμάζοντας πάντα την ομορφιά της.

— Μεγαλειότατε, δεν ήρθα γι' αυτό εδώ, αλλά για να ζητήσω την επίκειά σας, Ο στρατάρχη...

— Ο Βοναδόττης θα δικασθεί και θα καταδικασθεί!

— Όχι, όχι, Μεγαλειότατε, αδύνατον! Δε μπορείτε να ασκήσετε την προσωπική σας εκδίκηση σ' ένα στρατιώτη που έσωσε την πατρίδα και το θρόνο! Θα σας κατακρίνουν όλοι. Ύστερα, θυμάμαι κι' ένα νεαρό στρατηγό που μουρούριζε τρυφερά λόγια σ' αυτή μιάς μικρής Μαρσεγιέζας, καθώς την κρατούσε σφιχτά αγκαλιάσμένη, στην όχθη του ποταμού. Της έλεγε: «Πάντα, πάντα, θα σου κάνω όλες σου τις επιθυμίες!...»

Με νευρικά δέματα, ο Ναπολέων τριγύριζε μέσα στο δωμάτιο. Σκεπτόταν. Και όταν η Ντεζιρέ έβγαине από το γραφείο, στο πρόσωπό του κυλούσαν δυο δάκρυα... Για μια ακόμη φορά, η Ντεζιρέ είχε κερδίσει!

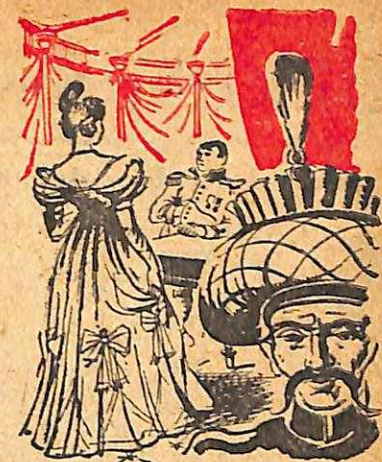
Επρόκειτο να κερδίσει και άλλη μια παρτίδα, αναπάντεχη, που ήταν το μεγαλύτερο χτύπημα για το Ναπολέοντα! Στις 20 Αυγούστου 1810, η Σουηδική Έθνοσυνέλευσις απέφασε να εκλέξη το στρατάρχη Βοναδόττη για διάδοχο του βασιλιάς της Σουηδίας, που δεν είχε κληρονόμους.

Η είδησις έφθασε στα άνοκτα του Σαιν - Κλου την ώρα που όλη η Αύλη βοισκόταν συγκεντρωμένη εκεί. Ο αυτοκράτορας διάβασε το χαρτί, το σαλάκωσε με θυμό και το πέταξε χαλά. Ύστερα, διακρίνοντας κοντά του την υψηλή σιλουέτα του έγχθρου του, τράβηξε κατ' ευθείαν επάνω του.

— Σας εξέλεξα πρίγκιπα διάδοχο της Σουηδίας. Όστε

— Ήτανε να υπομνησθώ, όταν μ' προσέφεραν λοιπόν το στέμμα της Σουηδίας... Σας επιτρέπω να το δεχθείτε.

— Ήτανε να υπομνησθώ, όταν μ' προσέφεραν λοιπόν το στέμμα της Σουηδίας... Σας επιτρέπω να το δεχθείτε.

θέλετε να γίνετε βασιλιάς; Ξέρετε ότι μπορώ να αντίπαλίσω...

— Μεγαλειότατε! Απότομα, ο Ναπολέων μαλάκωσε.

— Ε, μπράβο, μπράβο! Όστε η Ντεζιρέ να γίνει βασίλισσα της Σουηδίας!...

Μια εβδομάδα αργότερα, ο αυτοκράτορας καλούσε σε επίσημο γεύμα τον πρίγκιπα Βοναδόττη και τη Ντεζιρέ. Στο γεύμα, ο Βοναδόττης παρουσιάστηκε φορώντας τη στολή Σουηδική πρίγκιπα, ενώ η Ντεζιρέ φορούσε ένα φόρεμα λευκό, χρώμα που αντιπαθούσε φοβερά ο Ναπολέων.

Εν τούτοις, ο αυτοκράτορας δεν έδειξε να ενοχληθεί. Αντίθετα μάλιστα, υπήρξε περιποιητικώτατος και, στο τέλος του γεύματος, έκανε προς τη Ντεζιρέ την πιο τιμητική χειρονομία που θα μπορούσε να κάνει στο τραπέζι: Διάλεξε από τη φρουτιέρα το ωραιότερο μήλο και, δίνοντάς το στον πιστό του ακόλουθο, διέταξε:

— Πήγαίνε αυτό το μήλο στην πρίγκιπισσα Διαδόχο της Σουηδίας.

Και, γυρίζοντας προς το Βοναδόττη, του είπε:

— Σας προσέφεραν λοιπόν το στέμμα της Σουηδίας... Σας επιτρέπω να το δεχθείτε.

— Ήτανε να υπομνησθώ, όταν μ' προσέφεραν λοιπόν το στέμμα της Σουηδίας... Σας επιτρέπω να το δεχθείτε.

— Ήτανε να υπομνησθώ, όταν μ' προσέφεραν λοιπόν το στέμμα της Σουηδίας... Σας επιτρέπω να το δεχθείτε.

— Ήτανε να υπομνησθώ, όταν μ' προσέφεραν λοιπόν το στέμμα της Σουηδίας... Σας επιτρέπω να το δεχθείτε.

— Ήτανε να υπομνησθώ, όταν μ' προσέφεραν λοιπόν το στέμμα της Σουηδίας... Σας επιτρέπω να το δεχθείτε.

— Ήτανε να υπομνησθώ, όταν μ' προσέφεραν λοιπόν το στέμμα της Σουηδίας... Σας επιτρέπω να το δεχθείτε.

— Ήτανε να υπομνησθώ, όταν μ' προσέφεραν λοιπόν το στέμμα της Σουηδίας... Σας επιτρέπω να το δεχθείτε.

— Ήτανε να υπομνησθώ, όταν μ' προσέφεραν λοιπόν το στέμμα της Σουηδίας... Σας επιτρέπω να το δεχθείτε.

— Ήτανε να υπομνησθώ, όταν μ' προσέφεραν λοιπόν το στέμμα της Σουηδίας... Σας επιτρέπω να το δεχθείτε.

— Ήτανε να υπομνησθώ, όταν μ' προσέφεραν λοιπόν το στέμμα της Σουηδίας... Σας επιτρέπω να το δεχθείτε.

ΟΙ καϋμοί τῆς Ζοζέτ

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΑΝ ΑΥΤΗ ἡ μικρούλα ἤθελε νὰ σταματήσει τὰ κλάματα γιὰ μιὰ στιγμή...

Καθόταν ἐκεῖ ἀπέναντί μου, μικροσκοπικὴ, ἀξιολάτρευτη, κλαυψρίζοντας καὶ σκαυπίζοντας ἀδιάκοπα τὴν κόκκινη μυτίτσα τῆς μ' ἓνα μεταξωτὸ μαντιλάκι. Κι' ἐγὼ τὴν κύτταζα, χτυπώντας τὰ χέρια στὸ γραφεῖο μου καὶ νοιώθοντας ἔντονα τὴν ἐπιθυμία νὰ τὴν χα-
στοκίσω. Τὸ παλιόκοριτο!...

Ἦταν γειτόνισσά μου, τὴν ἔλεγαν Ζοζέτ κι' εἶχαμε συναντηθῆ ἓνα βράδυ τυχαίως ὅταν γυρνώντας μετὰ τὸ αὐτοκίνητό μου στὸ σπίτι, ἀναγκαστικά νὰ σταματήσω γιὰ κάποια ὥρα, περιμένοντας νὰ δοῦν τὸ δικό της στὸ γκαράζ, γιὰ νὰ μοῦ ἐλευθερώσῃ τὸ δρόμο. Καὶ σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα τὰ μάτια μου δὲν χόρταιναν ν' ἀπολαμβάνουν τὴν ὁμορφιά τῆς.

Ἀπὸ τότε ἤλπιζα πὼς κάποτε θάπεφτε ἀρρωστή, γιὰ νὰ τὴν ἐπισκεφθῶ μετὰ τὸ γόητρο τοῦ γιαιτροῦ καὶ νὰ σκύψω πάνω της γιὰ νὰ τὴν ἐξετάσω καὶ νὰ τὴν γιστρέψω. Ἀλλὰ αὐτὸ τὸ διαβολόκοριτο ἦταν βράχος!...

Φαντασθῆτε λοιπὸν τὴ χαρά μου, ὅταν τὴν εἶδα ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους πελάτες μου. Ἐπὶ τέλους, εἶχε μῆτι στὸ ἄντρο μου, γοητευτικὴ μέσα στὸ γκριζο ταγιέρ τῆς μ' ἐκείνη τὴν ὥχρότητα πού τόσο περίμενα.

Λοιπὸν, δεσποινίς, τι μπορῶ νὰ κάνω γιὰ σάς; Κοκκίνισε, κίτρινισε, ἔλασ-
κακκίνισε, πρᾶσινισε, τραύλι-
σε καὶ πού δὲν τὸ καταλάβαι-
καὶ ὕστερα μοῦρε σὰν κατε-
πλήγῃ τὸ περίφημο νέο: ἔ-
πρόκειτο νὰ γίνῃ μητέρα!

Τινάχτηκε σὰν νὰ με δάγκω-
σε σκορπιός. Αὐτὴ μῆτε-
ρα! Ἀ, τὴν ὑποκρίτρια!

Καὶ γιὰτί ἤλθατε σ' ἐ-
μένα, δεσποινίς; εἶπα με σκλη-
ρότητα. Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ
παντρευθῆτε. Ἄν υἱόλιστα
διαστῆτε λίγο θὰ σώσετε τὴν
τιμὴ σας.

Μὰ εἶναι ἀδύνατο, ἀ-
πάντησε μέσ' ἀπ' τοὺς λυ-
γμούς της. Εἶναι παντρεμέ-
νος, ἔχει παιδί... Δὲν θὰ τὸ
θέλα...

Ἰπαντρεμένος; μετὰ παιδί;
Μὰ τότε εἶναι παλιάνθρωπος,
ἀπατεώνας! φώναξα ἐκτός ἐ-
αυτοῦ.

Τὸν γνώρισα στὴς Κάν-
νες, τὸ καλοκαίρι... μουρ-
μούρισε. Δὲν ἤξερα πὼς ἔχει
γυναίκα. Ἦμουν ἓνα παιδί...

Καὶ πὼς ξέρετε ὅτι θὰ γί-
νετε μητέρα; γούρῃτε νὰ σὰς
ἐξετάσω.

Τὴν ἐξέτασα προσεκτικὰ
κι' ὅταν τελείωσα ἐνοιώσα μιὰ
ἀνέκφραστη χαρά. Ἦμουν σχε-
δὸν βέβαιος ὅτι εἶχε κάμει
λάθος.

Δὲν μπορῶ νὰ ἀποφαν-
θῶ ἀκόμα, εἶπα μ' ἐπίσημο ὄ-
φος, ἀλλὰ εἶναι πολὺ πιθανὸν
νὰ γυαλιστῇ.

Ἀλήθεια γιαιτρέ; ξεφώ-
νισε μ' ἀκράτητη χαρά. Δὲν
ἀστειεύεσθε; Δὲν εἶμαι;...

Ὡ, πὼς νὰ σὰς εὐχαριστήσω.

12

Ἡ χαρά τῆς μ' ἔκανε νὰ
ζηλεύω. Σὲ λίγο θάτρεχε νὰ
ριχτῇ στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἄλ-
λου, μετὰ περισσότερο ἐνθουσι-
σμός, τώρα πού ἔλειψαν οἱ
ἀνησυχίες της. Κι' ἐγὼ δὲν
θὰ τὴν ξανάβλεπα πιά κι' ἡ
ζωὴ θὰ ξανάρχιζε γιὰ μένα με
περισσότερη πικρία τώρα πού
ἤξερα πὼς ἀνῆκε σ' ἓναν ἄλ-
λον.

Μιὰ στιγμὴ δεσποινίς,
εἶπα ξερά. Ἀκόμα δὲν μπο-
ρῶ νὰ θεβαιώσω τίποτα, ὅπως
σὰς εἶπα. Ἄν θέλετε νὰ σι-
γουρευθῆτε πρέπει νὰ κάνου-
με μερικές ἀναλύσεις.

Τὴν ἄλλη μέρα ἦρθε πάλι
κι' ἀφοῦ πῆρα ὅτι ἦταν γιὰ
ἐξέταση, τῆς ἐξηγήσα πὼς θά-
πρεπε νὰ περιμένῃ δέκα μέ-
ρες γιὰ νὰ πάρῃ τὸ ἀποτέ-
λεσμα.

Δέκα μέρες! φώναξε ἡ
Ζοζέτ. Μὰ δὲν καταλαβαίνετε,
γιαιτρέ, ὅτι δὲν μπορῶ νὰ πε-
ριμένω τόσο πολὺ;

Ἦσυχάστε! Δέκα μέ-
ρες περνῶν γρήγορα. Κι' ὅ-
στερα ἐλπίζουμε τὸ ἀποτέλε-
σμα νὰ εἶναι ὅπως τὸ θέλου-
με.

Κρεμάστηκε στοὺς ὤμους
μου καὶ κάρφωσε πάνω μου
τὰ μάτια τῆς ἱκετευτικά.

Εἰσαθε πολὺ εὐγενικός,
γιαιτρέ, ἀλλὰ πρέπει νὰ με
βοηθήσετε νὰ υποφέρω αὐτὴ
τὴ δοκιμασία. Μήπως... θὰ
θέλατε νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ
χορμαίσω ἐδῶ κάθε μέρα ὅπου
νὰ θῶ γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα; Κον-
τά σας αἰσθάνομαι τὴν ἐμπι-
στοσύνη κι' αὐτὸ μοῦ δίνει
θάρρος.

Ἄλλο πού δὲν ἤθελα!

Μὰ καὶ θέβαινα μπορεῖτε,
ἀπάντησα. Θὰ σὰς δέχομαι εὐ-
χαρίστως κατὰ τὴς πέντε, ὅταν
ἔρθω τελειώσει μετὰ τοὺς ἄλλους
πελάτες.

Ἔτσι ἀρχισαν οἱ καθημερι-
νὲς τῆς ἐπισκέψεις, στὸ διάστι-
μα τῶν ὁποίων ἀναπτύχθηκε με-
ταξὺ μας μιὰ οικειότητα, πού
διέλυσε τὴν κακὴ ἐντύπωση τῆς
πρώτης ἐπισκέφώς της. Κι' ἔ-
να βράδυ πού τῆς πρότεινα νὰ
κάνουμε μαζί ἓνα περπάτημα, δέ-
χτηκε μετὰ πολὺ χαρά...

Ὅταν βρισκεται κανεὶς στὸ
υπόλοιπο τοῦ πύργου τοῦ Αἰφελ, ἔχει τὴν ἐντύ-
πωση ὅτι κυματίζει πάνω ἀπ' τὸ
φατισμένο Παρίσι. Ἐγὼ δέ-
μας, ἀντικρύζοντας τὴν ὁδοκό-
κινη, ὁλόβλητη καὶ χαμογελα-
στὴ Ζοζέτ, νομίζω ὅτι βρισκό-
μουν στὸν ἑβδόμο οὐρανὸ. Σὲ
λίγο, κάτω ἀπ' τὴν ἐπιδρασί-
νι τοῦ γλυκοῦ κρασιοῦ, ἀποφασί-
σαμε νὰ καταργήσουμε τὸ «δε-
σποινίς» καὶ τὸ «γιστρέ» γιὰ
νὰ γίνουμε ἀπλῶς Ζοζέτ καὶ
Ζάκ.

Ἡ Ζοζέτ λοιπὸν κι' ὁ Ζάκ,
ἄφησαν τὸ ρεστωρὰν κατὰ τὴς
ἐντεκάμισυ γιὰ νὰ μποῦν σ' ἓνα
καμπάρὲ τῶν Ἡλυσίων Πε-
δίων, ὅπου σὲ λίγο στροβίλι-
ζόνταν στοὺς ρυθμούς ἑνὸς
βάλλου.

Δυστυχῶς, ὁ ρυθμὸς ἄλλαξε
ἀπὸτομα γιὰ ν' ἀκολουθήσῃ ἓ-
νας γρήγορος μοντέρνος χο-
ρός.

— Ἀς σταματήσουμε, εἶπε

Ἡ Ζοζέτ καὶ τὴν ἀκολούθησα
πρὸς τὸ τραπέζι μας.

Εἴμαστε ἑτοιμοὶ νὰ καθή-
σουμε, ὅταν ξαφνικὰ τὴν εἶδα
νὰ κάρφωσιν τὰ μάτια της στὸ
γειτονικὸ τραπέζι καὶ νὰ χάνῃ
τὸ χρῶμα της. Κατάπληκτος,
γύρισα νὰ ἰδῶ τί ἦταν αὐτὸ
πού τὴ συγκίνησε τόσο. Δυὸ
ἀνδρες καὶ μιὰ γυναίκα κάθον-
ταν ἡσυχὰ στὸ πλανὶνὸ τραπέζι
χωρὶς νὰ δείχνουν ὅτι μάς πρό-
σεχαν. Κι' ἀμέσως ἀκούσα τὴ
φωνὴ τῆς Ζοζέτ.

— Πάμε, Ζάκ, σὲ παρακα-
λῶ. Ἀς φύγουμε ἀπὸ δῶ.

— Μὰ γιαιτρέ; ρώτησα ἀπο-
ρώτως. Ἀκόμα δὲν ἤρθε καὶ
θέλεις νὰ φύγουμε;

— Μὴ ζητᾷς νὰ καταλάβῃς,
Ζάκ. Συγχώρησέ με, θέλω νὰ
φύγω.

Λίγα λεπτά ἀργότερα κατε-
βαίναμε τὴν ἀδειανὴ λεωφόρο.
— Πού θέλεις νὰ πάμε; ρώ-
τησα.

— Πουθενά, Ζάκ. Θέλω νὰ
γυρίσω στὸ σπίτι.

— Ἐπὶ τέλους! Ζοζέτ, φώ-
ναξε χάνοντας τὴν ὑπομονή
μου. Τί συμβαίνει; Ἐξηγήσε
μου. Ἐχῶ τὸ δικαίωμα νὰ μα-
θῶ. Μήπως δὲν σοῦ φέρθηκε
καλὰ; Μήπως δὲν εἶμαι καλὸς
φίλος;

— Ναί, Ζάκ, εἶσαι. Ἀλλὰ
πρέπει νὰ καταλάβῃς. Αἰσθά-
νομαι τόσο ντροπῇ.

— Ντροπῇ; Γιατί;

— Τὸ τραπέζι πλάι στὸ δι-
κό μας... ψέλλισε ἡ Ζοζέτ.

— Ἐ, λοιπόν;

— Ὁ νεώτερος ἀπ' τοὺς
δυο... ἦταν ἐκεῖνος!...

Ἐνοιώσα πὼς ἔχανα τὸ χρώ-
μα μου καὶ τὰ χέρια μου πά-
γωσαν.

— Θέλεις νὰ πῆς... ὁ φίλος
σου; ρώτησα.

— Ναί... Καταλαβαίνεις τῶ-
ρα ὅτι δὲν μποροῦσα νὰ μείνω
περισσότερο σ' αὐτὸ τὸ καμπά-
ρὲ...

— Ὡστε τὸν ἀγαπᾷς ἀκό-
μα; ρώτησα μετὰ θυμῷ.

— Ὁχι, δὲν τὸν ἀγαπᾷ, φώ-
ναξε ἡ Ζοζέτ, δὲν καταλαβαί-
νω ὅμως γιαιτρέ νὰ θυμώσῃς μ'
αὐτὴ τὴ συνάντησι. Τί σ' ἐν-
διαφέρει; Ἄν θέλῃς, σὲ παθα-
καλῶ, πῆγαινε με στὸ σπίτι.

— Ὅπως θέλεις, μουρμουρί-
σα σφίγγοντας τὰ δόντια.

Εὐχαριστῶ γιὰ τὴ γοη-
τευτικὴ βραδιά πού μοῦ χάρι-
σε, μοῦ πέταξε καθὼς σταμα-
τοῦσα μπροστά στὴν πόρτα
της. Ἐπρεπε νὰ καταλάβω ὅτι
εἶσαι σὰν τοὺς ἄλλους, ἐγώ-
τῃς, ἀσυγκίνητος...

Δὲν ἀπῆντησα κι' ἀρκέστη-
κα ν' ἀνασηκώσω τοὺς ὤμους.
Στὸ κάτω-κάτω καλύτερα πού
ἦρθαν ἔτσι τὰ πράγματα. Για-
τί νὰ χάνω τὸν καιρὸ μου μετὰ
μιὰ γυναίκα πού στεφτόταν
ἐνῶν ἄλλον.

Ἀλλὰ αὐτὸς ὁ συλλογισμὸς
γίνεται μόνο ὅταν εἶναι θυμω-
μένος κανεὶς. Γιατί τὴν ἐπο-
μένη, στὸ φῶς τῆς ἡμέρας κι'
ὕστερ' ἀπὸ μερικές ὥρες συλ-
λογῆς, χάνει πολλὰ ἀπ' τὴ
δύναμίν του. Μ' ἄλλα λόγια,
τὴν ἄλλη μέρα ἦμουν πολὺ
δυστυχισμένος.

Ὅλο τὸ πρω-
τὸ ἦμουν ἐξηρημένος κι' ἐκ-
νευρισμένος, τὸ μεσημέρι δὲν
ἀγγίζα τὸ φαγητό μου κι' ὅ-
λο τὸ ἀπόγευμα, κάθε φορὰ
πού ἀνοίγε ἡ πόρτα πεταγό-
μουν σὰν ηλεκτρισμένος μετὰ
τὴν ἐπιβία πὼς θὰ ἦταν ἡ Ζο-
ζέτ. Στὴς ἔξη, ὅταν ἐξήτασα
καὶ τὸν τελευταῖο ἀρρωστὸ
μου, ἀναγκάστηκα νὰ παραι-
τηθῶ ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐπιβία.

Ν. PENAP

Ἡ νῆσος Μανχάταν ἐπὶ τῆς
ὁποίας εἶναι κτισμένη ἡ πό-
λις τῆς Νέας Ὑόρκης εἶχε ἀ-
γορασθῇ ἀρχικὰ ἀπὸ ἓναν Ἰν-
δὸ φύλαρχο ἀντὶ 5 λιρῶν!

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος εἶναι
ἐξαπλωμένος οἱ χτύποι τῆς
καρδιάς του ἐλαττώνονται.

Ἡ Ζοζέτ δὲν ἔ' ἀκούσθαι. Ἐ-
πὲσα στὴν καρέκλα μετὰ τὸ κε-
φάλι βαρὺ καὶ κύτταζα τὸ τη-
λέφωνο πού με τραβοῦσε σὰν
μαγνήτης. Δὲν εἶχα παρὰ νὰ
σηκώσω τὸ ἀκουστικό, νὰ πα-
ρῶ νὸ νούμερο καὶ νὰ φωνά-
ζω. Ἦταν τὸ εὐκολώτερο
πρᾶγμα, ἀλλὰ θὰ μ' ἐπαινε-
για δάκα. Ὁχι... Στὸ κά-
τω-κάτω αὐτὴ εἶχε τὴν ἀ-
νάγκη μου.

Ὅταν ἔκανα αὐτὴ τὴν ἐ-
γώστη σκέψιν, δὲν πίστευα
ἴσως ὅτι ἡ Ζοζέτ εἶχε πα-
γματικὰ τὴν ἀνάγκη μου. Κι'
ὅταν κύτταζα τὸ τηλέφωνό
μου ἀγωνιζόμενος νὰ νικήσω
τὸν πειρασμό πού μ' ἐστρα-
χνε νὰ σηκίσω τὸ ἀκουστικό
καὶ νὰ τῆς τηλεφωνήσω, δὲν
ἦταν δυνατόν νὰ ξέρω ὅτι στὸ
δίσκο τοῦ δικοῦ της τηλεφῶ-
νου σχηματίζονταν διαστικὰ
τὸ νούμερό μου, γιὰ νὰ με
καλέσουν ἐπείγοντως.

Ἡ Ζοζέτ εἶναι πολὺ ἀρ-
ρωστή! Αὐτὸ πρόφασα ν' ἀ-
κούσω.

Ἡ Ζοζέτ εἶχε τὴν ἀνάγκη
μου!

Δὲν ξέρω ἂν αὐτὸς πού ἔ-
τρεχε σὰ δαιμονισμένος πρὸς
τὸ σπίτι της ἦταν ὁ γιαιτρός
ἢ ὁ Ζάκ. Ὅπωςδήποτε σὲ
λίγα λεπτά ἐμπαινα στὸ σπι-
τί της.

Ἦρθε ἀγάπη μου; τὴν
ἀκούσα νὰ ψιθυρίσῃ μὲς ἐν-
νοῖα τὴν πόρτα τῆς καμα-
ράς της. Ὡ, τί καλὸς πού εἶ-
σαι... Μὰ βέβαια... σ' ἀ-
γαπᾷ!... Πὼς φαντάστηκες
ὅτι ἀγαπᾷ τὸν ἄλλον;...

Ἐπὶ πάλι σὲ πελάγη εὐτυχί-
ας... ἀλλὰ γιὰ λίγα δευτε-
ρόλεπτα. Γιατί ὅταν πλησία-
σα κι' ἔβαλα τὸ χέρι μου στὸ
μέτωπό της ἔκαψε ἀπ' τὸν
πυρετό.

Ἀγάπη μου, ἐξακολου-
θοῦσε νὰ μουρμουρίζῃ, ἐμῆς
οἱ δυὸ δὲν θὰ χωρίσουμε ποτὲ
πιά. Ὡ, σ' ἀγαπᾷ...

Ἡ Ζοζέτ παραληροῦσε.

Καὶ τότε ἀρχισε τὸ δικό
μου μαρτύριο. Γιὰ τοῖον μι-
λούσε στὸ παραλήρημά της!
Γιὰ τὸν ἄλλον φυσικὰ! Μή-
πως δὲν μοῦ πέταξε τὴν περι-
φρόνησί της τὸ προηγούμενο
βράδυ καθὼς χωρίζαμε μπρο-
στὰ στὴν πόρτα της;

Κι' ὅμως ἀνέχθηκα αὐτὸ τὸ
μαρτύριο τρεῖς μέρες καὶ
τρεῖς νύκτες, ὅσο κράτησε ὁ
πυρετός καὶ τὸ παραλήρημα,
γιαιτρέ σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστι-
μα δὲν τὸ κούνησα ἀπ' τὸ
προσκέφαλό της.

Ζοζέτ! φώναξα μὲς ἐν-
συνῆλθε ἀπ' τὸ λήθαργό της
κι' ἀνοίξε τὰ μάτια της.

Ἐνα χαμόγελο ἀπλώθηκε
στὸ χλωμὸ πρόσωπό της.

— Ζάκ, ἦρθες! Πέσ' μου
τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἀναλύσε-
ων...

Μοῦ τῶφεραν πρὶν ἀπὸ λί-
γο. Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμ-
φιβολία. Ἡ Ζοζέτ σὲ ὀκτὼ
μήνες θὰ γίνῃ μητέρα κι' εἶ-
μαι πολὺ εὐτυχισμένος. Γιατί
ἐξήτασα νὰ σὰς πῶ ὅτι εἶμα-
στε τρεῖς μήνες παντρεμένοι
καὶ μοῦ ἐτοιμάζει τὸ διαδοχό
μου.

Ν. PENAP

Ἡ νῆσος Μανχάταν ἐπὶ τῆς
ὁποίας εἶναι κτισμένη ἡ πό-
λις τῆς Νέας Ὑόρκης εἶχε ἀ-
γορασθῇ ἀρχικὰ ἀπὸ ἓναν Ἰν-
δὸ φύλαρχο ἀντὶ 5 λιρῶν!

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος εἶναι
ἐξαπλωμένος οἱ χτύποι τῆς
καρδιάς του ἐλαττώνονται.

ΤΑΓΙΕΡ ΜΕ ΖΩΝΗ

Τὸ ταγιέρ αὐτὸ ἔχει πολὺ ἐλεύθερη
γραμμὴ καὶ θυμίζει ντὲ - πιές. Ἡ ζακέ-
τα, φαρδουλὴ, σφίγγει με πέτινη ζώνη
καὶ ἔχει μᾶλλον κοντὴ μπάσκα (τσεπά-
κια με πᾶτι). Πρωτότυπο κόψιμο πού
σχηματίζει γομῆτη καὶ γισκά με πέτα
συνεχόμενα. Ἡ φούστα ἔχει γύρω - γύ-

ρω κουφότητες πού διευκολύνουν τὸ δά-
δισμα καὶ τὴν καθιστοῦν πολὺ εὐχρηστή.
Ἄλλη λεπτομέρεια τῆς ζακέτας πού τὴν
ἐμφανίζει σὰν συμπληρωμα ντὲ - πιές εἶ-
ναι στὸ κάτω μέρος τοῦ μανικίου. Τὸ τε-
λείωμα τοῦ μανικίου θυμίζει μανσέτα
πουκάμισου. Δερμάτινη τσάντα καὶ ζώνη.

Ἡ ἱστορία τῆς κονσέρβας

Η ΔΙΑΤΗΡΗΣΙΣ τῶν τροφῶν εἶναι
γνωστὴ ἀπὸ τὰ πολὺ παλιὰ χρόνια.
Οἱ πρώτοι ἄνθρωποι διατηροῦσαν
τὰ διάφορα τρόφιμα μετὰ τὸ ἀλάτι-
σμα, τὸ κᾶνισμα καὶ ἄλλους παρόμοιους
τρόπους. Τὸ κᾶνισμα, καθὼς καὶ τὸ πά-
στωμα τῶν ψαριῶν μετὰ ἀλάτι εἶναι ἀπὸ τὴς
παισιότερες μεθόδους διατηρήσεως τῶν
τροφῶν. Τὴ μέθοδο αὐτὴ ἐχρησιμοποίησαν
οἱ Αἰγύπτιοι 2.000 χρόνια π.Χ. Ἐπίσης
παλιὰ εἶναι ἡ μέθοδος διατηρήσεως λα-
χανικῶν σὲ ἀλμη, γνωστὴ ἀπὸ τοὺς Μογ-
γόλους καὶ τοὺς Τατάρους. Μετὰ ταῖς λαχανι-
κὰ αὐτὰ τρέφονταν τὰ στίφη τοῦ Τσεγγίς
Χὰν τὸ χειμῶνα. Ἐπίσης τὸ παστὸ κρέας
καὶ τὸ παστὸ ψάρι ἦταν ἡ βασικώτερη τρο-
φή τῶν Μεσαιῶνα. Ὅσο γιὰ τὴν πρώτη
ἐμφάνισιν τῆς παστῆς ρέγκας, αὐτὴ ἔγινε
στὴν Εὐρώπῃ γύρω στὰ 1290. Τὸ κᾶνι-
σμα τῶν ψαριῶν χρονολογεῖται ἀπὸ τὴν ἐ-
ποχὴ τῆς ἐμφανίσεως τῶν πρώτων ἀνθρώ-
πων στὴ γῆ.

Κατὰ τὴς τελευταῖες ὥμες ἑκατονταετη-
ρίδες, κατάρθωσαν νὰ συντηροῦν τρόφιμα
σὲ κατὰστασι, πού πλησιάζει πολὺ τὴ φυσι-
ολογική. Στὴν προαγωγή τῆς κονσερβο-
ποιίας συνετέλεσε ἡ ἀνάπτυξις τῆς χημείας
καὶ ἡ σαφὴς καὶ ἐκκαθαρὴ πλέον γνώσις
τῶν αἰτίων πού προκαλοῦν τὴν ἀποσύνθε-
σιν τῶν τροφῶν.

Πρώτος πού παρασκεύασε συστηματικὰ
διατηρημένες τροφές, φαίνεται νὰ ἦταν ὁ
Σπαλλαζάνι, ὁ ὁποῖος τὸ 1765 κατάρθωσε
νὰ διατηρῇ τροφές μετὰ θερμάνει. Κατὰ
τὸ 1809, ἢ 44 χρόνια μετὰ ἀπ' τὸ ση-
μαντικὸ αὐτὸ βῆμα, ἓνας Γάλλος ζαχαρο-
πλάστης ἀπὸ τὸ Σαλὸν Σὺρ Μέρ, ὁ Νικο-
λὰς Ἀμπέρ, ἔλαβε ὡς βραβεῖον ἀπὸ τὸ
Ναπολέοντα 12.000 φράγκα, γιαιτὶ κατάρ-
θωσε νὰ συντηρῇ ὠρίσιμα τρόφιμα
κλεισμένα μέσα σὲ εἰδικὰ κατασκευασμέ-
να δοχεῖα. Τὸ βραβεῖο αὐτὸ εἶχε προκηρυ-
χθῇ ἀπὸ τὴ γαλλικὴ κυβέρνησι, γιὰ κείνον
πού θὰ κατάρθωνε αὐτὸ ἀκριβὲς πού πέ-
τυχεν ὁ Ἀμπέρ. Καὶ ἔτσι τὸ 1809 γίνετα
ἡ πρώτη ἐμφάνισις τῆς συστηματικῆς κον-
σέρβας. Ἀπὸ τότε ἡ διατήρησις τῶν τροφῶν
ἐξεπλάθη ἀματωδῶς καὶ σήμερα ὅλα τὰ
τρόφιμα μποροῦν νὰ κονσερβοποιήνται.

Σήμερα, μεγάλη ἀνάπτυξις παρουσιάζει
ἡ κονσερβοποιία στὴς Ἡν. Πολιτεῖες. Τὰ
πάντα ἐκεῖ κονσερβοποιιοῦνται ἀπὸ χιλιά-
δες ἐργατικά χέρια πού ἀπασχολοῦν ἰε τε-
ράστιες βιομηχανίες, ἀπ' τὴν ἀπλούστε-
ρη τροφὴ ὡς τὴν πλέον ἀπαραίτητη γιὰ τὸν
ἀνθρώπινον ὀργανισμό. Παράδειγμα ἴσως σὲ
μᾶς, ἀλλὰ σπουδαία ἐπιτυχία, ὑπῆρξε τὸ
κονσερβόρισμα τοῦ νεροῦ, κατὰ τὰ τελευ-
ταῖα χρόνια. Τοῦτο ἔχει προστεθῇ εἰς τὰ
ἀτομικὰ εἶδη τῶν Ἀμερικανῶν στρατιῶν
γιὰ ἐπείγουσα ἀνάγκη. Χρήσις κονσερβο-
ρισμένου νεροῦ γίνεται ἐπίσης καὶ ἀπὸ τὰ
νοσοκομεία, τράπεζες, ὅπως καὶ ἀπὸ ὀργα-
νώσεις παθητικῆς ἀμύνης γιὰ πεδιστάσεις
μεγάλης ἀνάγκης. Κατὰ τὸν περασμένο
χρόνο οἱ περιοχὲς τοῦ Κανάας ἐπληγήσαν
ἀπὸ μεγάλη ἐπιδείξις καὶ ἐδεχθῶσαν ἀερο-
πορικῶς 500 κιβώτια κονσερβορισμένου νε-
ροῦ ἐπουλωπόντας ἔτσι τὴν πληγὴ αὐτὴ πού
θὰ τοὺς στοίχιζε πολὺ.

ΧΙΟΥΜΟΡ

Ὁ ἐπιθεωρητὴς βρίσκεται ἀπὸ μιὰ ὥρα
στὴν τάξι ἑνὸς δημοτικοῦ ἐπαρχιακοῦ σχο-
λεῖου. Ἐκαμε πολλὰς ἐρωτήσεις στοὺς μα-
θητὰς καὶ ἐκρίνε τὴς ἀπαντήσεις τους.

—Θαυμάσια, λέει τέλος, ὑπάρχει κανεὶς
μεταξὺ σας πού ἐπιθυμῇ τώρα νὰ μοῦ ὑ-
ποβάλῃ καμμιὰ ἐρώτησι;

—Ἐγὼ, λέει μιὰ φωνή. Ποιὰ ὥρα φεύ-
γει τὸ τραῖνο σας;

—Ὁ δάσκαλος εἶναι ἓνας ἄνθρωπος ὑπερ-
βολικὰ βίαιος καὶ ὅλη ἡ τάξι φοβάται τοὺς
θυμούς του.

—Γιὰ νὰ δοῦμε, φωνάζει μιὰ μέρα στὸν
πιο μικρὸ καὶ πιο δειλὸ ἀπὸ τοὺς μαθη-
τὰς του, πὼς μπορεῖς νὰ μοῦ ἀποδείξεις ὅτι
ἡ γῆ εἶναι στρογγυλή;

ΜΗΝ ΠΕΡΙΟΡΙΖΕΤΕ ΤΟΝ ΑΝΤΡΑ ΣΑΣ?

— Πού θα πάς πάλι απόψε; Καταλαβαίνω. Κανένα θηλυκό είναι στη μέση. Άμ σε ξέρω καλά.

Τα παράπονα πέφτουν βροχή απ' το στόμα της. 'Εκείνος όμως δεν τ' ακούει. Σηκώνει τους ώμους του και φεύγει με κείνο το μετρημένο και άτακτο βήμα του, που την πεισμώνει και την αναστατώνει περισσότερο κι' από όλα τα λόγια που θα μπορούσε να της είχε πη.

Κι' όσο πιο πολύ διαμαρτύρεται εκείνη, τόσο εκείνος άργει τα βράδια... Και συχνά η συνέχεια είναι η μία ζωή άδισωτη και για τους δυο, ή ο χωρισμός, ή το τρίτο πρόσωπο που αναλαμβάνει να παραγορήσει τον απογοητευμένο σύζυγο.

— Μά δεν είμαι άντρας έγω; Λέει στους φίλους του. Δεν έχω δικαιώματα; Δεν μπορώ να πηγαίνω ελεύθερα όπου θέλω;

— Αν κάνετε άδικαιολόγητο έλεγχο στον άντρα σας, κάνετε ένα μεγάλο σφάλμα. Μη ξεχνάτε πως εμείς οι γυναίκες πρέπει να έχουμε πάντα στο νου μας ότι το ένστικτο της ελευθερίας είναι πρωταρχικό στον άντρα.

Θα αντίτινατε φυσικά πως μερικοί άντρες έχουν κλίση προς τις... αταξίες. Μά, στο κάτω κάτω της γραφής, δεν παντρευθήκατε κανένα παιδάκι.

Τον άντρα σας δεν τον κερδίζετε απλώς την ημέρα του γάμου σας. Τον κερδίζετε κάθε μέρα που περνάει μετά τον γάμο.

Κι' ένας τρόπος να τον κερδίσετε είναι να μη τον κλείνετε μέσα στο σπίτι γιατί τότε αισθάνεται την ανάγκη να διεκδικήσει την ελευθερία του.

Ακούστε την περίπτωση ενός ζευγαριού. Όταν παντρεύτηκαν, ο άντρας στενοχωριόταν που έχασε την ελευθερία του και άρχισαν οι γκρίνιες.

Η γυναίκα όμως δεν άσπασε να καταλάβει τι έτρεχε. Είπε στον άντρα της να έτοιμάσει τη βαλίτσα του και να την έχει πάντα έτοιμη στο ντουλάπι του χώλ για να είναι πρόχειρη να την πάρει όταν του έρχόταν η διάθεση να φύγει. 'Ετσι κι' έγινε. Η βαλίτσα ήταν και μία υπόμνησι για τη γυναίκα πως θα μπορούσε ίσως να φύγει ο άντρας της. 'Οστόσο δεν έφυγε ποτέ του. Και όταν πέρασε σε βαθιά γηραιότητα, πήρε εκείνη, γρηούλα πιά, τη βαλίτσα και την άνοιξε. Ήταν άδεια!

Έτσι είναι. Όταν ο άντρας αισθάνεται περιορισμό, κλωτσάει, όπως λένε.

Μη ξεχνάτε, πως ο έωστας είναι άγρόι και πως έχει φτερά. Δώστε λοιπόν στον αγαπημένο σας την ελευθερία του και το κέρδος θα είναι όλο δικό σας.

ΜΑΡΙ ΝΤΥΠΟΝ

Ο δεκάλογος της συζυγικής ετυχίας

1. Μείνε και μετά το γάμο σου τόσο πρόθυμη και περιποιητική, όσο ήσουνα πρίν.
2. Μάθε να μαγειρεύεις αν δεν ξέρεις.
3. Μη έλπεις στον άνδρα σου πάρα πολύ εμπιστοσύνη.
4. Μη του μιλάς ποτέ για χρήματα. Κύτταζε πως θα τα βγάλεις πέρα μόνη σου.
5. Μη αναφέρεις ποτέ τους άντρες που θα μπορούσες να είχες παντρευτή.
6. Μη κλείνεις ποτέ ραντεβού για λογαριασμό του συζύγου σου.
7. Μόνο σε μεγάλη ανάγκη να τηλεφωνήεις στον άντρα σου στο γραφείο του. Και να είσαι πολύ σύντομη.
8. Μη τον νευριάζεις ποτέ.
9. Μη του λές πόσο στοίχισε πραγματικά το καινούργιο σου φόρεμα ή το καινούργιο σου καπέλο.
10. Κάνε την κοιμισμένη όταν εκείνος γυρίζει στο σπίτι πολύ άργα.

Τὰ 'Ασκώλια

Μιά πάνδημη γιορτή αφιερωμένη στην εφεύρεση του άσκου ής μεταφορικού μέσου του μούστου

ΣΤΑ πανάρχαια χρόνια οι πρόγονοί μας όταν ώριμαζαν τα σταφύλια είχαν μεγάλες χαρές. Έστηναν χορούς, έκαναν βυσες και πανηγύριζαν. Είχαν τροφή για δυο - τρεις μήνες. Έτσι από το πρωί ως το βράδυ κάνανε επιδρομές στα ξεφραγα άμπέλια, έκοβαν τα σταφύλια και έτρωγαν. Δεν ήξεραν όμως πως από το ζυμύ των σταφυλιών γίνεται το πιο καλό ποτό — ο οίνος, που και οι πατέρες της 'Εκκλησίας πολύ αργότερα έλεγαν πως «εύφραίνει καρδία ανθρώπου». 'Επρεπε να περάσουν χρόνια και χρόνια ως πού να καταλάβουν πως από τα σταφύλια μπορούσαν να φτιάξουν κρασί. Και για να το καταλάβουν αυτό, έπρεπε πρώτα ν' άποκτήσουν ώριμα σταφύλια, δηλαδή τεχνικά μέσα.

Όταν λοιπόν οι πρόγονοί μας πέρασαν απ' ανώτερο στάδιο κοινωνικής ανάπτυξης κι' εξέλιξης βρήκαν τα τεχνικά μέσα για να φτιάχνουν απ' τα σταφύλια κρασί. Πρώτα-πρώτα χρειάζονταν πατητήρια και έπειτα — αυτό ήταν το δυσκολότερο — χρειάζονταν κατάλληλα δοχεία για να μεταφέρουν το μούστο από την έσξη στα σπίτια τους, και μάλιστα μεγάλα δοχεία.

Με τα πολλά σφίστηκαν να χρησιμοποιήσουν τα τομάρια των τράνων. Έτσι από τότε ως σήμερα οι τραγοποβίες είναι το καλύτερο και ασφαλέστερο μέσο για τη μεταφορά του μούστου στα όρενά μέρη.

Κοντά στο νου πως η εφεύρεση αυτή ήταν για τα παλιά έκανε χρόνια πολύ σπουδαία. Οι πρόγονοί μας δεν είχαν μόνο όλο το χρόνο κρασί, αλλά και πουλούσαν ακόμη. Τό κρασί λοιπόν έγινε είδος εμπορίου και ήταν μεγάλο έσοδο για κείνους που είχαν μεγάλα άμπέλια. Γι' αυτό από τότε συνήθιζαν στην 'Αττική κι' άλλου, κάθε χρόνο να γιορτάζουν με χαρές, γλέντια και παιχνίδια την εφεύρεση του άσκου ής μεταφορικού μέσου του μούστου. Η γιορτή αυτή λέγεται 'Ασκώλια και ήταν ά πολύ χαρούμενες και ά βίαιες.

Όπως όμως και για τις άλλες τεχνικές εφευρέσεις, έτσι και για τους άσκους, πίστευαν πως κάποιος ήρωας ή θεός ήταν ο πρώτος που έδωσε στους ανθρώπους τη χρησιμοποίησή του.

Ιστορούσαν λοιπόν οι αρχαίοι Έλληνες πως όταν οι Γιγάντες πολέμησαν τους θεούς, μόνο ένας απ' αυτούς, που λέγονταν 'Ασκός, γλύτωσε. Αυτός, λοιπόν, για να εκδικηθεί το Διόνυσο που βοήθησε τους θεούς να κερδίσουν τη μάχη, τον έπιασε και τον έριξε στον ποταμό της Συρίας Χρυσορρόα. Ο Διόνυσος όμως δεν πνίγηκε χωρίς στον 'Ερμή, αλλά έβηκε από το ποτάμι, έπιασε τον 'Ασκό και τον έβασε και από το τομάρι του έφτιαξε τον πρώτο άσκο (τουλούμι) που το γέμιζε μούστο και χάρισε έτσι στους ανθρώπους το πιο καλό ποτό.

Όπως όμως και για τις άλλες τεχνικές εφευρέσεις, έτσι και για τους άσκους, πίστευαν πως κάποιος ήρωας ή θεός ήταν ο πρώτος που έδωσε στους ανθρώπους τη χρησιμοποίησή του.

Ιστορούσαν λοιπόν οι αρχαίοι Έλληνες πως όταν οι Γιγάντες πολέμησαν τους θεούς, μόνο ένας απ' αυτούς, που λέγονταν 'Ασός, γλύτωσε. Αυτός, λοιπόν, για να εκδικηθεί το Διόνυσο που βοήθησε τους θεούς να κερδίσουν τη μάχη, τον έπιασε και τον έριξε στον ποταμό της Συρίας Χρυσορρόα.

Στά γλέντια και τα φαγοπότια έπαιρναν μέρος και οι γυναίκες. Όλοι οι αγρότες και κυριοί οι άμπελοφυγοί «σύν ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στή σελίδα 64

ταμό της Συρίας Χρυσορρόα. Ο Διόνυσος όμως δεν πνίγηκε χωρίς στον 'Ερμή, αλλά έβηκε από το ποτάμι, έπιασε τον 'Ασκό και τον έβασε και από το τομάρι του έφτιαξε τον πρώτο άσκο (τουλούμι) που το γέμιζε μούστο και χάρισε έτσι στους ανθρώπους το πιο καλό ποτό.

Όπως καταλαβαίνει ο καθενας, η παράδοση αυτή έχει την καταγωγή της από την 'Ασία. Οι κάτοικοι όμως της 'Αττικής, που ήταν γεμάτη από άμπέλια στον παλιό καιρό, λέγανε πως ο 'Ικάριος φιλόενης κάποτε τον κατατρεγμένο Διόνυσο και αυτό από εύγνωμοσύνη έμαθε στον 'Ικάριο όχι μόνο να καλλιεργή τα άμπέλια αλλά και να φτιάχνει από τα σταφύλια τσος κρασί. Μά στην 'Αττική υπήρχαν και κοπάδια από γίδια που ρήμαζαν τ' άμπέλια, τρώγοντας τους βλαστούς από τα κλήματα. Ο 'Ικάριος έβαλε φυλάκες στ' άμπέλια του μα οι τράγοι τότε την ημέρα, τότε τη νύχτα τον κάνανε μεγάλες χαλάστρες.

Έγινε λοιπόν πυρ και μανία και για να εκδικηθεί τους τράγους, έβαζε παγίδες, τους έπιασε και τους έγδερνε.

Από τότε καθιερώθηκε να γιορτάζεται το γεγονός αυτό, γιατί τα τομάρια (προβίες) των τράνων χρησίμευσαν για τη μεταφορά του μούστου. Γι' αυτό και στα ύστερα χρόνια τον καιρό του τρύγου έσφαζαν ένα τράγο, θυσιάζοντάς τον στο Διόνυσο και άρχιζαν τους χορούς και τα γλέντια. Η γιορτή αυτή, όπως είπαμε, λέγονταν 'Ασκώλια. Σάωθηκε μάλιστα κι' ένα άρχαιο επίγραμμα που από τα λεγόμενα του δείχνει πως οι τράγοι, στα πανάρχαια χρόνια θεωρούνταν ως ά μεγαλύτερος καταστροφικός τόν άμπέλιων. Νά το επίγραμμα σε ελεύθερη μετάφραση:

«Κι' αν με φας έως τη ρίζα κάποια ξύλα μου θα μείνουν τη φωτιά ν' ανάψουν, τράγε, για ν' άρχίσουν να σε ψήνουν».

Φυσικά, από τα παλιά εκείνα χρόνια η κατάσταση δεν άλλαξε και τα τραγιά άν μπορούν στ' άμπέλια δεν αφήνουν τίποτα. Γι' αυτό — όπως λέει το παραπάνω επίγραμμα — το κλημα έκδικούνταν τον τράγο λέγοντάς του πως από τα κούτσουρά του ψήνεται το κρέας του.

Έξομας πως σ' έλη την 'Ελλάδα ως τα τώρα πιστεύουν πως για να ψηθεί καλά ή γίδα στη σούβλα και να γίνει νόστιμο το κρέας της πρέπει ή ψησταριά να έχει φωτιά από κλημα.

Στά γλέντια και τα φαγοπότια έπαιρναν μέρος και οι γυναίκες. Όλοι οι αγρότες και κυριοί οι άμπελοφυγοί «σύν ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στή σελίδα 64

ΥΠΟΜΟΝΗΤΙΚΟ ΓΚΑΡΣΟΝΙ

— "Όταν τύχη, μέσα στη συζητήσή σας, να κάνετε λόγο και για το τί σκοπεύετε να φάτε, μου φωνάξετε, κυρίες μου, για να σας παραγγείλω!

"Άλλο ένα κουμπι που λείπει

"Ένα χαριτωμένο εύθυμογράφημα από την άνδρική πλευρά.

ΠΡΟΧΘΕΣ το πρωί αναζητούσα μέσα στο ώργανωμένο χάος του νοικοκυριού μας, ένα πράγμα που ήταν τόσο δύσκολο να βρεθώ, όσο είναι κι' ένα άληθινό μαργαριτάρι: αναζητούσα το κρέμ πουκάμισό μου. Κατάφερα τελικά να το βρω, καλοδιπλωμένο, αλλά χωρίς κουμπι στο γιακά. Φυσικά, τα νεύρα μου μ' έπιασαν δύσκολα περιγράφονται εδώ. Και δε νευρίασα τόσο με τη σκέψη ότι αυτό είναι το μόνο μου κρέμ πουκάμισο, που μπορώ να το φορέσω με τα καφέ μου ρούχα, όσο με τη διαπίστωση που έκανα για άλη μιá φορά, πόσο είναι να τους κλαίς, οι σύζυγοι, στην εποχή μας!...

Δε ζητούμε πολλά πράγματα από τις γυναίκες μας. Το μόνο ίσως που τους ζητούμε είναι να ράβουν στα πουκάμισά μας τα κουμπιά που λείπουν και να μάς αφήνουν να μπούμε κι' έμεις στο μπάνιο όταν είμαστε διαστικοί... 'Εξω απ' αυτά, ένα φλυτζάνι καφέ το πρωί και... λίγη ήσυχία στο σπίτι όταν γυρίζουμε, το μεσημέρι ή το βράδυ, είναι το άπαιτον των άπαιτήσεών μας!

Δε νομίζω πως είναι και πολλά πράγματα. Στο σπίτι μου, έγω έχω όλοκληρο σχεδόν το βάρος της συντηρήσεως πέντε άντιπροσώπων του «άσθενους» φύλου — άν μετρήσουμε και τη σκύλα μας. Νομίζω πως μια απ' αυτές θα μπορούσε να κυττάζει, που και που, τα κουμπιά των πουκαμισιών μου. Το ίδιο ίσχυει και για τα κουμπιά των παντελονιών μου. Δεν υπάρχει, αυτή τη στιγμή, στη ντουλάπα μου, ένα παντελόνι απ' όπου να μη λείπη κάποιο κουμπι...

Όταν θυμάται κανείς την εικόνα που παρουσίαζε άλλοτε ή οικογένειά! Η γυναίκα ήταν καθισμένη, ώπλισμένη με τη βελόνα της, σε μια βαθιά πολυθρόνα, δίπλα σ' ένα μεγάλο σωρό από ρούχα για μάλωση. Όσο για το πρακτικότατο και θαυμασιο αύτο του πανταρχαίου, ούτε το βλέπουμε πιά να εμφανίζεται ποτέ! Πως διάολο άπασχολούν οι γυναίκες τις ελεύθερες ώρες τους; Δε μπορούν να καταλάβω!...

Τους άγοράζουμε ηλεκτρικές κουζίνες, πλυντήρια, ηλεκτρικές σκούπες και παρκετέζες. Άγοράζουν το φρέσκο βούτυρο σε άφραπα πακέτα, και θα πάθαιναν άσφαλώς άποπληξία αν βρισκόταν μπροστά σε μια καρδάρα, όπου οι γιαγιάδες τους χτυπούσαν μόνες τους το γάλα για να κάνουν βούτυρο. Το φαγητό — όταν μαγειρεύουν — έτοιμάζεται μέσα σε δέκα λεπτά, με τις χούρες άπαιού. Δεν έχουν καν ανάγκη να βγαίνουν συχνά για ψώνια: Παίρνουν τα τρόφιμα από το ηλεκτρικό ψυγείο και τα ρίχνουν απ' εύθελα στην κατασρόλα.

Το ραδιόφωνο τους παίρνει κάθε μέρα

"Ένα ένδιαφέρον ιστορικό άνάγνωσμα

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΟ

ΙΒ'.

ΑΠ' ΟΣΑ έχουμε ιστορήσει από τη στήλη αυτή, ξέρομε πως στο Βυζάντιο οι γυναίκες όχι μόνο δεν είχαν τα ίδια δικαιώματα με τους άνδρες, αλλά και ήταν καταδικασμένες να μένουν τον περισσότερο καιρό κλεισμένες στα σπίτια τους. Δεν έπρεπε να βγαίνουν έξω και να περιφέρονται στους δρόμους ή στα μαγαζιά. Αυτό άπαγορευόταν. Κι' ακόμα δεν θεωρούνταν «σεμνόν και πρέπον» έξω από το σπίτι τους να δουλεύουν ή ν' άσκούν όποιαδήποτε επαγγέλματα. Φυσικά αν για τις παντρεμένες υπήρχαν οι άπαγορευτικές αυτές διατάξεις, δε θέλει ρώτημα πως για τα κορίτσια υπήρχαν ακόμα άυστηρότερες άπαγορευτικές διατάξεις. Αυτά ούτε ο ήλιος δεν έπρεπε να τα ιδεί. Κι' αυτό για να μη σκανδαλίζονται οι άντρες και για να μη βροίση έδαφος πρόσφορο ενά ριπή τους πλοκάμους και τα βέλη του ο υιός της 'Αφροδίτης.

'Εξόν όμως απ' αυτές τις αντίληψεις της βυζαντινής κοινωνίας και ή 'Εκκλησία ήτανε σύμφωνη και με κάθε τρόπο καλλιεργούσε την ιδέα πως οι γυναίκες δεν πρέπει να βγαίνουν από τα σπίτια τους, γιατί το πήγαινε — έλα στους δρόμους δημιουργούσε σκάνδαλα.

Μιά που έπικρατούσαν τέτοιες αντίληψεις, φυσικό ήταν ν' άπαγορευέται οι γυναίκες να κάνουν άνδρικές δουλειές. Νά εργαζόταν δηλαδή στα εργαστήρια ή στα μαγαζιά. Άκόμα και αυτός ο 'Ιωάννης Χρυσόστομος, που ήταν φιλελεύθερος στις αντίληψεις του, τόνιζε στους λόγους του, πως είναι «άισχρον παρθένον επ' αγοράς έστάναι επί συναλλάγματος».

Η φτώχεια όμως και γενικά ή κοινωνική άνισότητα, άνάγκασε πολλές Βυζαντινές ν' αφήσουν το σπίτι τους και να πιάσουν δουλειά στα μαγαζιά και στα εργαστήρια ως εργάτριες και τεχνίτριες. Μιά που ή βυζαντινή πολιτεία δεν μπορούσε να καταπολεμήσει την κοινωνική άδολότητα και να έξασφαλισή ένα κομμάτι ψωμί στα κατώτερα λαϊκά στρώματα, άναγκάστηκε να κάνει στραβά μάτια και να έπιτρέψει στις γυναίκες του λαού να δουλεύουν στα εργαστήρια. 'Εξ άλλου, όπως και στα νεότερα χρόνια, ή δουλειά των γυναικών πληρώνονταν με μικρότερο μεροκάματο. Γι' αυτό οι μαγαζάτορες και εργοδότες πιέζοντας την πολιτεία, τα κατάφεραν να καταργηθούν πολλές άσκληρότερες διατάξεις και να στρατολογήουν γυναίκες στα εργαστήριά τους.

Η 'Εκκλησία πολλές φορές άντέδρασε στη συνήθεια αυτή, χωρίς όμως άποτέλεσμα: Στο Νομοκανόνα που συντάχθηκε το

τ' αυτά με τις χίλιες - δυο συνταγές του που δίδασκαν πως τα πάντα γίνονται πιά γρήγορα. Στην τηλεόραση, το ίδιο. Κάθε μιá ώρα εμφανίζεται μιá γοητευτική κοπέλλα, που σάε δείχνει την τεχνή για να κατασκευάσετε, χωρίς κόπο και μέσα σ' ένα λεπτό, τα πιο όμοια γλυκά.

Άλήθεια λοιπόν, είναι άδύνατο να καταλάβω τι τις κάνουν οι γυναίκες όλες αυτές τις ώρες που έδοικονομούν μ' αυτό τον τρόπο! Άσφαλώς δεν είναι κουρασμένες την ώρα που άντρες τους έπιστρέφει τοι κλίζοντας, ζαλισμένους από τη ζέστη και έξαντλημένους από την προσπάθεια που κατέβαλε όλη μέρα για να κερδίσει τον έπιπασιον άρτον της οικογενείας. «Έλα, χούσε μου! Σήκα! Η γυναίκούλα σου είναι έτοιμη και σε περιμένει για να βγίτε!...» Κατά τη διάρκεια του ελεύθερου

16ο αιώνα και στο κεφάλαιο «Περί γυναικών» ότι δεν κάνουν χρεία να καθήνται εις εργαστήρια» μαζί με άλλα γράφονται και τα έξης: «Περί τούτου ούτε εις νόμους ούτε εις κανόνες εύρίσκειται (να εργαζόταν δηλαδή οι γυναίκες στα εργαστήρια)» — όμως έγω είδα πολλές γυναίκες εις εργαστήρια καθήμενας, νέας και γραιάς, όπου έπουλούσαν και άγόραζαν και βλέποντες ού μόνον οι νέοι, αλλά και οι γέροντες έπαραινόντο προς άκολασίαν και έρωτα. Διά τούτο φαίνεται μοι καλόν, όπερ και συνδοκώς τούτο άπεφασίσθη, ίνα από τού νυν γυναίκες ούδολως μη καθίζειν εις εργαστήριον να πωλούν και να άγοράζουν, ει μη μόνον εις το σπίτι τους να δουλεύουν τη δουλειά τους».

Παρ' όλες όμως τις άπαγορευτικές άποφάσεις της 'Εκκλησίας οι φτωχές γυναίκες όχι μόνο στην πρωτεύουσα της βυζαντινής αυτοκρατορίας αλλά και στις άλλες πόλεις, άναγκάζονταν για να ζήσουν να ξενοδουλεύουν ή με μεροκάματο ή με μηνιαίο μισθό στα εργαστήρια. Πολλές άν για τις παντρεμένες υπήρχαν οι άπαγορευτικές αυτές διατάξεις, δε θέλει ρώτημα πως για τα κορίτσια υπήρχαν ακόμα άυστηρότερες άπαγορευτικές διατάξεις. Αυτά ούτε ο ήλιος δεν έπρεπε να τα ιδεί. Κι' αυτό για να μη σκανδαλίζονται οι άντρες και για να μη βροίση έδαφος πρόσφορο ενά ριπή τους πλοκάμους και τα βέλη του ο υιός της 'Αφροδίτης.

Έτσι κατά τη βυζαντινή εποχή οι φτωχές γυναίκες που άναγκάζονταν να κάνουν το μικροπωλητή στους δρόμους και την αγορά από το είδος του έμπορεύματός τους λέγονταν άρτοπώλιδες, όμοπώλιδες, πωρινοπώλιδες, σταφιδοπώλιδες, χορταρινε, καρβονάριδες. Όσες πάλι δουλεύαν στα λουτρά λέγονταν βαλανεύτριες, ενώ εκείνες που φύλαγαν τα φορέματα των λουομένων καμψάριες. Οι τελευταίες καθώς και οι καπνίστριες (ταβερναρίδες) θεωρούντανε γυναίκες του έλαφρού κόσμου, γι' αυτό όχι μόνο δεν είχαν καλό όνομα, αλλά και τις παρακολούθουσε ή άστυνομία. Δεν έλειπαν όμως και οι κορμώτριες που λέγονταν κουρίδες ή κουρίσσιες.

Στά άρχοντοσύτητα όμως ύπηρετούσαν πολλές γυναίκες προερχόμενες από τις λαϊκές τάξεις και εκτελούσαν ώρισμένες ύπηρεσίες. Άλλες φρόντιζαν για το ρουχισμό και λέγονταν βεστιαρίες, άλλες έστρωναν, έστρωναν, καθάριζαν τις κρεβατοκάμαρες και λέγονταν κοιτανίτισσες και άλλες είχαν τη φροντίδα του φαγητού.

Αυτά ήταν τα κυριότερα επαγγέλματα των φτωχών γυναικών του Βυζαντίου. Όπως όμως στην αρχαία Ελλάδα υπήρχαν και ελεύθερες γυναίκες — οι έταίρες και όρηστρίδες, έτσι και στο Βυζάντιο υπήρχαν οι χορεύτριες, που μισθώνονταν να χορεύουν στα θέατρα ή στα συμπόσια των πλουσίων. Επίσης υπήρχαν και οι θεατρίνες, αλλά τόσο οι χορεύτριες όσο και οι θεατρίνες αν και ήταν περιζήτητες στα γλέντια και τις διασκεδάσεις της άριστοκρατίας, θεωρούντανε άσάφως ως κοινές και το επαγγέλμα τους όχι έντιμο.

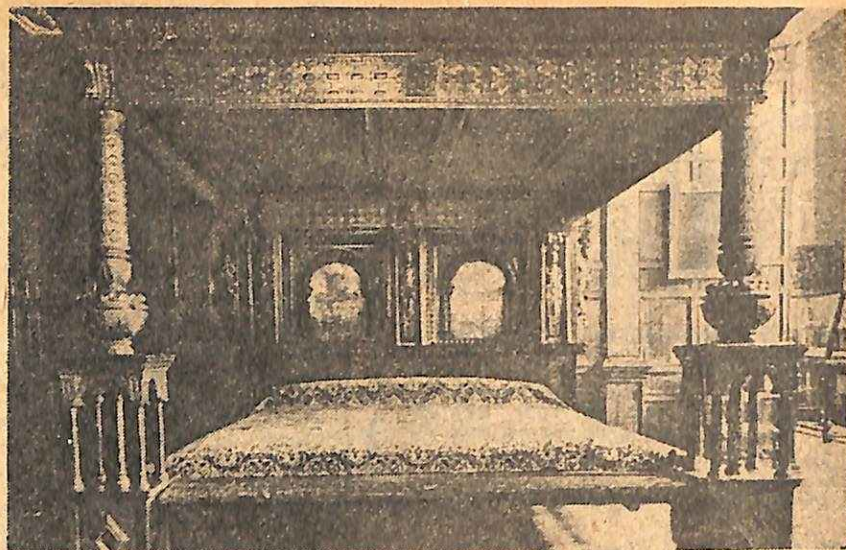
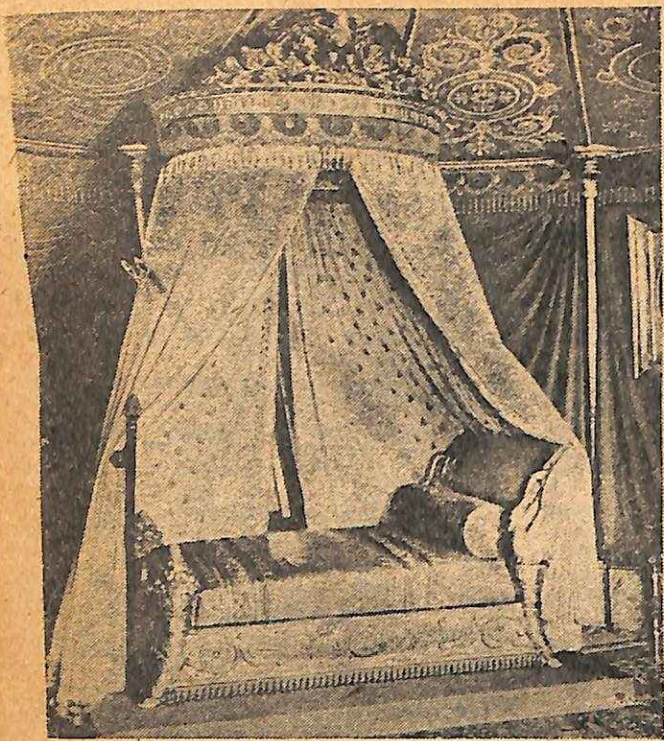
Η άντίληψη αυτή, όπως ξέρομε, κράτησε σχεδόν σ' όλες τις χώρες ως τα νεότερα χρόνια. Χρειάστηκαν άγώνες δημοσιογράφου και πνευματικών ανθρώπων, γά να πάρουν τη θέση που τους άρμόζει οι ήθηθοποιό μέσα στη νεότερη κοινωνία.

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

χρόνου των, οι γυναίκες βρήκαν τον καιρό να άνακαλύψουν τους ιδεώδεις κορμούς, τα πιο χαριτωμένα κεφάλια του κόσμου, ή κάποιο επαναστατικό μορφή σούτιεν. Άλλά για τα κουμπιά που λείπουν από τα πουκάμισά μου, ούτε κουβέντα!...

Ας ελπίσουμε όμως πως θα φάση κάποτε ή εύλογη μέρα που ο άντρας να είναι, επί τέλους, μόνος άκούοντας στη ντουλάπα του, ή που, μόλις βρίσκει κάποιο πουκάμισο χωρίς κουμπι, θα τραντάζεται το σπίτι. Πουκάμισα και παντελόνια χωρίς κουμπιά! Κάλτσες άμυαντρίτσες! Θα τα παίρνουμε και θα τα κρεμάμε έξω από την πόρτα να τα βλέπουν οι διαβάτες... Κίριοι, πιστεύω πως αν ενεργήσουμε με άποφασιστικότητα, θ' αλλάξουμε την όψη του κόσμου.

ΡΟΜΠΕΡΤ ΡΙΟΥΑΡΚ

• Το άγγλικό κρεβάτι της εποχής της 'Ελισάβετ Ι.

ΤΟ ΚΡΕΒΑΤΙ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

• Το κρεβάτι της Αυτοκράτειρας 'Ιωσηφίνας.

ΤΟ ΚΡΕΒΑΤΙ ΓΝΩΡΙΣΕ ΑΛΛΟΤΕ ΜΕΓΑΛΕΣ ΔΟΞΕΣ. ΣΗΜΕΡΑ, ΟΜΩΣ, ΤΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΑ ΚΡΕΒΑΤΙΑ ΠΟΥ ΜΠΟΡΕΙ ΚΑΝΕΙΣ ΝΑ ΘΑΥΜΑΣΗ ΣΤΑ ΔΙΑΦΟΡΑ ΠΑΛΙΑ ΑΝΑΚΤΟΡΑ ΤΗΣ ΔΥΤΙΚΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ «ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΜΕΝΑ Μ' ΕΝΑ ΚΟΡΔΟΝΙ ΚΑΙ ΜΙΑ ΤΑΜΠΕΛΑ «ΠΑΡΑΚΑΛΕΙΣΘΕ ΜΗ ΕΓΓΙΖΕΤΕ» ΑΠΟΤΕΛΟΥΝ ΠΙΑ «ΕΙΔΗ ΜΟΥΣΕΙΟΥ», ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΟΥΣ ΘΗΣΑΥΡΟΥΣ... ΑΛΛΟΤΕ, ΤΑ ΚΡΕΒΑΤΙΑ ΜΕΤΑΒΙΒΑΖΟΝΤΑΝ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΚΑ ΑΠΟ ΓΕΝΕΑ ΣΕ ΓΕΝΕΑ. ΑΝΑΠΟΣΠΑΣΤΑ ΣΥΝΔΕΔΕΜΕΝΑ ΜΕ ΤΑ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ: ΤΗ ΓΕΝΝΗΣΗ, ΤΟ ΓΑΜΟ, ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ, ΗΤΑΝ ΤΑ ΠΙΟ ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΕΠΙΠΛΑ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ. ΚΑΙ ΥΠΗΡΧΑΝ ΕΙΔΙΚΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ ΕΘΙΜΟΤΥΠΙΑΣ ΠΟΛΥ ΑΥΣΤΗΡΟΙ ΓΙΑ ΤΟ ΚΡΕΒΑΤΙ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΡΕΒΑΤΟΚΑΜΑΡΑ

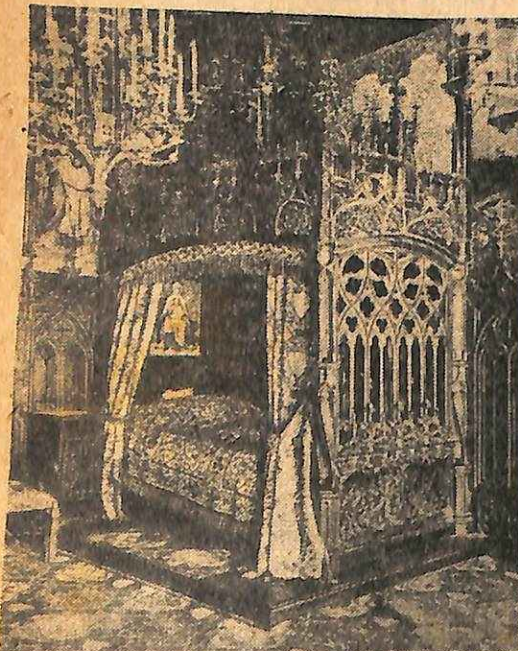
ΣΤΗΝ άρχή, τὰ κρεβάτια ήταν απλά. Οι Έλληνες και οι Ρωμαίοι χρησιμοποίησαν για κρεβάτια απλούς καναπέδες, που οι πιο πλούσιοι τους στόλιζαν με ελεφαντοστούν και με ταρταρούχα. Άλλα, αργότερα, τὸ Μεσαίωνα, ἡ Δυτική Εὐρώπη άρχισε νὰ ἀποκτήσῃ ἀξιόπρεπὴ κρεβάτια. Οἱ Τεύτονες κοιμόνταν σὲ φτωχικὰ στρωσίδια ἀπὸ χόρτο, οἱ Σάξονες ἐξάπλωναν σὲ στενὲς καὶ ἀβολὲς σα-

νίδες, οἱ Νορμανδοὶ ἐστρωναν χάμω χοντρὲς προβιὲς ἀπὸ ζῶα.

Μόνο γύρω στὸν 13ο καὶ 14ον αἰῶνα άρχισαν νὰ γίνονται πολυτελὴ τὰ κρεβάτια τῶν εὐγενῶν οἰκογενειῶν. Πήραν τὴ μορφή εὐρύχωρων ξύλινων κατασκευῶν, δὲ που κρεμόνταν βαρεῖα καὶ πολὺτιμα παραπετάσματα, ἐνὼ γούνες ἀπὸ ἐρίμνια χρησίμευαν γιὰ τὸ σκέπασμα τῶν ποδιῶν. Τὰ

κρεβάτια αὐτὰ μετεβιβάζοντο ἀπὸ πατέρα σὲ γιό. Ἐκεῖ, στὸ ἱστορικὸ προγονικὸ κρεβάτι, ἀποκοτοῦσαν τὰ παιδιὰ τους — ἀπαραίτητα τὸν πρωτότοκο γιό — οἱ ρομαντικὲς πυργοδέσποινες. Καὶ ἐκεῖ μεταφέρονταν, γιὰ νὰ ξεψυχήσουν, οἱ ἀρχηγὶ τῶν οἰκογενειῶν...

Σὲ μερικὲς διαθῆκες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, θρῖσκουμε πληροφορίες γιὰ τὴν πολυτέλεια τῶν μεσαιωνικῶν κρεβατιῶν. Ὁ Ἄγγλος δούκας τοῦ Ἀρουντελ, τὸ 1392, κληροδότησε στὸ γιό του Ριχάρδο «ἓνα ὅλο μεταξὺ κρεβάτι, μὲ κεντημένα τὰ οἰκόσημα τῶν Ἀρουντελ καὶ τῶν Οὐῶρρεν. Τὸ 1434, ἡ Λαίδη Μπέργκαδν, κληροδότησε στὸ γιό της «τὸ κρεβάτι της, μὲ χρυσὸ καὶ κύκνους, πράσινα παραπετάσματα μὲ κεντημένα κλαδιά καὶ λουλουδιὰ σὲ διάφορα χρώματα. Ἐξῆ παπλώματα καὶ ἐξῆ μαξιλάρια ἀπὸ πούπουλο συνοδεύουν τὸ κρεβάτι». Στὴν Ἀγγλία, τὴν ἴδια ἐποχή, ἡ ἀστυνομία ἀναγκάστηκε ν' ἀπαγορεύσει νὰ παραγεμίζουν τὰ παπλώματα μὲ ἀνθυ-

• Ἕνα χαρακτηριστικὸ γερμανικὸ κρεβάτι· στὸ ἀνάκτορο τοῦ Ναῦσμπανστάιν.

• Ἕνα σύγχρονο διπλὸ κρεβάτι χρησιμεύει, καμμιά φορὰ, γιὰ νὰ ἀναπαύονται καὶ νὰ ξεκουράζονται τρεῖς σύντροφοι σὲ μιά ἐκδρομὴ ἢ σ' ἓνα ταξίδι...

• Κρεβάτι σύγχρονης νέας κοπέλλας.

γιεινὰ ὑλικά, ὅπως τρίχες ἀλόγου, σκύλου, κατσίκας, γάτας κ.λ.π., ποὺ προκαλοῦσαν παντοειδεῖς ἀσθένειες.

Ἐν τούτοις, ἡ σημασία τῆς κρεβατοκάμαρας ἐμεγάλυνε μαζί μὲ τὴν πολυτέλεια τοῦ κρεβατιοῦ. Στὴν ἐποχή μας βέβαια, δὲν ὑπάρχει παρὰ μόνον τὸ παράδειγμα τοῦ τέως πρωθυπουργοῦ τῆς Περσίας Μωσαντέκ, ποὺ ἐδέχονταν στὸ κρεβάτι του τοὺς ξένους πρεσβευτὲς καὶ τοὺς ὑπουργοὺς του. Ἀλλὰ στὴν Εὐρώπῃ, στὴ Γαλλία κυρίως, τὸν 16ον αἰῶνα, ἀποτελοῦσε ἰδιαίτερο δαῖμα τιμῆς μιά ἀκρόασις ποὺ παραχωροῦσε ὁ βασιλεὺς μέσα στὴν κρεβατοκάμαρά του. Τὴν ἐποχή ἐκείνη, τὰ κρεβάτια τῶν εὐγενῶν ἦταν τόσο μεγάλα, ὥστε ἀποτελοῦσαν μόνον τοὺς ἓνα ὁλόκληρο δωμάτιο. Ἐκεῖ μέσα... ὄχι μόνον τὸν ἴδιο κρεβάτι, ἐκλείναν καὶ τὲς κουρτίνες καὶ ἀπομονώνονταν ἀπὸ τὸν ἔξω κόσμον!

Τὸν περασμένο αἰῶνα, μὲ τὴ βοήθεια τῆς ὑγιεινῆς, ἐγκαταλείφθηκαν οἱ τεράστιες αὐτὲς κατασκευές, ποὺ ἦταν πνιγμένες στὰ ὑφάσματα, καὶ άρχισαν νὰ κατασκευάζονται ἀπλὰ σιδερένια ἢ ξύλινα κρεβάτια. Σήμερα, στὶς περισσότερες περιπτώσεις, τὸ κρεβάτι εἶναι περιορισμένο στὴν ἀπλούστερη γραμμὴ του, χαμηλὸ, χωρὶς σκαλισμάτα, χωρὶς κολόνες.

Τὰ κρεβάτια μας συνδυάζουν σήμερα δὲ λατὰ προτερήματα τῆς ἀνάσεως καὶ τῆς καθαριότητος — ἀλλὰ ἔχασαν τὸ μεγαλεῖο τους. Χάσαμε καὶ μεις τὸ σεβασμὸ ποὺ ἐνοιοῦσαν γι' αὐτὰ οἱ πρόγονοί μας, καὶ δὲ γνωρίζουμε τὴν εὐχαρίστησι ποὺ θὰ ἐνοιοῦσαν καθὼς κουκουλωνόνταν, τὸ χειμῶνα, πίσω ἀπὸ τὲς χοντρὲς κουρτίνες...

• Μερικὲς κομψὲς κυρίες ἐξακολουθοῦν ἀκόμη, στὴν ἐποχή μας, νὰ δίνουν στὸ κρεβάτι τοὺς μιά μορφή πολλὰς ἐποχῆς.

ΕΠΕΙΔΗ Η ΓΗ ΜΙΚΡΑΙΝΕΙ...

ΚΛΙΝΙΚΕΣ «ΣΧΕΔΙΟΥ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

ΜΙΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΙΔΕΑ, ΠΟΥ ΣΗΜΕΙΩΣΕ ΜΟΝΑΔΙΚΟ ΘΡΙΑΜΒΟ • ΤΟ ΣΥΝΘΗΜΑ ΤΗΣ ΕΙΝΑΙ «ΣΤΟΠ ΣΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΠΟΥ ΔΙΝΕΙ Ο ΘΕΟΣ!»

«Ἕνα σχέδιο οἰκογενείας, οἰκοδομημένο πάνω σὲ τετράγωνη λογική, εἶναι ἡ πιὸ ρεαλιστικὴ ἀντιμετώπισις τῶν προβλημάτων τῆς ζωῆς μας». Αὐτὴ ἡ σκέψις τῆς ἱατρικῆς ἰδιοφυΐας τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, τῆς Μαργαρίτας Σάγκερ, ἰδρύτριας τῆς ἐφημερίδας «Σχέδιο οἰκογενείας» δὲν άργησε καὶ πολὺ ἀφ' οὗτο διατυπώθηκε νὰ ἐλκύσῃ τὸ ἐνδιαφέρον ὁσῶν ἀσχολοῦνταν μὲ τὴν εὐγονία καὶ μὲ τὴ «δικαιολογημένη» ἀνάπτυξι τοῦ ἀνθρώπινου γένους, δηλαδὴ μὲ τὴν ἰσορροπία ποὺ πρέπει νὰ ὑπάρχει μεταξὺ πληθυσμοῦ καὶ ὠνικῶν ἀγαθῶν.

Δὲν ἔχουν περάσει οὐτὲ εἰκοσι χρόνια ἀπὸ τότε καὶ σήμερα ὁλόκληρη ἡ Ἀμερικὴ εἶναι γεμάτη ἀπὸ κλινικὲς τῆς ἐφημερίδας οἰκογενείας τῶν γεννήσεων. Ἀλλὰ καὶ ἔξω ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ ἔχει γνωρίσει ἀληθινὰ θρίαμβο ἡ ἰδέα τῆς Μαργαρίτας Σάγκερ. Ὑπάρχουν τέτοιες κλινικὲς «σχέδιο οἰκογενείας» ὅπως τὴς Λέιν, καὶ στὴν Ἀγγλία, στὴν Αὐστραλία, στὴ Νότιο Ἀφρικὴ, στὴν Ὀλλανδία, στὴ Σιγκαπούρη, στὴ Σουηδία, στὶς Ἰνδίες, στὴν Ἰαπωνία, στὴ Δυτ. Γερμανία, στὴν Ἑλβετία, στὴ Φιλανδία, ἀκόμα καὶ στὸ Χόνγκ-Κόνγκ.

Στὸ ἐρώτημά σας τί εἶναι αὐτὲς οἱ ἰδιότυπες κλινικὲς «σχέδιο οἰκογενείας» θὰ σὰς ἀπαντήσῃ ἴσως ἡ πιὸ ἀνοήδια γιὰ μιά τέτοια ἀπάντησι, ἡ κ. Τσάρλς Μπράς, διευθύντρια τοῦ Γραφείου Τύπου τῆς Παγκοσμίου Συνομοσπονδίας Σχεδίου Οἰκογενείας, ἡ ὁποία συμβαίνει αὐτὲς τίς μέρ νὰ παρεπιδημῇ στὴ χώρα μας.

Οἱ κλινικὲς «σχέδιο οἰκογενείας» εἶναι ἀρχικά, συμβουλευτικὸι σταθμοὶ καὶ στὸ κάθε καινούργιο ζευγάρι τὸ ὁποῖο τοὺς ἐπισκέπτεται, δίδονται συμβουλὲς γύρω ἀπὸ τὴ μελλοντικὴ οἰκογενειακὴ διάπλασι. Συζητιέται δηλαδὴ ἡ οἰκονομικὴ δυνατότητα τῶν ὑποψηφίων οἰκογενειάρχων σὲ τὸν φιλικὴν συνομιλία μὲ εἰδικὸ γιατρὸ, ἐξετάζεται μετὰ ἡ ὑγεία τοὺς καὶ τέλος ἐρευνάται τὸ ἂν οἱ ἐξεταζόμενοι εἶναι σὲ θεοὶ ψυχολογικῆς ὠριμότητος ὥστε νὰ γίνουν γονεῖς. Τὸ συμπέρασμα ποὺ θάγινει, ἓνα τέταρτο τῆς ὥρας ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐξέτασι, τοὺς λέει ὅτι τὰ οἰκονομικὰ τοὺς ἐπιτρέπουν τόσα παιδιά, ἢ

ὕγεια τῆς μητέρας τάσα, ἢ ἡ δεδαρμένη κληρονομικότητά τους κανένας ἢ ἂν δὲν εἶναι σὲ θεοὶ ψυχολογικὴ κατὰλληλη, ὅτι πρέπει νὰ κάνουν παιδιά μετὰ ἀπὸ τρία, πέντε ἢ δέκα χρόνια.

Ὅσοι οἱ σταθμοὶ «σχέδιο οἰκογενείας» ἔχουν καὶ κλινικὸ προορισμό. Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς συζυγικῆς ζωῆς καὶ κυρίως τῆς πρώτης περιόδου, παρουσιάζονται διάφορες ἀνεπιθύμητες καταστάσεις παθολογικῆς ἢ φυσιολογικῆς φύσεως. Καὶ οἱ δύο καταστάσεις ἡ προλαμδανονται ἢ θεραπεύονται μετὰ στυὺς σταθμοὺς ποὺ εἶναι ἐξωπλισμένοι μὲ τὸ ἐκλεκτότερο ἐπιστημονικὸ προσωπικό.

Ἀμέτρητοι εἶναι οἱ ἐπισκέπτες τῶν κλινικῶν — οἱ ὁποῖοι ἔχουν τίς περισσότερες φορὲς ἡμικρατικὸ χαρακτήρα καὶ σὲ πολλὰ κράτη χρηματοδοτοῦνται ἀποκλειστικὰ ἀπὸ τὸ δημόσιο ταμεῖο — καὶ ὅλοι τοὺς εἶναι πάντοτε ἱκανοποιημένοι. Καμμιά φυσιολογικὴ ἀνωμαλία ἀπὸ τὴν ἐγγαμνη ζωὴ τοὺς δὲ θὰ τοὺς παρουσιάσθῃ γιὰ νὰ τοὺς στοιχίσῃ πολλές φορὲς καὶ αὐτὴ τὴν ὑγεία τους. Ἀκόμη γὰρ ὁλους αὐτοὺς, κάθε ζωὴ ποὺ ἔφεραν ἢ θὰ φέρουν στὸν κόσμον ἦταν ἢ εἶναι πράξις τῆς ἀρεσκείας τοὺς. Καὶ ὁ πιὸ ἀπλὸς πολίτης ὅποιας δὴποτε χώρας στὴν ὁποία ὑπάρχουν κλινικὲς τῆς ὁργανώσεως «σχέδιο οἰκογενείας», ποτὲ δὲν ἐρχεται σὲ θέσι ὥστε νὰ ἀναγκαστῇ καὶ νὰ ληπὲ σὲ ὁσους τὸν ἐλέγχουν γιὰτὶ ἀραδιάζει παιδιὰ ποὺ

ἐξέρχονται τῇ δυστυχίᾳ του, ὅτι «τὶ νὰ κάνω ἀφοῦ τὰ δίνει ὁ Θεός;» Στὸπ στὰ παιδιά ποὺ «δίνει ὁ Θεός;»! εἶναι τὸ σύνθημα τῆς ὁργανώσεως «σχέδιο οἰκογενείας». Εἴμαστε τόσο ἐλεύθεροι καὶ ἀρκετὰ σοφοί, ὥστε στὸ θεμελιώδες πρόβλημά τῆς ζωῆς ποὺ αὐξάνει κατὰ 32 ἐκατομμύρια καινούργια ἄτομα τὸ χρόνο ἐνὺ ἡ γῇ — γνήσιο θηλυκὸ — μάλλον μικραίνει, νὰ ὑποβάλουμε μιά λύσι ἐλέγχου καὶ ὁ καθένας μας τὴν οἰκονομία τῆς ἀναπαραγωγῆς.

Στὴν Ἑλλάδα ἡ ὁργανώσις τοῦ «σχέδιο οἰκογενείας» εἶναι ἀγνωστὴ ἀλλὰ οἱ ἐπιδημίες τῆς εἶναι γνωστὲς ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους χρόνους. Στὸν Πλάτωνα καὶ στὸν Ἀριστοτέλη θρῖσκουμε γραμμένα ὅλα ὅσα ἡ Μαργαρίτα Σάγκερ ἐφημέρισε στὶς κλινικὲς τῆς. Σήμερα στὸν περισσότερο ἐλληνικὸ λαὸ θέμα ἐλέγχου γεννήσεων καὶ «σχέδιο οἰκογενείας», δὲν ὑπάρχει. Τὸ παιδί συνήθως εἶναι προϊόν τῆς μοίρας, εἶναι ἡ καινούργια ζωὴ ποὺ στὴν καικομορία τῆς οἰκογενείας μπορεῖ νὰ φέρῃ καλὴ τύχη, εἶναι ὅχι ὁ «τετραγωνισμένος» ἄνθρωπος ποὺ θὰ σταθῇ ἐπάνω στὶς βάσεις τοῦ πατέρα, ἀλλὰ τὸ δειρὸ, τὸ δμορφο δειρὸ ποὺ θὰ φτιάξῃ δικὴ του ζωὴ. Εἶναι ἀκόμη κατὶ, ποὺ ἀγνωστοὶ νόμοι ἔχουν ἐπιδι-κάσει τὴν ἐλευσί του, καὶ δὲν ἔχει κανεὶς τὸ δικαίωμα νὰ τοῦ ἐναντιωθῇ. Πρέπει νὰ ἔλθῃ καὶ θὰ ἔλθῃ ἂν θέλῃ ὁ Θεός.

Ἡ κ. Μπράς ἀπέφυγε νὰ μοῦ πῇ ἂν ἡ ὁργανώσις τοῦ «σχέδιο οἰκογενείας» σκέπτεται νὰ ἐπεκταθῇ καὶ στὴν Ἑλλάδα. Σὲ σχετικὴ ἐρώτησι μοῦ ἀπάντησε πὼς «ὁσες μεγαλόπνοες προσπάθειες κι' ἂν κάνομε ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες, τίς ὀφείλομε στὴν Ἑλλάδα, στὴν ὁποία ὅλος ὁ κόσμος χροστάει τὰ πάντα!»

ΠΑΝΟΣ ΠΑΠΑΔΑΣ

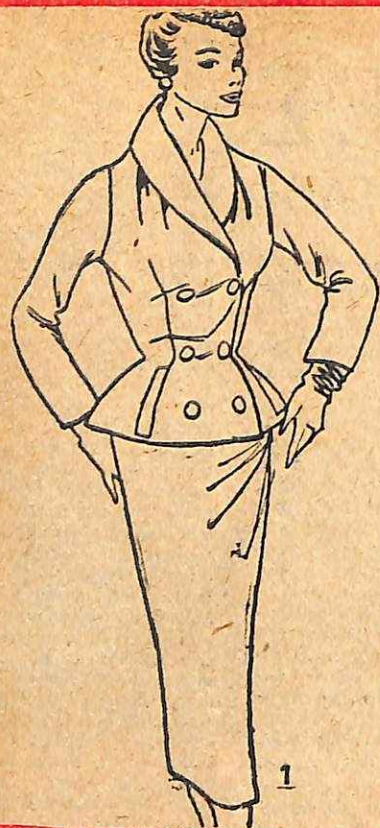
Ἕνας δεκάλογος γιὰ τὴ ζωὴ σας

ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ:

1. Νὰ μὴ φαίνεσαι κατασφισμένη μπρὸς στὸν ἄντρα σου.
2. Νὰ μὴ τοῦ κάνῃς παρατηρήσεις αὐστηρά.
3. Νὰ μὴ περιφρονῇς τὴ γνώμη του.
4. Νὰ μὴ κλαῖς μπροστὰ του.
5. Νὰ μὴ τὸν ἐμποδίσεις νὰ θγαίνῃ ἔξω.
6. Νὰ μὴ γκρινιάζῃς ὅταν ἀργοπορῇ κατὰ τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ.
7. Νὰ μὴ τὸν περιμένῃς ποτὲ ἄργα τὴ νύχτα.
8. Νὰ μὴ ρωτᾷς πὼς πηγαίνουν οἱ δουλειές του.
9. Νὰ μὴ ἐπιμένῃς στὶς ἀντιλήψεις σου.
10. Νὰ μὴ ἐκφράζῃς δυσπιστία γιὰ τὰ λόγια του.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ἄΝΔΡΕΣ

1. Νὰ μὴ μπαίνῃς μὲ κατεβασμένα μούτρα στὸ σπίτι σου.
2. Ν' ἀφήνῃς τίς ὑποθέσεις στὴν ἐξώπορτα τοῦ σπιτιοῦ σου.
3. Νὰ μὴ κάνῃς παρατηρήσεις στὴ γυναίκα σου παρὰ μόνον λογικὲς καὶ δίκαιες.
4. Ὅταν ἔχῃς ἄδικο νὰ ὁμολογῇς τὸ σφάλμα σου.
5. Νὰ εἶσαι τακτικὸς στὶς ὥρες τοῦ φαγητοῦ καὶ τῆς ἐξόδου σου.
6. Ὅταν τὸ φαγητὸ δὲν εἶναι ἑτοιμὸ νὰ περιμένῃς καὶ νὰ μὴ γκρινιάζῃς.
7. Τὴ νύχτα νὰ μὴ λείπῃς ποτὲ.
8. Νὰ μὴ κουβαλᾷς συχνὰ στὸ σπίτι σου φίλους.
9. Νὰ μὴ δυσπιστῇς στὴ γυναίκα σου.
10. Νὰ μὴ ἐπεμβαίνῃς στὰ ἔργα τῆς νοικοκυράς.

1 ΚΡΙΣΤΙΑΝ ΝΤΙΟΡ: Ταγιέρ με πεταχτή μπάσκα, μανικοκόλληση και δροθια τσεπάκια με πάτ. Έλαφρο ντραπέ κάτω από το γιακά.

2 ΚΡΙΣΤΙΑΝ ΝΤΙΟΡ: Ρηχτό ίσιο παλτό με έλαφρο στένεμα προς τα κάτω. Γούνινη γαρντιτούρα «γιακάς και πέτο» συνεχόμενα.

3 ΚΡΙΣΤΙΑΝ ΝΤΙΟΡ: Πρωτότυπο μαλινάκι. Το εμπρός ντραπάρει και πιάνεται με θηλιά σε γραβάτα από όπου βγαίνει κουμπωτή πάτ.

4 ΜΑΝΤΕΛΕΝ ΝΤΕ ΡΩΚ: Φανταζι ταγιεράκι με ώραιο γούνινο γιακά και κοντή μπάσκα. Φούστα πλισέ, μανίκι στενό και μανικοκόλληση.

5 ΜΑΝΤΕΛΕΝ ΝΤΕ ΡΩΚ: Πλούσιο ίσιο παλτό με έλαφρο στένεμα προς τα κάτω. Ό μεγάλος γιακάς ντραπάρει και κλείνει το λαιμό.

6 ΠΙΕΡ ΜΠΑΛΜΑΝ: Φόρεμα άμπιγιε μαλλινάκι (ή μεταξωτό). Γαρνίρεται πρωτότυπα με φράντζα που σχηματίζει είδος μυτερής ποδιάς.

ΔΩΔΕΚΑ ΑΠ' ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ

7 ΖΑΚ ΦΑΤ: Σύνολο φόρεμα - ταγιέρ. Ίσια ρηχτή ζακέτα γαρνιρισμένη με διπλό γαζί, τσέπες και γούνα. Το φόρεμα γίνεται κουμπωτό.

8 ΖΑΚ ΦΑΤ: Φόρεμα - ντε πίες. Μονόκομματο φόρεμα με φαρδιά φούστα. Συμπλήρωμα ζακετάκι-μπολερό. Τα πέτα νίνονται διπλά.

9 ΛΑΝΒΕΝ — ΚΑΣΤΙΛΟ: Ταγιέρ σε ύφασμα φανταζι. Μακρυά φαρδουλή ζακέτα που εφαρμόζει στους νοφούς. Μανίκι με ρεβέρ.

ΜΟΝΤΕΛΛΑ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ

10 ΠΙΕΡ ΜΠΑΛΜΑΙΝ: Πρωτότυπα έργασμένο φόρεμα. Από κάθε φύλλο της φούστας βγαίνει μία πάτ που κουμπώνει στο έπομενο.

11 ΖΑΚ ΧΕΜ: Σύνολο σπόρ. Μονόχρωμη φούστα με άτσάκιστες κουφόπιετες μπρός - πίσω. Ζακέτα με ρεβέρ που θυμίζουν γραβάτα.

12 ΠΙΕΡ ΚΛΕΡΑΝΣ: Μοντέρνα παραλλαγή κλασσικού ταγιέρ. Ζακέτα ελάχιστα εφαρμοστή, τσέπες όρθιες οελιαστές, μικροσκοπικός γιακάς.

Η βίλα του μυστηρίου

7ον — Τό πρόγευμα ή-
ταν εξαιρετικό. Είσα-
στε σπουδαία μαγει-
ρίσσα, Μπέρτα, τής
είπε η Νατάλια.

Τό ψυχρό πρόσωπο τής
Μπέρτας έχασε κάτι από τήν
άκνησή του. Καί αυτή ακόμη
δέν ήταν αναίσθητη στα κομπλι-
μέντα.

— Σας άρεσε; Κάνω τ' αύ
γά όπως έμεις στην Αυστρία.

— Δέν πεθυμάς κάποτε
τήν πατρίδα σου, Μπέρτα;
— Έγώ θα τήν πεθυμούσα, αν
ήμουνα στη θεία σου.

Μιά μολακή έκφρασις γλύ-
στοσε πάνω στα πέτρινα χα-
ρακτηριστικά.

— Τήν πεθυμάς πολλές φο-
ρές, μίς. Είμαι από τό Τυ-
ρόλο, κοντά στο "Ινσμπρουκ.
Είμαι πολύ ώραία εκεί, δέ
μπορείτε μίς, να φανταστήτε
πόσο ώραία. Τό χειμώνα εί-
ναι χιονία, καί ήλιος καί τήν
άνοιξη λουλούδια! "Όλες οί
παιγιές τών δουνών γεμάτες
λουλούδια.

— Είσαι πολύν καιρό εδώ,
Μπέρτα;

— Πέντε χρόνια πρίν από
τόν πόλεμο. Είχαμε ένα μικρό
ξενοδοχείο κοντά στο "Ιν-
σμπρουκ... ήρθαμε εδώ να μά-
θουμε τή γλώσσα. Λέγονε να
μεινουμε ένα δυό χρόνια—άλ-
λά ήρθαν έτσι τα πράγματα
καί μείνουμε πολύ.

— "Όλον τόν καιρό είσαστε
στην ύπηρεσία τού κ. Βαλεν-
τίν;

— Ναι. "Ηρθαμε άμέσως
εδώ.

— Ζούσε τότε ή μητέρα
τού Φρίν;

— Μάλιστα, ζούσε. Σε λί-
γο πέθανε.

— Τι κρίμα. Θα ήταν τρο-
μερό χτύπημα γιά τόν φτωχό
τόν κ. Βαλεντίν.

— Η Μπέρτα δέν είπε τίποτα,
αλλά γιά ένα δευτερόλεπτο
φάνηκε στα ξεπλυμένα γαλα-
νά μάτια της ένα δέλεμα που
—δσο άπιστευτο κι αν φαί-
νόταν— ήταν εξαιρετικά ευ-
θυμο.

— Φαντάζομαι πόσο δύ-
σκολο θα ήταν γιά όλους σας
αυτό, εξακολούθησε ή Νάτ.

Μιά νεκρομιά είναι πάντα δυ-
σάρεστη ακόμη καί αν άργό-
τερα αποδειχθή πως ήταν ά-
πλά άτύχημα. "Εκείνο όμως
πού δέν καταλαβαίνω είναι
πώς μιά γυναίκα είναι δυνατό
να πάει από άπροσεξία τόσες
πολλές παστιλιές ύπνωτικού.

"Εχω τήν ιδέα πως τό κάνουν
μέ σκοπό. Στην περίπτωση ή-
μως τής κυρίας Βαλεντίν φαί-
νεται άπίθανο, γιάτί τά είπα
όλα στη ζωή: τόν άντρα της
καί τό παιδί της. Τι λες καί
σύ, Μπέρτα;

— Τά γαλαννά μάτια δέν κοι-
τάζαν πιά εύθυμα, αλλά προ-
σεχτικά.

— Δέν ξέρω, δέν τό σκέ-
φθηκα πνίτε αυτό.

— Τότε όμως δέ μπορεί
παρά να τό σκέφθηκες... Δέ
σου έκαναν λύπησι ό κ. Βα-
λεντίν καί ό γιός της;

Μικρή σιωπή. Τά μάτια ή-
ταν τώρα άνοιχτά.

— "Ο γιός της μου έκανε
λύπησι, είπε τέλος.

— Νομίζεις πως γιά τή

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ - ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΕΛΖΑ ΟΥΛΜ

γυναίκα ήταν απόλυτωςσι; Νο-
μίζεις πως θέλησε να πεθά-
νι;

— Πάλι έγινε σιωπή.
— "Όχι, δέ νομίζω πως θέ-
λησε να πεθάνι, είπε ή Μπέρ-
τα άργά—άργά...

Καί σταμάτησε.

— "Αλλά; Έκαμε ή Νάτ.

— Πολλές φορές είναι πιό
εύκολο να πεθάνεις... πιό εύκο-
λο γιά... ψιθύρισε ή Μπέρτα.
— "Επειτα, σά να μετανόιωσε
γι' αυτά της τά λόγια, άρπα-
ξε διασπτικά τό δίσκο. "Η Νάτ
έβαλε τό χέρι της στο μπρά-
τσο τής γυναίκας, νοιώθοντας
εξοφικά ότι εκείνο τό τραχύ
πλάσμα με τά σκληρά χαρά-
κτηριστικά, είχε μιά ανθρω-
πινή πλευρά καί ότι φαίνόταν
κάτι να έχει, κάτι που ίσως
πλάκωνε τή συνειδησί της.

— Μπέρτα—σέ παρακαλώ
—πές μου— σκέπτεσαι γι'
αυτό. Συμπαθώ πολύ τόν...
τόν κ. Φρίν—καί αυτός έμέ-
να. Με βασανίζουν όμως οί
φήμες ότι ή μητέρα του δέν
ήταν στα λογικά της. Κατα-
λαβαίνεις τώρα τί σημασία έ-
χει γιά μένα αυτό, δέν είπ;
— "Η Μπέρτα έμεινε σιωπηλή
γιά μιά στιγμή, αλλά ή Νάτ
βρήκε πως τά μάτια της κύτ-
ταζαν λιγώτερο δύσπιστα.

— Ένωσείτε τά παιδιά, ξ;
— "Η Νάτ έγινε κατακόκκινη,
δέ δίστασε όμως ν' άρπάξει
τή δικαιολογία.

— Φυσικά, Μπέρτα... "Αν
μιά άρρώστεια αυτού τού, εί-
δους ύπαρξη στην οικογέ-
νεια...

— "Η γυναίκα κύτταξε προσε-
χτικά γύρω της, πρίν σκύψη
στη Νάτ. "Επειτα ψιθύρισε
σιγά-σιγά:
— "Η κ. Βαλεντίν δέν ήταν
τρελλή, ούτε άρρωστη, κα-
θόλου άρρωστη. "Ηταν τόσο
γερά, όπως καί κάθε άλλη.
Δέν ήθελε να πεθάνι, δέ, όχι,
δχι! "Ηθελε να ζήσει γιά τό
γυίο της. "Όμως ήταν άλλοι,
ένας άλλος πού...

— Σταμάτησε απότομα γιάτί
κάποιος χτύπησε τήν πόρτα
καί τήν άνοιξε. "Η Νάτ άκού-
σε τή σφιγμένη άναπνοή τής
Μπέρτας καί κύτταξε τά μά-
τια της πού έδειχναν φόβο.
Αυτή όμως ή έκφρασις χάθη-
κε, όταν άκουσε τή φωνή τού
Φρίν.

— Μπορώ να μπώ μέσα,
Νάτ; "Ηθελα να μάθω πως
είσαι.

— Καλημέρα Φρίν. Τευπέ-
λισσα σήμερα... έπειτα ά-
κολούθησα τή συμβουλή σου
καί πήρα στο κρεβάτι τό πρωί-
νό μου.

— "Εκαμες πολύ καλά.
Σού άρεσε τό πρόγευμα;

— Πολύ. "Η Μπέρτα είναι
έκτακτη μαγειρίσσα. Καί δέ
φαντάζεσαι τί θαυμάσιο πιά-
γμα είναι να τά βρούμε έτοι-
μα όταν είσαι συνθησμένη να
τά φτιάχνεις όλα μοναχή σου.

— "Η Νάτ χαμογέλασε στην
Μπέρτα καί—παράγματι παρό-
ξενο—ή Μπέρτα τής χαμογέ-
λασε. "Ενωσισε τότε ένα έλα-

φόρ συναίσθημα θριάμβου: Τό
πρώτο χαράκιμα είχε κυριευ-
θή.

— Ναι, ή Μπέρτα είναι πολ-
λύ καλή μαγειρίσσα, είπε καί
ό Φρίν άσπρημένος, με τήν
σκέψη άλλου.

— "Η γυναίκα δγίκε από τό
δωμάτιο καί ή Νάτ έσφίξε πιό
πολύ γύρω στο σώμα της τή
ρόζ λιζέ—δημιουργία κι' αυ-
τή τής Κλέμ. "Ηταν εύχαρι-
στημένη πού είχε βάλει λίγη
πουδρα καί χτενίσει τά μαλ-
λιά της.

— Τι θαυμάσιο πράγμα
είναι να παίρνεις τό πρώινό
σου στο κρεβάτι καί να μην
είσαι ύποχρεωμένη να σηκα-
θής πρωί-πρωί γιά να πάς στο
γραφείο!

— Χαίρω πού είσαι εύχα-
ριστημένη, είπε ό Φρίν με τό
νυού πάντοτε άλλου. "Εξάφνα
άλλαξε τόνο.

— Πήγα προτύτερα στην
αίμακτο να δώ τή μηχανή.
Αυτός ό διαβολέμενος Τζών
είχε δικη, κάποιος είχε πάει
εκεί προτύτερα.

— Στο σπιτάκι;

— Ναι. Θυμάσαι πως ό
Τζών είπε σαρκαστικά ότι σή-
μερα τό πρωί θα είναι άργά;
Δέν ήθελα να τό παραδεχθώ,
γιάτί δέ μου έρέσει ν' ανακα-
τεύεται στις ύποθέσεις μας.
Είχα δώσει όμως τήν άιμακτο
μ' έναν άρισμένον τρόπο. Σή-
μερα τό πρωί τή βρήκα δεμένη
άλλοιώς.

— "Ισως ό κηπουρός...

— "Αποκλείεται. Δέν έχει
έρθει ακόμη, λάβαμε μάλιστα
τηλεγράφημα πως ή μητέρα
του πάει χειρότερα. Οί δυό
νεοί έμειναν σκεπτικοί λίγες
στιγμές.

— Βρήκες γιά ποιό λόγο
σταμάτησε τό μοτέρ, Φρίν;
— Δέν... δέν ξέρω. Κά-
ποιος πρέπει ν' άδειασε—τό
ντεπόζιτο, μετά τό γυρισμό
μας. Μόλις ή μισή δενζίνα ή-
ταν μέσα.

— Είσαι βέβαιος;

— "Εντελός.

— Γιατί όμως αυτός ό κά-
ποιος ν' άδειασε τό ντεπόζιτο;
"Ο Φρίν δίστασε:—Κάτι θα
ήταν μέσα, ψιθύρισε. Τό ά-
δειασα καλώς καί βρήκα στόν
πυθμένα μερικά σβολάκια —
μπορεί να είναι ζάχαρη.

— Ζάχαρη;

— Είναι ένα γνωστό τρικό...
βάλουν ζάχαρη στο ντεπόζιτο,
γιά να πάψι τό μοτέρ να δου-
λεύει, χωρίς να μπορούν να
βρουν τήν βλάβη του. Τά δια-
βολάκια τά κάνουν μερικές φο-
ρές καί τέτοια άστεία.

— Μά εδώ δέν υπάρχουν
παιδιά!

— "Όχι. Γι' αυτό... "Ισως
να γελάστικα.

— Είσαι όμως βέβαιος ότι
κάποιος πήγε τή νύχτα στο
σπιτάκι τής άιμακτού;

— Γι' αυτό είμαι απόλυτως
βέβαιος, απάντησε ό Φρίν.

— Ποιός; απάντησε ό Φρίν.

— Ποιός; απάντησε ό Φρίν.

— Ποιός; απάντησε ό Φρίν.

— Ποιός; απάντησε ό Φρίν.

— Ποιός; απάντησε ό Φρίν.

— Ποιός; απάντησε ό Φρίν.

— Ποιός; απάντησε ό Φρίν.

— Ποιός; απάντησε ό Φρίν.

— Ποιός; απάντησε ό Φρίν.

— Ποιός; απάντησε ό Φρίν.

πό σκοποψή κάποιο πράγμα
στο υπαίθετο τής δενζίνας;
αυτό σημαίνει πως ήθελε
να συμβή κάτι στους δυό μας—
ή στον ένα από μας.

— "Ο νέος γύρισε απότομα
πρός τό μέρος της.

— Μά είναι άνόητος...
αυτό. Δέν έχουμε κανέναν
έχθρο—έγώ τουλάχιστον δέν
έχω. Καί ή σκέψη μονάχα είναι
γελοία... "Επειτα ποίος μπο-
ρούσε ναξερει πως θα θγαίνανε
χτές περίπατο; Κανένας. Έξω
από τους ανθρώπους τού σπι-
τιού... Τό άποφασίσαμε χτές
τήν ώρα πού τρώγαμε.

Καί έπειδή ή Νάτ έξάκολου-
θούσε να σιωπά, ό νέος έα-
ναείπε με πεποίθησι.

— "Ολ' αυτά είναι άνησι-
σές. Καί όσο γιά τή ζάχαρη
θακάνα λάθος.

— "Αν είχε κάτι περισσότερο
από τήν ύποψιά, αν είχε μιά
απόδειξη, ή Νάτ θα υπέρουσε
να μιλήσει. Μά τί να πη; Πως
είχε δη τόν κ. Βαλεντίν να
θγαίνει από τό σπιτάκι; Δέ
σημαίνει τίποτα αυτό καί ό
πατριώτης του θα δικαιολογού-
σε μιά χαρά τό πράγμα.

— Είναι παράξενο. Φρίν,
από τήν ώρα όμως πού πήγα-
σα τό πόδι μου εδώ σκέπτομαι
διαρκώς τή μητέρα σου, είπε
ή Νάτ ύστερ' από λίγο.

— Τή μητέρα μου; ρώτησε
μ' έκπληξη ό Φρίν.

— Ναι. Σπάζω τό κεφάλι
μου γιάτί—γιάτί να πέθανε...

— "Η συζητήσι αυτή δέ μου
είναι εύχαριστη, Νάτ.

— Τό ξέρω, Φρίν καί λυ-
πάμαι. "Αλλά—λυπάμαι όμως
καί γι' αυτή. Δέ μπορώ να
πιστέψω πως έφυγε με τή θε-
λησί της. Να μη δη τό παιδί
της να μεγαλώσει, να γίνη άν-
τρας.

— "Ηταν ένα άτύχημα, σού
τό έχω πη καί άλλοτε, άποκρι-
θηκε κακόκεφος ό Φρίν. Καί
ή φτωχή μου ή μητέρα τήν
έποχή εκείνη δέν ήταν έντά-
ξει διανοητικά. Κι' αυτό σού
τό είπα.

— "Από πού τό ξέρεις,
Φρίν;

— Γιατί με ρωτάς; μά
από τόν Βάλ, φυσικά. "Ηταν
άντρας της κι' έπρεπε να ξέ-
ρη.

— "Εσύ τό παρατήρησες,
Φρίν;

— "Όχι, ήμουνα τότε έσω-
τερικός στο σχολείο.

— Τήν τελευταία όμως φο-
ρά πού ήρθες στις διακοπές;
— "Ω, τότε ή μητέρα μου
ήταν πολύ καλώς—πως πάντα
της. Μονάχα—ζάρωσε τά φρυ-
δια προσπαθώντας να θυμηθώ
— φαίνόταν στενοχωρημένη.

— Σαν κάτι να τή βασάνιζε.

— Στην νεκρομιά ό κ. Βα-
λεντίν κατέθεσε ότι τό λογικό
της ήταν έλαφρά ταραγμένο
έτσι δέν είναι;

— "Ο Φρίν δίστασε λιγάκι.—
"Επρεπε να πη τήν αλήθεια,
αν καί ήταν φοβερό γι' αυ-
τόν.

— Σού τό είπα καί σένα;
— Μά δέ μου λες, Νάτ, ά-
νάκρισι μου κάνεις αυτή τή
στιγμή;

— "Η Νάτ έφερε τό χέρι στο
μέτωπό της κι' έδιωξε μιά
μπούκλα καστανή.

— Κάτι τέτοιο, Φρίν. "Από
τήν ώρα πού έφτασα εδώ, συλ-
λογίζομαι τή μητέρα σου. Θα
σ' αγαπούσε πολύ.

— Ποιός, είπε ό Φρίν ψιθυ-
ριστά.

— Ποιός άλλος ήταν μά-

ΤΑΚΤΙΚΗ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ !

— Πως μπορείτε να μου λέτε ότι χάθηκε; "Εδω βρί-
σκεται, σε κάποιο άπ' αυτά τά συρτάρια!

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΡΕΚΟΡ

ΜΙΑ καί στην εποχή μας είναι τής μόδας τά ρεκόρ — σχε-
δόν κάθε μέρα μας παρουσιάζεται κάποιο καινούργιο —
θα σας παρουσιάσουμε σήμερα εδώ μερικά, σοβαρά ή άστεία!
"Ασφαλώς, τή στιγμή πού θα διαβάσετε τή σελίδα αυτή, μερι-
κά από τά «ρεκόρ» αυτά θα έχουν καταρριφθεί — πράγμα πού,
πρέπει να τό όμολογήσετε, δέν θα έχη καί τόση σμασσία!...

1000 ΚΙΛΑ ΜΑΚΑΡΟΝΙΑ ΤΟ ΧΡΟΝΟ!

— "Ο Μαρτσέλλο Μαράν, μη-
χανικός αυτοκινήτων στο Σάν
Τζιόρτζιο τού Νογκάρο (Βό-
ρειος "Ιταλία), από τό τέλος
τού Α' παγκοσμίου πολέμου
ως τόν περασμένο μήνα, κα-
τανάλισε κατά μέσον όρον
1.000 κιλά μακαρόνια τό χρό-
νο!

Τό 1933, σ' ένα διαγωνι-
σμό μακαρονοφαγίας, αφού έ-
θριάμβευσε επί 24 συναγωνι-
στών του, βρέθηκε αντιμετώ-
πος με έναν πολυφαγό όρεσι-

διο. Λίγο πρίν από τό τέλος
τού διαγωνισμού, ό τελευταίος
αυτός λιποθύμησε, ενώ, μπρο-
στά στα καταπληκτικά μάτια
τών θεατών ό Μαρτσέλλο Μα-
ράν καταβρόχθισε καί τά υπό-
λοιπα 700 γραμμαρίων μακα-
ρόνια πού είχαν μείνει στο
πίατο... τού λιποθύμου αντι-
παλου τού!

365 ΠΑΙΔΙΑ ΤΗ ΜΕΡΑ!
— "Υπάρχουν στόν κόσμο με-
ρικές — σπάνιες — δέδαια —
περιπτώσεις γεννησις πεντα-
δύμων καί τετραδύμων. "Αλλά
πρόκειται γιά άστειότητες, έμ-

ρώ να τό εξηγήσω με κάνει να
συλλογίζομαι διαρκώς τό θα-
νατό της—καί σένα Φρίν, πρό-
σθεσε ακόμη πού σιγά.

XIII

Πρίν εκείνος προφάση ν'
άπαντήση, χτύπησαν τήν πόρ-
τα καί ό Φρίνς φάνηκε.

— "Ενας κύριος Κλάρκ
Τζών θέλει να σας μιλήσει, κύ-
ριε Φρίν.

— Τι διάβολο θέλει;

— Δέ ρώτησα κύριε Φρίν.

— Καλά. Κατεβαίνω.

— "Όταν ό Φρίνς έφυγε, ό νέος
έβαλε τις φωνές.

— Δέ σού τό είπα πως εί-
ναι ένας συχαμένος αδιάκρι-
τος; Δέν περιμένει καν να τόν
καλέσουν τή στιγμή μάλιστα
πού χθες τού έδωσα να κατα-
λάβη πως δέ τόν θέλαμε εδώ.

Φαίνόταν πως όλη του ή
κακοκεφία έβρισκε μιά διέξο-
δο σ' αυτά τά λόγια. "Αλλά
έννοια σου καί δέ θ' άργήσω
να τόν διώξω. "Αν δέν έχεις
όρεσι, δέν είναι ανάγκη να
έρθης κάτω, πρόσθεσε καθώς
έδγαίνει.

— "Η Νάτ ντύθηκε διασπτικά
καί κατέβηκε. "Επρεπε εξα-
παντος να μιλήση στόν Κλάρκ.

— "Επρεπε να τού πη γιά ό-
τι έγινε στην άιμακτο, να τού
πή τήν κουβέντα της με τήν
Μπέρτα.

— "Ο Φρίν έδειξε λιγώτερον
ένθουσιασμό.

πρός στην περίπτωση τής Μα-
ργαρίτας, κομήσης τού Χαί-
νμπεργκ. Σύμφωνα με τήν πα-
ράδοσι, ή Μαργαρίτα, πού εί-
χε άρνηθή να δώση έλεημοσύ-
νη σε μιά φτωχή γυναίκα, ά-
πέκτησε ανήλικα τή Μεγάλη
Παρασκευή 26 Μαρτίου τού
1276, ...365 παιδιά! Τά αγό-
ρια άνομάσθηκαν Γιάννες
καί τά κορίτσια "Ελισσάβετ.
Στην εποχή μας, δειχνουν ακό-
μη στο Μοσνύνεν, κοντά στη
Χαγύ, τις δυό μεγάλες ...στερ-
νες, όπου βαπτίσθηκαν τά πολ-
λυάριθμα αυτά παιδιά, καθώς
καί ένα μεγάλο ζωγραφικό πι-
νακα πού απεικονίζει τό κατα-
πληκτικό γεγονός.

Θα πρέπει όμως να δώσου-
με εδώ καί τήν εξήγησι τού
φαινομένου αυτού πού, αν ήταν
αληθινό, θα άνέτρεπε ...τά
πάντα. Είναι πολύ άπλη;

Τό 1276, ό χρόνος, στην
"Ολλανδία καθώς καί στα πε-
ρισσότερα άλλα κράτη της Εύ-
ρώπης, άρχισε στις 25 Μαρτί-
ου. "Η κομήση απέκτησε τήν
έπομένη, δεύτερη μέρα τού έ-
τους, ένα αγόρι καί ένα κορί-
τσι, δηλαδή «τόσα παιδιά, ό-
σες μέρες είχε ό καινούργιος
χρόνος». Καί ή φράσις αυτή,
κακή έρμηνευμένη, έκανε τή
Μαργαρίτα κάτοχο τού εξωφρε-
νικού αυτού «ρεκόρ».

ΟΙ ΓΕΡΟΝΤΕΣ ΤΟΥ ΚΑΥ-
ΚΑΣΟΥ

— "Ο περίφημος Ρώσος βιολό-
γος Μπογκομόλετς έμελέτησε
τὴν περίπτωση ένός αϊθιμου
γενρόντων από τόν Καύκασο, οί
οποίοι, τρεφόμενοι με γιαιούσι
καί νερό, ξεπέρασαν τά 130 ή
ακόμη καί τά 155 χρόνια! "Η
αλήθεια όμως είναι ότι πολ-
λοί αντιμετώπιζον με σκεπτι-
κισμό τήν πληροφορία αυτή,
δεδομένου ότι, πρίν από έναν
αίωνα, δέν υπήρχαν... μητέρα
τού Δήμου καί ληξιαρχεία,
στόν Καύκασο, από τά όποία
να μπορή να διαπιστωθή ή α-
κριβής ηλικία τών κατοίκων
του.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΙΚΡΟΤΕΡΟ ΩΣ
ΤΟΝ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ

Δυό "Αγγλοι έχουν διεκδική-
σει, στο παρελθόν, τόν τίτλο
τού «ωραιότερου νάνου τού κό-
σμου». "Ο ένας, όνοματι Τζε-
φρέυ Χάντσον, έσκότωσε έναν
άνθρωπο σε μονομαχία, αλλά
παρ' όλίγο να χάση τή ζωή
του σε μιά άγρια μάχη με...
μιά γαλοπούλα! "Ο άλλος, ή-
ταν ό περίφημος «στρατηγός
Τόμ Πούρς», πού άπέτελεσε
προσφιλές πρόσωπο πολλών
συγγραφέων. Αλλά τό παγκό-
σμιο ρεκόρ φαίνεται πως ανή-
κει πάντα στο Γάλλο Ρισ-
μπόρ, πού πέθανε τό 1858,
σε ηλικία 90 έτών. "Ο νάνος
αυτός, πού έδρασε καί τήν έ-
ποχή τής Γαλλικής "Επανάστα-
σως, είχε άύστηση 0μ.57!

— "Ας περάσουμε τώρα στην
αντίθεση πλευρά: Καί πάλι έ-
νας Γάλλος, ό Ντανιέλ Λαμπέρ,
κρατεί πάντοτε τό ρεκόρ τού
πιό χοντρού άνθρώπου τού κό-
σμου. "Όταν έπέθανε, τό
1809, σε ηλικία 35 έτών, έ-
ζυγίζε 330 κιλά! "Η περί-
μερος τής μέσης του ήταν 2 μ.
84 καί ό Πέντρο Καρντόλο πού
πέθανε τό 1935 στο Μπλιζάο,
θα είχε δίπλα του φοβερά...κα-
κομοίρική εμφάνισι, δεδομένου
ότι έζυγίζε μόνον 286 κιλά! ...
Στό Μουσείο Λάιτσεστερ, στην
"Αγγλία, οί επισκέπται μπο-
ρούν καί σήμερα να θαυμάσουν
τήν πολυθρόνα καί τά ρούχα
τού Λαμπέρ.

ΑΠΟ ΤΟ ΦΘΕ - ΤΡΟΤ ΣΤΟ
ΣΚΑΚΙ

— Θα σας ενδιέφερε ίσως ακό-
μη να μάθετε ότι ό κ. Τζών
Σμιθ κατώρθωσε να... φοροτο-
ρήση επί 471 συνεχείς ώρες
χωρίς διακοπή, ότι ό Φέντ
Κάρλτον Μάκ Φάρρυ έκάπνισε
128 πούρα μέσα σε 124 ώρες,
ότι ό Χάρρυ Λάνγκφοντ έπέρα-
σε 9 συνεχείς μέρες παίζοντας
μπαριζέ, ενώ ό αδελφός του Βε-
νιανμιν έκέρδισε διαδοχικά 42
παρτίδες σκακιού...

ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΙΚΡΟΤΕΡΟ ΩΣ
ΤΟΝ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ

Δυό "Αγγλοι έχουν διεκδική-
σει, στο παρελθόν, τόν τίτλο
τού «ωραιότερου νάνου τού κό-
σμου». "Ο ένας, όνοματι Τζε-
φρέυ Χάντσον, έσκότωσε έναν
άνθρωπο σε μονομαχία, αλλά
παρ' όλίγο να χάση τή ζωή
του σε μιά άγρια μάχη με...
μιά γαλοπούλα! "Ο άλλος, ή-
ταν ό περίφημος «στρατηγός
Τόμ Πούρς», πού άπέτελεσε
προσφιλές πρόσωπο πολλών
συγγραφέων. Αλλά τό παγκό-
σμιο ρεκόρ φαίνεται πως ανή-
κει πάντα στο Γάλλο Ρισ-
μπόρ, πού πέθανε τό 1858,
σε ηλικία 90 έτών. "Ο νάνος
αυτός, πού έδρασε καί τήν έ-
ποχή τής Γαλλικής "Επανάστα-
σως, είχε άύστηση 0μ.57!

— "Ας περάσουμε τώρα στην
αντίθεση πλευρά: Καί πάλι έ-
νας Γάλλος, ό Ντανιέλ Λαμπέρ,
κρατεί πάντοτε τό ρεκόρ τού
πιό χοντρού άνθρώπου τού κό-
σμου. "Όταν έπέθανε, τό
1809, σε ηλικία 35 έτών, έ-
ζυγίζε 330 κιλά! "Η περί-
μερος τής μέσης του ήταν 2 μ.
84 καί ό Πέντρο Καρντόλο πού
πέθανε τό 1935 στο Μπλιζάο,
θα είχε δίπλα του φοβερά...κα-
κομοίρική εμφάνισι, δεδομένου
ότι έζυγίζε μόνον 286 κιλά! ...
Στό Μουσείο Λάιτσεστερ, στην
"Αγγλία, οί επισκέπται μπο-
ρούν καί σήμερα να θαυμάσουν
τήν πολυθρόνα καί τά ρούχα
τού Λαμπέρ.

ΑΠΟ ΤΟ ΦΘΕ - ΤΡΟΤ ΣΤΟ
ΣΚΑΚΙ

— Θα σας ενδιέφερε ίσως ακό-
μη να μάθετε ότι ό κ. Τζών
Σμιθ κατώρθωσε να... φοροτο-
ρήση επί

νά μπαίνω μερικά σκίτσα τοῦ σπιτιοῦ σας.

— Σ' αὐτὸ θὰ σὰς ἀπαντήσω ὁ Βάλ, εἶπε κοφτὰ ὁ Φρίν. Δὲ μπορῶ ὅμως νὰ καταλάβω τί σὰς τραβᾷ ἐδῶ. Μονάχα τὸ παλιὸ κτίριο εἶναι ἀξιοθέατο, τὰ ὑπόλοιπα μέρη χτίστηκαν ἀργότερα.

— Ὡ, μ' ἀρέσει ὅπως εἶναι, ὅπως μ' ἀρέσει καὶ τὸ φόντο του, οἱ ἀπότοιχοι θρόνοι πάνω ἀπὸ τὴ θάλασσα.

— Ὅα τὰ πῶ τὸν Βάλ, εἶπε πάλι ὁ Φρίν.

— Μὰ θὰ ἤθελα ν' ἀρχίσω σήμερα τὸ ἀπόγευμα, ἐπέμεινε ὁ Κλάκ. Σεῖς δὲν ἔχετε ἀντίρρηση, καὶ ἂν ὁ κ. Βαλεντίν δὲν ἐπιτρέψει, φεύγω.

Ὁ Φρίν δίστασε κάμποσο πρὶν ἀπαντήσῃ. Καὶ τέλος μωρμολοῖσε.

— Ὅχι, δὲν ἔχω ἀντίρρηση.

— Εὐχαριστῶ. Θὰ ἔρθω τότε σήμερα τὸ ἀπόγευμα. Δὲ θὰ σὰς ἐνοχλῶ καθόλου. Θὰ καθίσω ἐδῶ, στοὺς δρόμους.

Ὁπωσδήποτε δὲ θὰ μὰς ἐνοχλήσετε, γιατίι ὁ Νάτ κι' ἐγὼ θὰ πάμε σήμερα τὸ ἀπόγευμα στὸ Νταϊνιτάουν. Ἐχω νὰ φροντίσω πολλὰ πράγματα καὶ θὰ μείνουμε ἐκεῖ γιὰ τὸ σάβ.

Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ πού ἡ Νάτ ἄκουε γι' αὐτό. Ἄν ἦταν λίγες ἡμέρες προηγουμένως θὰ χαίροταν πολὺ γιὰ τὸν περίπατο πού θὰ ἔκαναν οἱ δύο τους. Τώρα ὅμως... εἶχε τόσα πολλὰ νὰ πῇ μετὰ τὸν Κλάκ...

Ὁ νέος ἔφυγε σὲ λίγο. Καὶ ὁ Φρίν φώναξε ἔξω φρονῶν.

— Σοῦ εἶπα πῶς δὲν μπορῶ νὰ τὸν ὑποφέρω αὐτόν. Νὰ σκισάσῃ τὸ σπῆτι! Κολοκυθία! Εἶναι μονάχα μιὰ πρόφασι γιὰ νὰ βρισχῇ κοντά σου. Ὅα τοῦ ἔδωσες θάρρος, φαίνεται!

— Σοῦ εἶπα ὅχι, Φρίν. Πιστεύεις πῶς σοῦ λέω ψέματα;

— Ἀχ, Νάτ, δὲν ξέρω πιά τί νὰ πιστέψω. Ἦσαν ὅλα ἀλλοιώτικα ἀπ' ὅτι εἶχα ἐλπίζει.

— Συγχὰ τὰ πράγματα ἐρχοῦνται ἀλλοιῶς, ἀπ' ὅτι σκεπτόμαστε, Φρίν.

— Τὸ αἰσθάνεσαι καὶ σὺ, Νάτ! ἀλλά, ὁ διάβολος νὰ μὲ πάρῃ, ἂν μπορῶ νὰ καταλάβω γιατίι.

— Σὲ ἀπογοήτευσα, Φρίν; — Ὅε μου, ὅχι. Μονάχα, ...αὐτὸ εἶναι τὸ παράξενο, δὲν ξέρω τί νὰ πῶ.

Σάπασαν κι' οἱ δύο ὡρα πολλὰ, καθέναν παραδομένο στὴ σκέψι του. Ἐξάφνα ὁ Νάτ ἐνοίωσε μιὰ μυρωδιά σὰ νὰ καίγεται κάτι. Συνήλθε τότε ἀμέσως καὶ εἶδε μετὰ τρόμου πῶς τὸ ἀναιμμένο τσιγάρο πού καπνοῦσε, εἶχε κάμει λιγάκι τὴν πλεῖστη πλευρὰ ἑνὸς μικροῦ γραφείου, ρυθμοῦ βασιλίσσας. Ἄννας καὶ εἶχε κάνει ἕνα μικρὸν λεκέ. Τὸν ἔτριψε διστακτικὰ μετὰ τὸ χέρι της, ἔμεινε ὅμως ἕνα σημάδακι. Αὐτὸ τὴ στενοχώρησε πολὺ γιατίι χτὲς ἴσα - ἴσα εἶχε ἀκούσει τὸν κ. Βαλεντίν νὰ λέει πῶς τὸ γραφειάκι αὐτὸ ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα κομμάτια τῆς συλλογῆς του, καὶ πῶς πολλὰ μουσεῖα εἶχαν προσπαθῇ νὰ τὸ ἀποκτήσουν.

Φυσικὰ θὰ ὡμολογοῦσε τὴν ἀδελειότητά της, ἔπρεπε ὅμως νὰ τὸ πῇ σήμερα κίθλας στὸ Φρίν. Φαινόταν ἔτσι κι' ἔτσι πολὺ στενοχωρημένος. Καὶ ἡ Νάτ ἤλπιζε πολλὰ ἀπὸ τὴν ἐκδρομὴ πού θάκαναν τὸ ἀπόγευμα.

Καλύτερα νὰ σιωποῦσε προσωρινά. Ἐρρίξε ἀκόμη ἕνα βλέμμα στὸ λεκὲ καὶ δῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

Τὸ πρωὶ ἡ ἡμέρα ἦταν φθινοπωρινή, πρὸς τὸ μεσημέρι ὅμως τὰ σύννεφα σκούρπισαν κι' ὁ ἥλιος φάνηκε λοιπὸν καὶ ζεστός. Ἡ Νάτ φόρεσε τὸ καλύτερο καλοκαιρινὸ της φόρεμα κι' ἔδεσε ἕνα πολυχρῶμο μαντήλι γύρω στὰ καστανὰ μαλλιά της.

Ὁ Φρίν τὴν περίμενε στὸ χάρι.

— Τί θαυμάσιο ἀπόγευμα σήμερα! φώναξε ὁλόχαρη. Καὶ ἡ χαρὰ της μεταδόθηκε καὶ στὸ Φρίν.

— Ὁ θεὸς τοῦ καιροῦ εἶναι μαζί μας, ἔκαμε γελώντας. Ἐμπρός, Νάτ!

Φλυαροῦσαν χαρούμενοι, δὲταν σ' ἕνα ἐρημικὸ μέρος ὁ νέος σταμάτησε τὸ αυτοκίνητο γιὰ νὰ τὴν τραβήξῃ κοντά του καὶ νὰ τὴ φιλήσῃ.

Γιὰ μιὰ στιγμή ὁ κόσμος ἔμεινε ἀκίνητος, καθὼς βρέθηκε μέσα στὰ χέρια του καὶ τοῦ ἔδινε πίσω τὰ φιλιὰ του. Ὑστερα μιὰ φωνὴ εἶπε μέσα της: «Τώρα θὰ μιλῶ. Θὰ μοῦ πῇ αὐτὸ πού λαχταρῶ ν' ἀκούσω τόσον καιρὸς».

Ἀλλὰ ὁ Φρίν δὲ μίλησε. Τὴν ἔτριψε κι' ἔπιασε πάλι τὸ δολάν. Ἡ Νάτ ἐνοίωσε τὴν ἀπογοήτευσί σὰν ἕνα σωματικὸ πόνον κι' ἔβαζε κόπο γιὰ νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυα. Ὡστόσο ἐκείνος ἔπρεπε κατὰ νὰ εἶχε καταλάβει ἀπ' αὐτὰ πού γίνονταν μέσα της, γιατίι τῆς εἶπε σὲ λιγάκι:

— Ποτέ δὲν εἶχα μεγάλη ἰδέα γιὰ τοὺς ἐπίσημους ἀρραβῶνες. Εἶναι μιὰ σχετὶ χωρὶς σάρκα καὶ ὅστα καὶ ὅλοι οἱ γνωστοὶ κάνουν ἀνόητο πνεῦμα. Βρίσκω πῶς εἶναι προτιμότερο οἱ νέοι νὰ γνωριστοῦν καλὰ καὶ ἂν πειθοῦν πῶς δὲ μπορεῖ ὁ ἕνας νὰ ζήσει χωρὶς τὸν ἄλλο, νὰ πᾶνε σ' ἕνα ἐκκλησιαστικὸν στεφανωθῶν χωρὶς φασαρίες καὶ θόρυβο. Δὲν εἶσαι καὶ σὺ τῆς γνώμης μου, Νάτ;

— Ὅχι, δὲν ἦταν. Δὲν ἦταν καθόλου. Ἡ μικρὴ ρωμαντικὴ καρδιά της ἔδρασκε πῶς ἡ ἐποχὴ

τῶν ἀρραβῶνων ἦταν ἡ ὀρεινότερη ὅλης τῆς ζωῆς.

Πέρασαν κάμποσες στιγμὲς ὥσπου νὰ μπορέσῃ νὰ δοῇ τὴν ψυχραιμία της καὶ ν' ἀπαντήσῃ:

— Ἴσως ἡ γνώμη σου νὰ εἶναι σωστὴ, Φρίν.

— Φυσικὰ εἶναι.

Ὁ ἐνθουσιασμός του φαινόταν κάπως ὑπερβολικός.

— Ἐδῶ θὰ ἔχουμε ὅλο τὸν καιρὸ νὰ γνωριστοῦμε καλὰ καὶ ἔπειτα...

— Ποῖος ξέρει τί μπορεῖ νὰ γίνῃ ἔπειτα...

— Ἐποῖα δὲ θὰ γίνῃ — ψιθύρισε πάλι ἡ μικρὴ ἀδύνατη φωνὴ μέσα της — τίποτα — τίποτα.

— Ἐκτὸς αὐτοῦ, δὲ μπορῶ ν' ἀποφασίσω τίποτα ἂν δὲν πάρω πρῶτα τὰ λεπτὰ μου.

Τότε θ' ἀλλάξουν πολλὰ.

— Τί θ' ἀλλάξῃ, Φρίν;

— Πρῶτα — πρῶτα θὰ τοπθετήσω ἕνα καλὸ κεφάλαιο στὴν ἐπιχείρησί μας, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ μεγαλώσῃ. Θὰ γίνω τότε συνέτακτος... Γιὰ νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, διαζύμιο πολὺ νὰ ἐρθεῖ αὐτὴ ἡ ἡμέρα.

— Γιατί ἡ μητέρα σου ἐπέμεινε νὰ γίνῃς πρῶτα ἐκκοσιπέντε χρονῶν καὶ τότε νὰ πάρῃς τὴν κληρονομία;

— Ὡ, εἶχε τὴ γνώμη πῶς ἔνα παιδί μετὰ πολλὰ λεπτὰ δὲ θάδερε νὰ τὰ μεταχειριστῇ ὅπως πρέπει. Θὰ τὰ ἔδωκε σὲ πράγματα ἀχρήστα καὶ θλαδερὰ καὶ νὰ σοῦ πῶ δὲν εἶχε καὶ αἰδίο.

— Καὶ στὸ μεταξύ αὐτό...

— Ὁ Βάλ διαχειρίζεται τὴν περιουσία μου. Αὐτὸς εἶναι τρωμερὰ ἱκανὸς στὰ ζητήματα αὐτοῦ τοῦ εἶδους.

XIV

Ἡ Νάτ δὲν ἀπάντησε τίποτα. Καὶ ἀκριβῶς ὅταν ἡ σιωπὴ ἄρχισε νὰ τοὺς βαραίνει, φάνηκε μπροστά τους ἕνα παλιὸ σπῆτι μετ' ἐτέγη ἀπὸ χόρτο ξερό καὶ μετὰ μιὰ μεγάλη ἐπιγραφή στὴν πρόσοψι: «Οἱ παλιὲς μάγισσες. Ἀρχαιοφύλακες».

— Κύτταξε, Φρίν, τί ἀστεῖο!

Τί εἶδος μαγαζιῶν εἶν' αὐτό;

Ὁ νέος ἔκαμε ἕνα μορφασμό.

— Εἶναι μιὰ μεγάλη ἀτάπη ἀπάντησε. Ὅλα στὸ μαγαζὶ εἶναι ψευτικά. Ὁ Ὀλντ Κόττον, ὁ μδιοκτῆτης ἔχει δικαστὴν διὸ φορὲς γιατίι πούλησε γιὰ γνήσια, πράγματα πού ἐτοίμαζε ὁ ἴδιος ἀπὸ ἐργαστήριό του. Ὁ Βάλ τὸν γλύτωσε μ' ἕνα μικρὸ πρόστιμο. Ἄν εἶχε ἄλλο δικηγόρο, λιγώτερο ἐπιτήδειο, θὰ πῆγαινε στὴ φυλακή.

— Εἶναι παράξενο νὰ ὑπερασπίσῃ ὁ πατριός σου ἕνα τέτοιον ἄνθρωπο, μὰ πού δίνει τὴν σημασία σὰ γνήσια πράγματα.

— Εἶναι πελάτης του, τί ἡθελες νὰ κάμῃ; Πάντως ὁ ἄνθρωπος αὐτός εἶναι πολὺ ὑποχρεωμένος στὸ Βάλ.

— Καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ πούλῃ ψευτικὰ πράγματα γιὰ γνήσια;

— Ἐδῶ στὸν τόπο τὸν ξέρουν καλὰ. Πάντα ὅμως ὑπάρχουν ξένοι πού τὴν παθαίνουν.

Στὸ μεταξύ αὐτὸ ἔφτασαν στὸ σπῆτι καὶ σταμάτησαν γιὰ νὰ τὸ δῇ ἡ Νάτ. Ὁ ἕνας τοῖχος ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἕνα τεράστιο τζάκινο παράθυρο καὶ στὴ μιὰ πλευρὰ ἀκουμποῦσε ἕνα ὑπόστεγο, βαμμένο ἀσπρό, ὅπως τὸ σπῆτι καὶ σκεπασμένο μετὰ χόρτο κι' αὐτό. Στὴ Νάτ φάνηκε σὰν ἕνα σύγχρονο οἰκοδόμημα χτενισμένο μετὰ ἀρχαῖον τρόπο.

Κοντὰ στὸ ὑπόστεγο ἦταν σταματημένο ἕνα αυτοκίνητο.

— Τὸ ἀμάξι τοῦ Βάλ! φώναξε ὁ Φρίν. Τί κάνει ἄραγε ἐδῶ; Νόμιμα πῶς ῥοῖσκειται μαζί μετὰ τὸν Μπάτρετ.

— Ἴσως νὰ εἶναι καὶ ὁ κ. Μπάτρετ μαζί του.

— Ὅα κατεβούμε καὶ θὰ δοῦμε. Μποροῦμε μάλιστα μετὰ τὴν εὐκαιρία αὐτή, νὰ πούμε στὸ Βάλ, ὅτι θ' ἀργήσουμε τὸ θράδου.

Μπήκαν ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα στὸ μαγαζὶ, μὰ δὲ βρῆκαν κανένα μέσα. Οἱ ὀνομαζόμενες ἀρχαιοφύλακες ἦσαν ὁμορφὲς θαυμάσιες ἐδῶ κι' ἐκεῖ καὶ καταλάβαινε κανεὶς πῶς οἱ ἀγορασταὶ δὲ θὰ ἐλπίσαν.

— Πάμε στὸ ὑπόστεγο, εἶπε ὁ Φρίν, ὁ Βάλ καὶ ὁ Κόττον θὰ εἶναι ἐκεῖ.

Ἐφτασαν μπροστά στὴν πόρτα του καὶ ἦταν ἐτοιμοὶ νὰ μπειν μέσα, ὅταν ἔξαφνα ὁ Φρίν φώναξε:

— Ὡ, ἔξασα νὰ θυγῶ τὸ κλειδί! Δὲ φαντάζομαι νὰ πειράξῃ, ἀλλὰ καλύτερα νὰ εἶμαι σίγουρος. Σὲ δύο λεπτὰ εἶμαι πάλι ἐδῶ.

Ἡ Νάτ, ἐπειδὴ δὲν ἤθελε νὰ πᾶν μόνι στὸ ὑπόστεγο, στάθηκε στὴν πόρτα γιὰ νὰ τὸν περιμένῃ. Πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα ἄκουσε μιὰ ζωηρὴ συζήτησι καὶ γινώρισε τὴ φωνὴ τοῦ Βαλεντίν:

— Τὴ νύχτα στὶς δώδεκα τοῦ μηνὸς ὅλα πρέπει νὰ εἶναι ἐτοιμα. Ξέρεις πόσο σοβαρὸ εἶναι.

Τὴν ἀπάντησι δὲν τὴν κατάλαβε. Ὅταν ὁ κ. Βαλεντίν ἐξαπαύλησε, ἡ φωνὴ του ἦταν δυνατώτερη καὶ θυμωμένη.

— Τὸ ξέρω, εἶναι πολλὰ δουλειά, εἶχες ὅμως τόσον καιρὸ στὴ διάθεσί σου. Καὶ ἡ νύχτα ἐκείνη εἶναι ἡ μόνι πού μπορῶ νὰ ἐγγυηθῶ ὅτι κανένας δὲ θὰ εἶναι αὐτὸ σπῆτι.

— Στὶς δώδεκα τοῦ μηνός; Δὲν ἦταν τότε τὰ γενέθλια τῆς Μέγκ, μερικὲς ἡμέρες προηγουμένως ἀπὸ τὰ γενέθλια τοῦ Φρίν; ὅταν θὰ ἔκλεινε τὰ εἰκοσιπέντε σου;

ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στὸ ἐπόμενο

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΤΙΣ ΙΝΔΙΕΣ

Ὅπως τις εἶδε ὁ ἄγγλος ζωγράφος Φρ. Τζός. Πῶς ζοῦν καὶ πῶς σκέπτονται. Ὁ γάμος καὶ ἡ χηρεία. Φεμινισμὸς καὶ πρωτόγονες ἀντιλήψεις.

ΠΡΙΝ ἀπὸ δύο μῆνες ἀνοίξε στὸ Λονδίνο μιὰ ἐνδιαφέρουσα ἐκθεσὶ ζωγραφικῆς, μετὰ ἐργα τοῦ γνωστοῦ Ἀγγλοῦ σκισσογράφου Φρέντερικ Τζός. Ὅλα σχεδὸν τὰ ἔργα εἶναι ἐμπνευσμένα ἀπὸ τὴ ζωὴ τῆς γυναικὸς στὶς μακρινὰς χώρας τῆς Ἀνατολῆς, ὅπου ὁ καλλιτέχνης ἐξήρσε πολλὰ χρόνια.

Σ' ἕνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα τοῦ ταξιδίου, γυρίζοντας ἀπὸ τὴς Ἰνδίας γιὰ τὸ Λονδίνο, ἔμεινε γιὰ λίγες ἡμέρες στὴν Ἀθήνα, ὅπου μὰς δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ τὸν συναντήσουμε καὶ νὰ τὸν παρακαλέσουμε νὰ μὰς πῇ τὴς ἐντυπώσεις του ἀπὸ τὴ ζωὴ τῆς Ἰνδίας γυναικός, πού τόσο καλὰ αὐτὸς γνωρίζει.

Στὴν ἐρώτησί μας ἂν εἶναι ἀλήθεια αὐτὸ πού λέγεται ὅτι ἡ ζωὴ τῆς Ἰνδίας ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού θὰ παντρευτῇ τὸν πρώτο ἀγνωστό ἄντρα πού θὰ τὴν δώσουν οἱ γονεῖς της, ὅτι δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς τοῦ συζύγου καὶ ὅτι τὸ διαζύγιο εἶναι ἕνα πράγμα ἄγνωστο, ὁ κ. Τζός χαμογέλασε.

— Ποῖος σὰς τὸ εἶπε αὐτὰ;

— Τὰ ἀκούσαμε ἀπὸ Ἰνδοῦς.

— Αὐτὸ δείχνει πόσο λίγο γνωρίζουν οἱ Ἰνδοὶ τὴς γυναικὸς τους!... Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς κι' ἐγὼ αὐτὰ πιστεύω. Ἀπὸ τότε ὅμως πού μοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ γνωρίσω ἀπὸ κοντὰ καὶ νὰ μελετήσω τὴς γυναικὲς τῶν διαφόρων φυλῶν τῶν Ἰνδίων, ἄλλαξα γνώμη. Ὁ φεμινισμὸς ἔχει, ὅπως καὶ στὰ ἄλλα κράτη, εἰσχωρήσῃ κι' ἐκεῖ.

Ἐπάρχει νόμος πού χορηγεῖ τὸ διαζύγιο ὅταν καὶ οἱ δύο σύζυγοι τὸ θελήσουν.

— Εἶναι ἀπίστευτο. Ἐγραφε μιὰ ἐβδομαδιαία ἐφημερίδα τοῦ Δελχί, ὅτι χρειάζεται νὰ ζητήσῃ κανεὶς τὴν... ἄδειαν ἀπὸ τὴ γυναῖκα του γιὰ νὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ τὴν... ξεφορτωθῇ!!

— Ὡ, ἔξασα νὰ θυγῶ τὸ κλειδί! Δὲ φαντάζομαι νὰ πειράξῃ, ἀλλὰ καλύτερα νὰ εἶμαι σίγουρος. Σὲ δύο λεπτὰ εἶμαι πάλι ἐδῶ.

Ἡ Νάτ, ἐπειδὴ δὲν ἤθελε νὰ πᾶν μόνι στὸ ὑπόστεγο, στάθηκε στὴν πόρτα γιὰ νὰ τὸν περιμένῃ. Πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα ἄκουσε μιὰ ζωηρὴ συζήτησι καὶ γινώρισε τὴ φωνὴ τοῦ Βαλεντίν:

— Τὴ νύχτα στὶς δώδεκα τοῦ μηνὸς ὅλα πρέπει νὰ εἶναι ἐτοιμα. Ξέρεις πόσο σοβαρὸ εἶναι.

Τὴν ἀπάντησι δὲν τὴν κατάλαβε. Ὅταν ὁ κ. Βαλεντίν ἐξαπαύλησε, ἡ φωνὴ του ἦταν δυνατώτερη καὶ θυμωμένη.

— Τὸ ξέρω, εἶναι πολλὰ δουλειά, εἶχες ὅμως τόσον καιρὸ στὴ διάθεσί σου. Καὶ ἡ νύχτα ἐκείνη εἶναι ἡ μόνι πού μπορῶ νὰ ἐγγυηθῶ ὅτι κανένας δὲ θὰ εἶναι αὐτὸ σπῆτι.

— Στὶς δώδεκα τοῦ μηνός; Δὲν ἦταν τότε τὰ γενέθλια τῆς Μέγκ, μερικὲς ἡμέρες προηγουμένως ἀπὸ τὰ γενέθλια τοῦ Φρίν; ὅταν θὰ ἔκλεινε τὰ εἰκοσιπέντε σου;

ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στὸ ἐπόμενο

Πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογηθῇ πῶς ἡ ἐξέλιξις καὶ ἡ πρόοδος στὸ γυναικεῖο τομέα εἶναι σημαντικῆς.

Μιὰ Ἰνδὴ χήρα κατάρθωσε νὰ φθάσῃ τὸν ὑψηλὸ βαθμὸ τῆς πρέσβειρας, ἀντιπροσωπεύοντας τὴν χώρα της σ' ἡ διάσκεψι τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν.

Ἀλλὰ πάλι Ἰνδὴ ἐπίσης χήρα, παντρεύθηκε ἕναν πρῶτο-θυπουργὸ καὶ μιὰ ἄλλη γεροντοκόρη κατέχει ἐπὶ πολλὰ χρόνια τώρα τὴ θέσι τοῦ ὑπουργοῦ υγείας.

Στὶς Ἰνδίας ὅπου ὁ ἐτήσιος ἀριθμὸς τῶν γεννήσεων ἀνέρχεται στὰ 5 ἐκατομμύρια καὶ ἄλλοι τόσοι εἶναι οἱ θάνατοι ἀπὸ τὴν πείνα, τὴς ἐπιδημίας καὶ τὴν ἀνεργίᾳ, οἱ σύγχρονες γυναικὲς ἔχουν δημιουργήσει ομάδες καὶ σωματεῖα πού ἀσχολοῦνται μετὰ ἐργα κοινωνικῆς προνοίας, καὶ πού ἔχουν ὡς κύριο σκοπὸ τὴν περίθαλψιν τῶν ἐργαζομένων τάξεων καὶ τὴν καταπολέμησι τοῦ ἀναλφάβητισμοῦ.

Ἐπιτρέπεται στὶς νεαρὰς κοπέλλες νὰ πηγαίνουν στὰ σχολεῖα καὶ τὰ πανεπιστήμια;

— Σήμερα τὰ σχολεῖα στὶς Ἰνδίας εἶναι γεμάτα ἀπὸ κοπέλλες φοιτήτριες πού πλημυρίζουν τοὺς δρόμους τοῦ Νέου Δελχί, μετὰ τὰ ποδήλατα, φοροῦν «Πάντζαμπ», δηλαδὴ παντελόνια τύπου χαρειοῦ, σφιχτὰ στὸν ἀσπράγαλο, μιὰ στενὴ ριχτὴ μπλούζα καὶ ἕνα ὀλομέταξ ὁσὶ στὸ κεφάλι.

Κάθε χρόνο χιλιάδες κοπέλλες γίνονται δασκάλες, ὁκτω-λογράφοι ἢ ἀκόμη καὶ στρατιωτίνες. Ὑπάρχουν ἐπίσης μερικὲς γυναικὲς διπλωμάτες, δικηγόροι, γαστρονόμοι, συντάκτες ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν, ὅπως ἐπίσης καὶ πολλὰ πού ἀποφοιτοῦν ἀπὸ τὰς ἐπιστήμας καὶ διαπρέπουν στὸ θέατρο καὶ στὸν κινηματογράφο.

Δὲν μὰς λέτε κυρίε Τζός καὶ μερικά ἀπ' τὰ χαρακτηριστικὰ ἐθίμα τοῦ τόπου, πού σὰς προέβλεψαν ἐντύπωσι;

— Κάποτε ἤμουνα καλεσμένος σ' ἕνα γάμο τῆς φυλῆς τῶν «Σίχ», Σὲ ὅλη τὴ διάρκεια τῆς τελετῆς στάθηκε ἀδύνατο νὰ ἰδῶ τὸ πρόσωπο τῆς νύφης πού τὸ σκέπαζαν βαρεῖα πέπλα.

— Γιατί τὸ πρόσωπο τῆς νύφης εἶναι σκεπασμένο; ἐρωτῶ μιὰ γνωστὴ μου Ἰνδὴ; «Γιὰ νὰ μὴ φαίνονται τὰ δάκρυα τῆς νύφης». «Ἐκλαιγες;» ῥώτησαν ἀργότερα τὴ νύφη. Ἐκείνη γυρίζει γελαστὴ καὶ μοῦ λέει: «Μὴν εἰσαι κούτος. Δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ κλάψω!!».

— Καὶ τί θὰ λέγατε γιὰ τὴς ἐργαζόμενες κοπέλλες;

— Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐργαζομένων γυναικῶν φυσικὰ δὲν εἶναι μεγάλος. Τὶς κοπέλλες αὐτὲς τὶς ὀνομάζουν «κορίτσια καίραρας» καὶ πολλὰς ἀπὸ αὐτὰς νέοντες γεροντοκόρες.

— Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ πού ἐπισκέπτεσθε τὴν Ἑλλάδα.

ΣΕ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΙ: "Ἐνα χαρακτηριστικὸ ἔργο τοῦ Φρ. Τζός.

πῶς τὰ σκουλαρίκια καὶ τὰ κολλίε.

Κάποιος πάλι μοῦ εἶπε πῶς αὐτὴ ἡ «Τίκα» φοριέται ἀπὸ ἡλικίας 11 ἢ 12 χρόνων γιὰ νὰ δείχνῃ τὴν ὀριμότητα μιᾶς γυναικός. Ἐδεχθῆκα καὶ αὐτὴ τὴν ἐξηγήσι ἕως ὅτου μιὰ μέρα δρέθηκε ἀνάμεσα σὲ ἀποστολὴ, πού πῆγαιναν νὰ προσκυνήσουν τὴ μαῦρη θεὰ στὸ ναὸ τοῦ «Καλί-Ντούργκα» καὶ ἐδεχθῆκα κι' ἐγὼ μιὰ κόκκινη «Τίκα» στὸ μέτωπο ἀπὸ ἕναν ἱερέα τους!!!

— Εἶδατε γυναῖκες νὰ κάνουν σκληρὰς δουλειὰς;

— Πολλὰς καὶ ἰδίως ἔξω στοὺς ἀγρούς. Σηκώνουν βαρεῖα σακκία στὸ κεφάλι τους καὶ ἐπὶ πλώρια δοχεῖα μετὰ νερό, καὶ ἕνα σωρὸ ἄλλα βάρη πού ἴσως σ' αὐτὰ ὀφείλουν καὶ τὴν ὑπόχρησιν κορμοστασῆς τους, πού θὰ ἔλθουν πολλές μοντέρνες γυναικὲς τῶν πόλεων. Ἀξίζει νὰ σὰς ἀναφέρω, τί μοῦ εἶπε ἕνας κινεζικὸς Ἰνδός γύρω ἀπὸ αὐτὸ τὸ θέμα: «Ἐὰν μιὰ δουλειὰ εἶναι πολὺ σκληρὴ γιὰ τὸν ἄντρα, τὴν κάνει ὁ ἐλέφαντας; καὶ ἂν καμμιὰ δουλειὰ εἶναι βαρεῖα γιὰ τὸν ἐλέφанта ἐκτελεῖται ἀπὸ τὴν... γυναῖκα!!».

— Μὲ τί ἀσχολεῖται ἡ οἰκο-δέσποινι;

● **ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ;** "Οχι. Είναι μια ομάδα από τις μαθήτριες που έλαβαν μέρος στους σχολικούς κολυμβητικούς αγώνες καθώς παραλεύονταν πριν από την έναρξη. Τα σώματα αυτά δημιουργήθηκαν από τη συνεχή και έντατική άσκηση των σφριγηλών κοριτσιών αυτών μέσα στο νερό.

ΟΙ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΙ ΚΟΛΥΜΒΗΤΙΚΟΙ

300 ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΠΗΡΑΝ ΜΕΡΟΣ ΣΤΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ. ΔΙΑΚΡΙΘΗΚΑΝ ΟΙ ΚΟΛΥΜΒΗΤΡΙΕΣ ΤΩΝ ΠΑΤΡΩΝ ΚΑΙ ΒΟΛΟΥ

ΠΑΝΩ από τριακόσια κορίτσια πήραν μέρος στους εφετεινούς Πανελλήνιους κολυμβητικούς αγώνες, που έγιναν στην πρωτεύουσα. Τα κορίτσια, αυτά συγκεντρώθηκαν στην Αθήνα από πολλές επαρχιακές πόλεις. Η Πάτρα και ο Βόλος έστειλε τις περισσότερες και ικανότερες κολυμβήτριες.

Οι εφετεινοί Πανελλήνιοι αγώνες ήταν ένας θρίαμβος της κολυμβήσεως γυναικών. Μέσα στο νερό συναγωνισμοί συναρπαστικοί, ένα γύρω στις εξήδες εκατοντάδες μικρά κορίτσια και πολλές με χαρούμενα πρόσωπα, πολυχρώμες μπλουζές και πουλόβερ εναέριων με τις φωνές τους τις αθλήτριες. Για τέσσερις μέρες όλος ο χώρος από το Στάδιο, ως το Στάδιο, αντηχούσε από τις φωνές των κοριτσιών. Το κολυμπι έγινε το αγαπητό σπορ της Έλληνίδας.

Πολλά ρεκόρ κατερίφθηκαν. Και είναι βέβαιο ότι σύντομα θα αναδειχθούν εξαιρετικές Έλληνίδες κολυμβήτριες. Ικανές να μετράσουν με επιτυχία σε διεθνείς αγώνες. Είναι τόσο πολλά τα κορίτσια μας που επιδίδονται στο κολυμπι και δείχνουν τέτοιο ζήλο, που είναι βέβαιο πως μέσα απ' αυτά θα ξεπηδήσουν μεγάλες κολυμβήτριες.

Η Πούλια Ρουμπέν ήταν και φέτος η πιο καλή. Από τις μικρές κολυμβήτριες ιδιαίτερα διακρίθηκε η Μακρυγιάννη των Πατρών, πραγματικό φαινόμενο της ελληνικής κολυμβήσεως. Μα δίπλα στη Ρουμπέν και τη Μακρυγιάννη υπάρχουν δεκάδες άλλες που σημειώνουν αξιόλογα ρεκόρ.

Οι σύλλογοι που εργάστηκαν περισσότερο εφέτος για την ανάπτυξη κολυμβητοσύνης ήταν το Παλαιό Φάληρο, ο Παναθηναϊκός, ο Εθνικός Πειραιώς, ο Ολυμπιακός, ο Ν. Ο. Πατρών και ο Ν. Ο. Βόλου.

● Οι τρεις πρώτες νικήτριες 50 μ. προσβίως κορασίδων. 1η Νικολαΐδου, Ολυμπιακού, 2η Νάκη, Εθνικού Πειραιώς, 3η Τερωνιάδου, Παλαιού Φαλήρου.

ΕΝΝΕΑ ΟΜΑΔΕΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Μετέχουν στο πρωτάθλημα μπάσκετ 1954

ΕΝΩ τελειώνει η εποχή των κολυμβητικών αγώνων αρχίζει τώρα το φθινόπωρο ή σαίζουν το μπάσκετ. Από το ένα δημοφιλές σπορ γυναικών περνάμε στο άλλο. Κλείνουν οι πόρτες του κολυμβητηρίου και ταυτόχρονα ανοίγουν τα μικρά ηλεκτροφωτισμένα γήπεδα του μπάσκετ. Έκεί τώρα θα δίνουν το ραντεβού τους, οι «σπορτσγούμν» της Αθήνας και του Πειραιώς.

Το πρωτάθλημα μπάσκετ γυναικών αρχίζει την ερχόμενη Κυριακή 10 Οκτωβρίου. Οι μετέχουσες ομάδες θα αγωνισθούν από μια φορά μεταξύ τους όλες. Η ομάδα που θα συγκεντρώσει τους περισσότερους βαθμούς θα αναδειχθεί πρωταθλήτρια. Έννεα ομάδες δήλωσαν συμμετοχή στο εφετεινό πρωτάθλημα: ο Παναθηναϊκός, το Σπώρτικ, ο Πειραικός, ο Ολυμπιακός, ο Τρίτων, η Αργώ, η Λομνική, ο Πανιώνιος και η Ένωσις Αμπελοκήπων.

Πέρασε το πρωτάθλημα κέντρισε ο Πειραικός και τις τιμητικές θέσεις πήραν οι ομάδες του Παναθηναϊκού, του Σπώρτικ και του Ολυμπιακού.

Ο Πειραικός, κάτοχος του τίτλου, είναι και εφέτος φαβορί. Οι αθλήτριες με τις γαλάζιες φανέλλες, καλά προπονημένες, ελπίζουν να επαναλάβουν την περυσινή επιτυχία τους. Ο Παναθηναϊκός που τα τελευταία χρόνια καταλαμβάνει συνεχώς τη δεύτερη θέση, μετέχει στο πρωτάθλημα με την κρουφή προσδοκία να επιτύχει εκεί που τα προηγούμενα χρόνια, απέτυχε. Ο Ολυμπιακός θα είναι ο τρίτος σοβαρός διεκδικητής. Η ομάδα του ετοιμάστηκε συστηματικά και θα έχει και εφέτος την εξαιρετική «αούτρε» Σκριδάνου.

Το Σπώρτικ που κατ'επαγγελματίες κερδίζει το πρωτάθλημα, φαίνεται ότι εφέτος δε θα επιτύχει να παρουσιάσει ισχυρή ομάδα. Πολλές καλές αθλήτριες του άφησαν τώρα τελευταία το μπάσκετ. Αντίθετα ο Τρίτων που σχημάτισε μια ομάδα όλο από νέες αθλήτριες προετοιμάστηκε με ιδιαίτερη προσοχή για

το πρωτάθλημα και πολλοί περιμένουν ότι θα είναι η εκπλήξη των αγώνων.

Η Ένωσις Αμπελοκήπων δε φαίνεται τόσο καλή εφέτος, όσο κατά τα δύο προηγούμενα χρόνια. Μια καλή ομάδα — όπως πάντα — θα παρουσιάσει η Αομνική Ένωσις. Η Αργώ, νέο σωματείο μπάσκετ γυναικών ελπίζει να κάνει μια καλή αρχή στο πρωτάθλημα. Τέλος ο Πανιώνιος προετοιμάζει από καιρό την ομάδα του γυναικών, στο γήπεδο της Νέας Σμύρνης. Η ομάδα του Πανωνίου είναι άσχετα ισχυρή.

Οι αγώνες μπάσκετ για το πρωτάθλημα γυναικών θα διεξαχθούν τις βραδυνές ώρες σε διάφορα γήπεδα Αθηνών και του Πειραιώς. Στο γήπεδο του Τρίτωνος — στην οδό Γ. Σεπτεμβρίου — στο γήπεδο του Σπώρτικ — στο γήπεδο του Πατισίων — στο γήπεδο του Πανωνίου — στη Νέα Σμύρνη και στο γήπεδο του Ολυμπιακού — στο Παλαιό Φάληρο.

Οι αγώνες μπάσκετ γυναικών συγκεντρώνουν τα τελευταία χρόνια τόσους θεατές, όσους και οι μεγάλοι αγώνες μεταξύ ανδρικών ομάδων. Ιδιαίτερα αυξάνει ο αριθμός των νεαρών κοριτσιών που έρχονται όλοένα πιο πολλά και πιο ένθουσιώδη στα ματς μπάσκετ.

Τα κοινωνικά των αθλητριών

Η παλαιά πρωταθλήτρια της κολυμβήσεως Λιλή Χατζεργάνου, που από χρόνια παντρεμένη είναι εγκατεστημένη στην Έλβετία, ήλθε για λίγους μήνες στην Αθήνα. Φυσικά δεν παρέλειψε να παρακολουθήσει τους Πανελληνίους κολυμβητικούς και να φιλήσει τις νικήτριες.

Η πρωταθλήτρια του τένις Βίκυ Γεωργαντά, που πέρασε μερικώς μήνες στην Κύπρο, έσπευσε στην Αθήνα και άρχισε να προπονείται.

Η πρωταθλήτρια της θαλασποδίας τένις Έλσα Βασιλικού έχει εγκατασταθεί στην Αθήνα και εργάζεται σε μια μεγάλη Έταιρεία. Γυμνάζεται τακτικά στα γήπεδα του Ουίλντ. Αντισφαίρισης Αθηνών και θα διεκδικήσει από τη Γεωργαντά, το πρωτάθλημα φθινοπώρου, που θα διεξαχθεί τον Οκτώβριο.

Δ. ΚΑΠΛΑΝΟΓΛΟΥ

ΕΡΩΤΙΚΟ

Δε μπορώ να ξέρω, δεν μπορώ να πω αν θα σ' αγαπώ
Ίσαμε να φτάσω στη στερνή μου ώρα
όσο κι' όπως τώρα
ούτ' ερωτάς μου που σά ρόδο ανθεί
αν θα μαραθ
πάλι σαν το ρόδο που το καίει το θέρο
δεν μπορώ να ξέρω

Ξέρω μοναχά πως απ' την ημέρα
που γίνες δική μου,
άνοιξαν κλεισμένες πύλες — και το θάμα
μπήκε στη ζωή μου

κι' όλα άλλαξαν όψι απ' το φως που έντράς μου
σκρόπρισε ή χαρά
σαν τα θαλατόπια που τα πλημμυρίζουν
ζωντανά νερά.

Έχω πιά ξεχάσει κι' όσα νοσταλγούσα
κι' ό,τι είχα ποθήσει:
τώρα με φτερώνει μια καινούργια νιότη
που δεν είχα ζήσει

τη ζωή τη βλέπω σάμπως μέσ' από 'να
μαγκιό γυαλι
κι' απ' ό,τι ζητούσα μου δώσ' ή αγάπη
τόσο πιο πολύ,

που να λέω αν όπως ήρθε μιάς ημέρα
φύγη πάλι πίσω
κι' απομείνω μόνος, κι' όπως ήμουν πρώτα,
— κάλλιο να μη ζήσω!

ΚΩΣΤΑΣ ΟΥΡΑΝΗΣ

ΤΟ ΔΙΑΒΟΛΟΚΟΡΙΤΣΟ

ΠΙΚΑΝΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΑΦΝΙΚΑ είδα δυο γυναικεία πόδια να κρέμονται μπροστά μου. Δυο διαφορετικά στρουγγυλά πόδια σαν άσπρη φραντζόλα. Ύστερα μια βροχή από κεράσια έπεσε στο ψάθινο καπέλο μου, κι' αμέσως ή φωνή της Φρέντα, της κόρης τ' αφεντικού μου, πάνω απ' το φύλλωμα της κερασσιάς:

— Από πότε έπαυες να μου λές «καλημέρα», Ζερμαίν; Δεν μου άρεσε ο πρόστατικός τόνος που έπαιρνε συχνά μαζί μου. Άλλοτε μου μιλούσε σαν οποιαδήποτε χωριατοπούλα κι' άλλοτε παρίστανε τη μεγάλη κυρά, και τότε έπρεπε να της μιλάω με το «δεσποινίς».

— Θα σάς έλεγα «καλημέρα» αν σάς έβλεπα, απάντησα ψυχρά.

Δεν της είχα έμπιστοσύνη, όπως δεν έχει κανείς έμπιστοσύνη σε μια άγρια γάτα. Όταν τη συναντούσα περίμενα να ιδώ πως θα μου μιλήσει για να καθορίσω τη στάση μου. Έδώ που τα λέμε, όμως, μου άρεσε ή μικρούλα. Μόνο που πολλές φορές ήταν προτιμότερο να μη της το δείχνω.

Το χαριτωμένο μούτρακι της φάνηκε μέσα απ' τα φύλλα, δροσερό και κόκκινο σαν κεράσι.

— Καλά, λοιπόν, τώρα με είδες. Πέσ' μου καλημέρα.

Μου μιλούσε στον ένικό, αλλά, αν μου έσπινε καμιά παγίδα, τη γινόταν.

— Καλημέρα σας, δεσποινίς! είπα, με την ίδια ψυχρότητα.

Φαίνεται πως πειράχτηκε, γιατί γέλασε νευρικά κι' ύστερα μου είπε μ' αυταρχικό ύφος:

— Πιάσε το καλάθι μου και δοήθησε με να κατέβω.

Υπάκουσα σιωπηλά. Για μια στιγμή έμεινε στήριξη στην οδό μου και μου κάρφωσε τα μάτια της στα δικά μου.

— Πάρε το καλάθι μου κι' ακολουθήσε με, διέταξε ύστερα ξερά.

— Με συγχωρήτε, δεσποινίς, απάντησα, αλλά έχω δουλειά στο κτήμα. Αν δεν μπορείτε να πάρετε το καλάθι σας, φωνάξτε τους υπηρέτες σας.

— Κι' εσύ υπηρέτης μου είσαι! φώναξε με κωμικό αλαζονικό τόνο.

— Πληρώνομαι για να καθαρίζω τα κτήματά σας κι' έχω να σας ακολουθώ σαν σκυλί, μ' ένα καλάθι στο χέρι, απάντησα με θυμό και της γύρισα τις πλάτες.

Αλλά με πρόφτασε στο στενό δρομάκι που το ευωδίαζε το βαρύ άρωμα των κερασσιών.

— Ζερμαίν... Καλέ μου Ζερμαίν! Λυπήθηκες; Τι έκαμα πάλι; Έλσα, φίλησε με...

Πλησίασε το πρόσωπό της κι' έκλεισε τα μάτια, θαυμάζοντάς με. Χωρίς να πω λέξη τη φίλησα δυνατά στο στόμα.

— Άρκετά! φώναξε ξαφνικά παίρνοντας πάλι το αυταρχικό ύφος της. Το παρακάλες, Ζερμαίν!

φως, καθώς χορεύαμε — μαζί, λίγο αργότερα.

— Αυτό εξαρτάται από σάς, απάντησα κάπως απειλητικά.

— Θα πηδήσεις τη φωτιά μ' εκείνη τη γλυκοπατάτα, τη Ζανέτ; με ρώτησε ύστερα, κυττάζοντάς με προκλητικά.

— Βεβαίως, απάντησα, χωρίς όμως ναχώ πρόθεσι να το κάμω.

— Δεν θέλω, άκου; Στο απαγορεύει!

— Τότε θα πηδήσω με σάς! απάντησα.

Και πριν προφθάσω να μου ξεφύγει, την άρπαξα βίαια, και την τράβηξα προς τη φωτιά. Ύστερα τη σήκωσα στα χέρια μου, κι' ενώ οι άλλοι μάς κυττάζαν, δούδοι απ' την κατάπληξη, πηδήσα μαζί της τη φωτιά του Αη-Γιάννη, που την πηδάνε οι αρραβωνιασμένοι.

Έκείνη τη στιγμή φάνηκε κι' ο πατέρας της. Η Φρέντα, μόλις την άφησε, άρχισε να με περιλούζει με το κόσμου τις βρισιές, δεν έδινε όμως σημασία. Απορούσα με το θράσος μου και κύτταξα καταντροπαλισμένους τον πατέρα της. Άλλα αυτό το διαβολοκορίτσι βρήκε τον τρόπο να με πειράξει.

— Μήπως έχεις την αξίωσι να με παντρευτείς; Μάθε λοιπόν ότι τα κτήματά μου δεν είναι για τα μούτρα σου!

Δεν υπήρχε μεγαλύτερη βρισιά για μένα, και δεν μπορούσα να την δεχθώ αδιαμαρτύρητα.

— Νομίζεις ότι μοιάζω του παππού σου, δεσποινίς; απάντησα. Αυτός πήρε με κατεργαρία την κόρη του αφεντικού του, για να νάχης εσύ τώρα τα κτήματά του. Εγώ όμως θα δουλέψω και θα παντρευτώ την κοπέλλα που θ' αγαπήσω.

— Ύστερα απ' αυτό το σκάνδαλο, δεν μπορούσα πιά να μείνω σ' αυτόν τον τόπο. Έγγραψα αμέσως στο θεό Ευγένιο που είχε μεταναστεύσει στην Αργεντινή πριν από είκοσι χρόνια και μόλις τακτοποίησα το διαδητήριο μου, έφυγα.

Από τότε ή μοίρα μου άλλαξε. Σε λίγα χρόνια έγινα ένας εύπορος κτηνίατης, και βοηθούσα το σπίτι μου με το παραπάνω. Αργότερα ο θεός μου πέθανε και μ' άφησε όλη την περιουσία του. Ύστερα απ' αυτό πήρα δίκοις τους δικούς μου στην Αργεντινή και σκεπτόμουν να παντρευτώ.

— Αν έλεγα ότι έπαυα να θυμάμαι τη Φρέντα, θα ήταν ψέμα. Όχι πως την αγαπούσα. Κάθε άλλο! Ήμουν εύαριστμήνος που είχα απαλλαγεί από τη δεσποτική κκεκαταρία της, αλλά οι ταπεινώσεις που είχα υποστεί, με είχαν πληγώσει βαθειά κι' ήταν αδύνατο να τις ξεχάσω. Έπρεπε να πάω τη ρεβάν. Και για να είμαι έτοιμος από όλες τις απόψεις, έβρινα τα δυνάτα μου να μορφοθώ και ν' αποκτήσω καλούς τρόπους.

Όταν λοιπόν νόμισα πως ήμουν έτοιμος, αποφάσισα να κάμω ένα ταξίδι στην πατρίδα. Αυτή τη φορά θαδούσκε το μεγαλύτερο της. Δεν θα είχε να κάμω με τον παλιό Ζερμαίν που τον διέτρεψε να κουβαλά τα καλάθια της και να υποτάσσεται στα καπρίτσια της.

Τα είχα όλα λογαριάσει έτσι που να φτάσω στο χωριό το βράδυ του Αη-Γιάννη και, φυσικά, είχα πάρει το καινούργιο αμερικάνικο αυτοκίνητό μου. Το τι έγινε δεν περιγράφεται. Μόλις σταμάτησα μπροστά στο μοναδικό ξενοδοχείο του χωριού, όλοι οι συμπατριώτες μου μαζεύτηκαν γύρω απ' το αμάξι μου.

— Ο Ζερμαίν! Ήρθε ο Ζερμαίν!

Οι νέοι με κύτταζαν με θαυμασμό κι' οι γέροι μουκάνων χίλιες δυο ερωτήσεις για τους δικούς μου και για τη ζωή μας εκεί κάτω.

Δεν άργησε να φανή κι' ή παλιά μου αφεντίνα.

— Ζερμαίν! Σεί! Τι εκπλήξι!

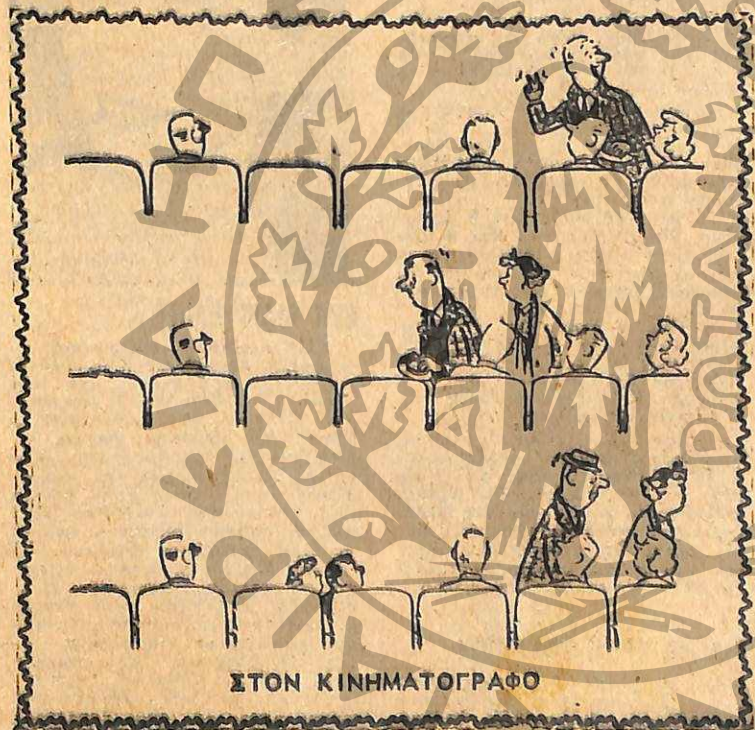
Είχα υπ' όψει μου να της μιλήσω στον πληθυντικό, αλλά δεν ξέρω πως μου ξέφυγε και τη φώναξα με τ' όνομά της.

— Φρέντα!...

Περίεργο! Δεν ήθελα ν' αφήσω απ' τα χέρια μου το μικρό της χερσάκι, μ' όλο που δεν ήταν μαλακό, όπως άλλοτε, γιατί απ' ότου πέθαναν οι γονείς της, κι' άφησαν την περιουσία τους καταχρεωμένη, η Φρέντα έπεσε με τα μούτρα στη δουλειά, για να μην της πάρουν οι δανειστές τα κτήματά της. Και δεν άργησε να τα ξεχρεώσει.

Για σκεφθήτε το! Η Φρέντα που ήταν συνηθισμένη να της κάνουν όλα τα χατήρια να δουλεύει στα κτήματά μαζί με τους άλλους εργάτες! Ήταν να μη συγκινηθεί; Τζεϊδεψα τόσες χιλιάδες χιλιόμετρα για να ξεπλύνω τις ταπεινώσεις και τις προσβολές που μου είχε κάμει και τώρα μ' έπνιγε ή συγκίνησι και ή συμπόνια.

Κρατούσα ακόμα στα χέρια μου το δικό της και καθώς ένοιωθα στην παλάμη της τους κάλους που της είχε περξενήσει ή σκληρή αγροτική δουλειά, σκεπτόμουν πως αν ΣΥΝΕΧΕΙΑΙ: Στις σελίδα 65.

ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

ΜΑΡΛΟΝ ΜΠΡΑΝΤΟ

● Ένα πορτραίτο του Μάρλον Μπράντο του ήθοποιού που χειροκροτήθηκε τόσο πολύ στο Φεστιβάλ της Βενετίας για τη δημιουργία του στην ταινία «Το λιμάνι της αγωνίας», το οποίο πήρε και το βραβείο του αργυρού Λέοντος. Η ταινία αυτή θεωρήθηκε η καλύτερη του φεστιβάλ και ο Μάρλον Μπράντο ο καλύτερος ήθοποιός.

ΤΑ ΝΕΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

Η ΚΕΡΙΜΑ ΕΛΛΗΝΙΔΑ

Πριν από λίγα χρόνια έκανε την εμφάνισή της στην οθόνη η εξωτική στάρ Κερίμα και από τότε δεν έπαυσε να θαυμάζεται από επιτυχία σε επιτυχία. Άλλα η ευτυχία της έφθασε στο ζενίθ, όπως είπε κι η ίδια, όταν γνώρισε τον Έλληνα ήθοποιό Αλέξανδρο Ρεβίδη, τον έρωτεύθηκε και τον παντρεύτηκε. Ο γάμος αυτός άλλαξε την Κερίμα ολόκληρα κι αυτό πιστοποιήθηκε από όλο τον κόσμο στο τελευταίο φεστιβάλ της Βενετίας, όπου η Κερίμα κατείχε τη σκήπτρα της ομορφιάς και της κομψότητας, σε

● Μεγάλη ήθοποιος και παλιά η Γκάμπριελ Μορλέ, με πολύ ξεκαρδιστικό αίσθημα να δοξάζει το γαλλικό θεάτρο και την γαλλική όψη.

σημείο που κατήντησε να λένε κάθε μέρα: «Τι θα φορέσει άραγε απόψε η Κερίμα;» όπως έλεγαν: «Ποιά ταινία θα δούμε σήμερα;»

ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΣ ΚΑΥΓΑΣ

Μια μεγάλη διαμάχη χωρίζει το Χόλλυγουντ μετά τις προτάσεις της νέας μόδας του Ντιόρ, ο οποίος θέλει να εξαφανιστεί το στήθος από τις γυναικές.

—Το στήθος θα διατηρήσει την καμπυλωτότητά του, ισχυρίζεται η μία μερίδα, και η Μαρίλιν Μονρόε, Τζέιν Ράσελ και Λάνα Τάρνερ θα εξακολουθούν να συγκινούν τους πάντες.

Το γεγονός όμως πως η Έλεονώρα Ρότσι Ντράγκο και η Σοφία Λόρεν πήγαν στο Χόλλυγουντ για να γυρίσουν μια ταινία, το εκμεταλλεύεται η αντίθετος παράταξη:

—Εάν η Σοφία κι η Έλεονώρα ηθάρσαν εδώ θα πήγαν δεν είναι πια οι τύποι που συγκινούν την Ευρώπη. Και άρα η γοηγία η Ευρώπη θα μένει έμβλητο τα γούστα της.

—Σοφιστίες είναι όλα αυτά, απαντούν οι πρώτοι, αλλάστε και η Τζέιν Ράσελ πήγε στη Γαλλία για να γυρίσει την ταινία «Οι άνδρες προτιμούν τις μελαχρινές». Αυτό αποδεικνύει πως τα ευρωπαϊκά γούστα δεν άλλαξαν και δε θα υποταχθούν εύκολα στις προτάσεις του Ντιόρ!

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΗ ΕΝΤΥΠΩΣΙ

Η Μαρίλιν Μάγκουελ κάνει μια περιόδια τραγουδώντας στα μεγάλα κέντρα της Αμερι-

κή. Έπειδή δε οι διάφορες τολμυρές εμφανίσεις έχουν συνηθιστεί πολύ από άλλες στάρ, σκέφθηκε έναν άλλον πρωτότυπο τρόπο για να κάνει εντύπωση. Τραγουδά στη σκηνή κρατώντας από το περιλαίμιο μια πελώρια τσίγρη της Βεγγάλης. Πάντως, για καλό και για κακό, ασφάλισε τη ζωή της για αρκετά εκατομμύρια και πριν κάθε εμφάνισή της ταΐζει καλά την τσίγρη με ιπιφτέκια για να ναι χορτάτη!

ΜΙΑ ΓΑΛΛΙΔΑ ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ

Μετά την Λέσλι Κάρν, την Κολέτ Μαρσάν, την Ζιζή Ζαντιέρ και τόσες άλλες, μια ακόμη Γαλλίδα χορεύτρια κατέκτησε το Χόλλυγουντ. Η Λιλιάν Μοντεβέτσι, η οποία εμφανίστηκε με τα μπαλέτα του Ρολάν Πτι στο Μπροντγουάι κι άμεσως την πήραν στο Χόλλυγουντ. Της έδωσαν το ρόλο μιας Αιγυπτίας χορεύτριας στην ταινία «Γυαλίνη παντούφλα» όπου παίζει κι ο Μάικλ Γουάιλντικ. Κατά το γύρισμα παρετήρησαν πως οι γνώσεις της στην αγγλική γλώσσα ήταν πολύ περιορισμένες. Έκοψαν σχεδόν όλο το διάλογο απ' το ρόλο της αλλά ταυτόχρονα πολλαπλασίασαν τις σκηνές στις οποίες εμφανιζόταν γιατί ο σκηνοθέτης δήλωσε πως οι γάμπες της έδιναν να τ'άλεγε όλα και είναι πιο εκφραστικές από οποιαδήποτε γλώσσα!*

ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΡΕ

Όλοι θα έχουν δει τους αμίμητους κωμικούς αδελφούς Μάρε στην οθόνη που έχουν σκορπίσει το γέλιο σε πολλές γενιές τώρα. Ο ένας απ' αυτούς, ο Γκροουτν ταξίδευσε ύστερα από 25 χρόνια στην Ευρώπη για ταξίδι αναψυχής. Αφού κάθισε αρκετές μέρες στο Λονδίνο και στο Παρίσι, έφθασε και στη Ρώμη. Από τὸν Ιταλική πρωτεύουσα έστειλε μια κάρτα στον αδελφό του Τζοκ και του έγραψε: «Πάντα είχα την ιδέα ότι είσαι Ιταλός άσπυρ να έρθω εδώ».

ΕΥΑ ΜΑΡΙ ΣΑΙΝΤ

Είχε κερδίσει βραβεία και είχε χαρακτηριστεί ως η μεγαλύτερη έλπιδα της σκηνής στη Νέα Υόρκη. Την νόμισαν η νέα Μάρλεν Ντρίτχ και περιέγραψε ο Τύπος την ομορφιά της ως λεπτή, γλυκιά κι ευαίσθητη. Τώρα ο Ηλίας Καζάν την παρουσίασσε στην οθόνη στην ταινία «Το λιμάνι της αγωνίας» μαζί με τον Μάρλον Μπράντο και το παίξιμό της έκανε αίσθησι. Ο Ηλίας Καζάν τη διάλεξε ανάμεσα σε πολλές υποψήφιες. Η Γ. δια λέει πως ήταν πολύ τυχερή ν' άρχισι την κινηματογραφική της καριέρα με μια τέτοια ταινία. Κι ούτε ποτέ της άνοιξε η τέτοια δόξα κι επιτυχία γιατί το μόνο που ποθούσε από μικρή ήταν να γίνει...δασκάλα!

● Μια από τις λίγες φωτογραφίες της Μαρία Φέλιξ στην οποία χαμογελά. Η Μαρία Φέλιξ βρίσκεται τώρα στο Παρίσι όπου θα υποδυθῇ την Ήραία Ότερό στην ομώνυμη ταινία. Μένει σ' ένα πολυτελέστατο διαμέρισμα στο μεγάλο ξενοδοχείο «Τζωρτζ Σένκ» μαζί με το προσωπικό που έφερε μαζί της απ' το Μεξικό. Για το γιοι της νοίκιασε κι επέπλωσε ένα ξεχωριστό σπίτι.

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

Μόλις έφθασε στο Παρίσι η Τζέιν Ράσελ, όπου θα γυρισθῇ η νέα ταινία της «Οι άνδρες προτιμούν τις μελαχρινές», έμαθε πως στις Βρυξέλλες απαγορεύθηκε η προβολή της ταινίας της «Γαλλική Γραμμή», για την ανηθικότητα της. Η ταινία προσεβλήθη στις Βρυξέλλες όπως γυρίσθηκε κι όχι με τις περικοπές που της έγιναν από την αμερικανική λογοκρισία. Στο Βέλγιο δεν υπάρχει λογοκρισία αλλά η προβολή της ταινίας διεκδική μετὰ την επέμβαση της αστυνομίας. Η Τζέιν Ράσελ δεν είχε τη δύναμη ούτε να διαμαρτυρηθῇ γιατί την παρέλαβε το κρύο του Παρισιού και την κρεβάτασε για καλά!

● Η Βίβιαν Λη πέρασε λίγες μέρες στο Παρίσι. Φιλοξενούμενη του Ζαν Πιέρ Όμιν και μετά έφυγε για την Ισπανία όπου ο άνδρας της Λώρεν Όλνιέ άσχησε το γύριμα της νέας ταινίας του «Ερρίκος ο 3ος». Ο Ζαν Πιέρ Όμιν προστάθηκε να διασκεδάσει όσο μπορούσε την Βίβιαν Λη και δεν άφησε θάυμα στο όποιον να μη την συνοδεύσει. Τώρα ξεκουράζεται στην Ισπανία μαγειρεύοντας στον άνδρα της φρέσκα ψάρια και θαλασσινά, γιατί ύστερα από λίγες εβδομάδες θα επιστρέψουν πάλι στο Λονδίνο για να κινηματογραφηθούν το γνωστό θεατρικό έργο του Τέρνερ Ράστριγκαν «Βαθεία, Γαλάζια Θάλασσα».

● Η Πωλντ Γκοντάρ κάνει τον διερμηνέα στην Τζην Κράιντ και στον άνδρα της που δρσκονται τώρα στο Παρίσι και δεν ξέρουν καθόλου γαλλικά.

● Ο Βάν Τζόνσον με τη γυναίκα του απολαμβάνει τις διακοπές του στην Κυανή Άκτι.

● Ο Αμερικανός σκηνοθέτης Τζων Χάστον που βραβεύθηκε για την ταινία του «Θησαυρός της Σιέρρα Μάντρεν» δέχθηκε να γίνει επίτιμος πρόεδρος του κινηματογραφικού φεστιβάλ του Έδιμ-δούργου.

● Η Ζοζεφίνα Μπαίκερ θριαμβεύει στα νυκτερινά κέντρα της Ρώμης.

● Η Άβα Γκάρντερ κι ο παραγωγός Χάουαρντ Χιούγκς, έμειναν λίγες μέρες στο Μαϊάμι, κι έφυγαν για την Άβάνα.

● Ο παραγωγός Σέσιλ ντε Μιλ γιόρτασε την 53η επέτειο των γάμων του και την 73η επέτειο των γενεθλίων του.

● Η Ρόντα Φλέινγκ με τον άνδρα της πέρασαν τις διακοπές τους στις Κάννες.

ΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΜΙΧΟΣ ΚΑΡΗΣ πρωτοπαρουσιάστηκε στα γράμματα το 1934, με ένα διήγημά του που δημοσιεύθηκε στη «Νέα Έστια». Από τότε ασχολήθηκε αποκλειστικά με το διήγημα. Έχει εκδόσει ως τώρα τρία διβλία. Ειδικεύεται στην ψυχολογία τύπων με περιεχόμενο το δράμα της ανθρώπινης ζωής. Οι ήρωές του είναι οι ταπεινοί και καταφρονεμένοι που σου γίνονται συμπαθητικοί με το δράμα τους. Το διήγημα που δημοσιεύουμε είναι παρμένο απ' το τελευταίο διβλίο του «Τα πουλιά του χειμώνα».

ΚΑΘΗΣΕ πάλι στην ίδια πέτρα, λαχανιασμένος, αποκαμωμένος. Τά μάτια του τόν τσουζά-ε κι ήταν γιομάτα δάκρυα. Γά ρούχα του ήταν γιομάτα χώμα. Φρέσκο, νοτισμένο, σκούρο χώμα.

Στάθηκε λίγο σαν χαζός κυττάζοντας τα τριμένα ρούχα του. Ύστερα, ένας λυγμός που ως τώρα τον έπνιγε, ανέβηκε απ' τα στήθη του και πλημμύρισε πιότερο με δάκρυα τὰ δουρκωμένα μάτια του.

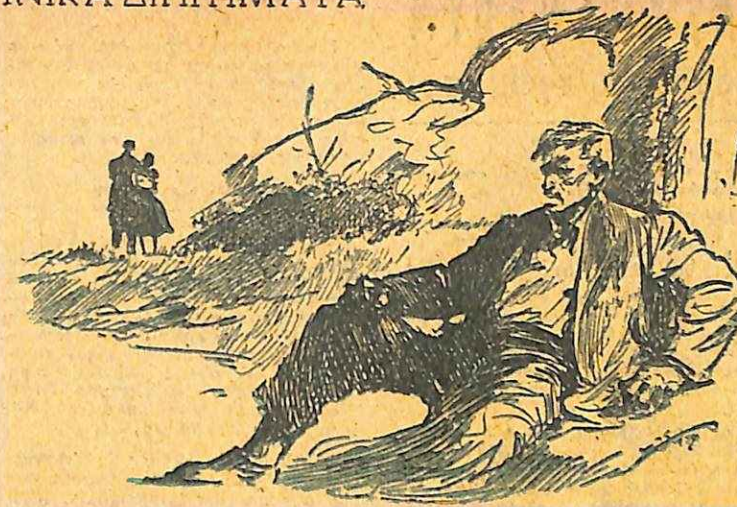
Κείνη την ώρα ο ούρανός γίνηκε πάλι γαλάζιος. Φως χύθηκε παντού. Κείνη την ώρα φάνηκε αντίκρου να περνάει άραγκ και ξένοιαστα ένα σφιχταγκλισμένο ζευγάρι, κι ακούστηκε ένα γλυκό, πολύ γλυκό κελαιδίσιμα...

Ήταν φορές που μόνος του κουβέντιαζε. Τις νυχτες, σαν πήγαινε στην κάμαρά του, κι έφεανε γύρωσε κεί μέσα να ταχτοποιήσει το ένα και τ' άλλο, να ετοιμάσει τα ρούχα του για το πρωί, ως την ώρα που έπεφτε να κοιμηθεί, κουβέντιαζε.

—Καλά ήταν... Δόξα τῷ Θεῷ, καλά ήταν... Έχει τη θέση του στην εταιρεία—τόσα χρόνια—ο μιστός, καλούτσικος είναι... Να τὸν διώξουν δεν μπορούνε (τὴ δουλειά του τὴν κάνει με τὸ πάρα πᾶνω)... Καλά ήταν... Λευτεριά και πάλι, λευτεριά... Νωρίς θέλει να κοιμηθῇ;... Νωρίς κοιμάται... Άργά... Άργά... Θα πάει όπου θέλει, θα πιεῖ ὅσο θέλει... Θα ερδεύει ὅσα κι ὅταν ἐκείνος θέλει... Στὸ κεφάλι του κανέναν δεν έχει... «Θέλω τὸ ένα, θέλω τὸ άλλο... Δώσε μου τούτο, δώσε μου κείνο...». Κι ὕστερα, ἂν ἐβγαίνει και κάνα παιδί... ἐξαπτότασε ἂν μπορέσει...

Κοιμήσου... Και τὸ πρωί, θέλω για τὸ παιδί ἐκεῖνο... Ἀρρώστησε τὸ παιδί... Και καλά να πετύχεις, ἂν δὴ;... Ἄν τύχει κανέναν διάολος... Ἄν, κι ἂν δὴν τύχει διάολος... Ἄν μπει κανέναν μεγαλύτερος στὴ μέση;... Τᾶχα, σπᾶνιο είναι;... Τότε;... Καλύτερα δὲν είναι ἔτσι πὺ εἶναι;... Πὺ ἔχει τὸ κεφάλι του ἡσυχο, τὴ λευτεριά του;... Ὁ ένας χρόνος φεύγει, κι ἔρχεται ὁ άλλος, ἔτσι πὺ ὁ παλιός λες πὺς ἦταν χτῆς μονάχα. Κι εἶχανε περάσει απ' τὴ ράχη του, ὁλάκερο πενήντα δύο.

Καὶ σιγά-σιγά τὰ πόδια του ἀποσταίνουν—και κείθα, μέσα στις κλειδώσεις, πονάνε. —Πὺ εὐκόλα ξεχνάει, λιγὸ

Ήνιξε να περνάει ένα σφιχταγκλισμένο ζευγάρι.

Ἀπρίλης

ΤΟΥ ΜΙΧΟΥ ΚΑΡΗ

Τερό τὸν βοηθῶν τὰ μάτια, και τὸ κέφι πὺ εἶχε για δρόμο και δουλειά—μέρα με τὴ μέρα λιγοστεύει.

Τώρα, δὲν κάθεται τὰ βράδια στὴν κάμαρη να ταχτοποιήσει τὰ ρούχα του για τὴν ἄλλη μέρα. Να βάλει με τᾶξη τὸ σακάκι, να διπλώσει με τὴν τσάκιση τὸ παντελόνι. Οὔτε να ξυριστεί, ὅπως ἔκανε ὡς τώρα, κάθε βράδυ. Ἄπ' τὴν εταιρεία πὺ δουλεύει—

κουτεύει εἰκροί πάντε χρόνια—σαν θα φύγει με τὸ κρύο, θα πάει στὸ μαγερικο να φάει, κι ὕστερα θα πάει να χωθεῖ στὸν καφενέ, θα πάρει τὴν ἡμερίδα, θα πιεῖ «έξοτο» ἢ καφεδάκι και σαν νυστάξει, θα κινήσει. Θα πάει στὴν κάμαρη, θα πετάξει τὰ ρούχα του, ὅπως—ὅπως, (και θαρμεταί και κρυώνει) και θα πέσει. Κι αὐριο μέρα είναι. Κι ἂν καμμιὰ φορά τὸν βλέπουν οἱ συνάδελφοι στὴν εταιρεία, ἔτσι αἰδύριο στο και τσαλακωμένο, και, με τὸ θάρρος, τὸν κάνουνε καμμιὰ κουβέντα, κείνος νομίζει πὺς τὸν κοροϊδεύουν.

—Κάνετε σῆς τὴν δουλειά σας... Ὁ καθένας, ὅπως κοιμάται...

Μὰ στὸ βάθος, σὰ ν' ἀρχίζει να μετανοῖνει... Σὰ νὰ χουνε δικὸ καίνο...

Μπορεῖ να φαίνεται πᾶ γέρος. Μπορεῖ να τὸν πῆρανε τὰ χρόνια, ὅμως, πόση φωτιά στα στήθη του φουντώνει... Πόσες καφτές ἐπιθυμίες τὸν σφίγγουνε και τὸν τυραννάνε...

Μὰ τώρα... «Σαν ἐπρεπε δὲν ἐβρεχε, τὸ Μάη; δροσολόγαγε...».

Ἄφισε πὺ θα τὸν κοροϊδεύει ὁ κόσμος... Κι ὕστερα, ποῖα θα ἦταν κείνη;... Μόνον δηλαδή να περιμένει να πεθάνει, να τᾶ πάρει ἂν ἔχει και καμμιὰ δεκάρα;...

Καλά είναι κι ἔτσι... Δά-ξα τῷ Θεῷ ἄκόμα είναι γέρος, κι ἔχει τὴν ἡσυχία του και τὴν ξενειοσύνη του...

Νάτᾶν τὸ φῶς πὺ θαμπώνει τὰ μάτια; Νάτᾶν ἡ γαλάζια ἄχνη πὺ εἶχε σκεπάσει τὴν

τὴν ὥρα τὰ οὐράνια;... Νάτᾶν ὁ ἀλαφρύς, δροσερός ἄγέρας, ἡ μυρωδιά απ' τὸ χώμα κι απ' τὰ δέντρα;... Τι νάτᾶν;... Ὅτι ἄλλο και νάτᾶν ἦταν κι ὁ Ἀπρίλης, ὁ Ἀπρίλης πὺ ἦθε ἀναπάντεχα κι ἄσφαινα δίχως να τὸν εἶχε σκεφτεί και δίχως να τὸν περιμένει...

Και κείνο τὸ ἀπόγευμα πὺ ἔφυγε απ' τὴν εταιρεία, ἀντὶ να πάει στὸν καφενέ, ὅπως ὡς τώρα, κι ὅπως ὅλον τὸν χειμῶνα, δίχως να νοιώσει πὺς—σαν να τὸν εἶχε κάποιος ὑπνωτίζει και τὸν ἔσερνε—δρέθηκε ἔξω απ' τὴν πόλη, σ' ἓνα ξέφωτο.

Κάθισε σὲ μιὰ πέτρα. Τώρα, οἱ αἰσθήσεις του ὅλες, ἀνασπίνουν, ἀνασπίνουν και ρου φανε τὸν ἄγέρα, τὸ φῶς, τὴ γαλήνη—μιὰ γαλήνη πὺ μεθάει—τᾶν πουλιῶν τῆς φωνῆς, τὰ χρώματα. Τὰ χιλιάδες πράσινα, κίτρινα, κόκκινα, μαθία, τὰ σπαρμένα σὲ τούτο τὸ καταπράσινο μικρὸ ταπέτο, ἀπὸ φρέσκο χορτάρι, σὲ λογῆς παράξενα σχέδια και κεντιδιά.

Κι ὅλη, τὸ φῶς, ὁ ἄγέρας, τὰ χρώματα τᾶν πουλιῶν τὰ κελαιδίσματα και τᾶν δέντρων

ΜΙΧΟΣ ΚΑΡΗΣ

Θὰ βραχοῦμε

Κάθε μέρα ἡ ὁμιλία στὴν ἀγάπη τριγυρνᾷ με τὸ «ἀγάπᾶ» σὰ βλέπεις να κρεμίζεται πᾶ στὸ στόμα, πᾶνόμε τὰ γέλια, τρέμει, κοκκινίζει και ξανά αὐριο τὰ ἴδια ἄκόμα.

Ὅταν παίζουν στ' ἀκρογιάλι εἶδατε μικρὰ παιδιὰ. Τρέχουν και τὸ κύμα, μέσα πὺ τραβιέται, κυνηγοῦνε. Κάνει να γυρίση πίσω; Ἐξω εἰς τὴν ἀμμουδιά, ὅσο τέλος... να βραχοῦμε.

Με τὸ κύμα τῆς ἀγάπης ἔτσι παίζουμε τρελλὰ, ἂν πᾶ μεσα πνίγωντ' ἄλλοι, στ' ἀκρογιάλι εἰμῆς γελοῦμε ὡς τὴν ὥρα καλά πᾶει τὸ παιχνίδι μας, ἄλλα μὴ σᾶς μέλλει. θὰ βραχοῦμε.

ΝΙΚΟΣ ΚΑΜΠΑΣ

ΟΙ ΓΙΑΤΡΟΙ ΜΑΣ ΣΑΣ ΑΠΑΝΤΟΥΝ γιά κάθε ζήτημα που αφορά την υγεία σας

Ο ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

ΓΡΙΦΟΣ.—Είναι ζήτημα πείρας και χρόνου και επομένως οδικώς ανησυχείτε. Όσον αφορά τη φαρμακευτική θεραπεία, μόνο Βιταμίνη Ε μπορείτε να παίρνετε, τρεις ταμπλέτες την ημέρα, και να εξακολουθήσετε την προσοχή σας.

ΑΝΥΠΟΜΟΝΗ ΜΙΚΡΗ.—Μόλ-λον πρόκειται περί κοιλίτιδας εκ τριχομονάδων. Η θεραπεία εφόσον είναι δύσκολη και επίπονη, διότι συχνά γίνονται αναμειγνύσεις, γίνεται υπό την παρακολούθηση πάντοτε ιατρού γυναικολόγου. Φάρμακα υπάρχουν πολλά κυρίως όμως η θεραπεία γίνεται τοπική δια διαφόρων υποθέτων όπως τα Συνολίξ, Οτόνι, Ντεδεγκάν, καθώς και Χρυσόμυκηνη.

ΜΑΡΑΜΕΝΗ ΠΑΡΟΥΣΙΑ.—Να εξετασθήτε υπό γυναικολόγου και μαζί με τη θεραπεία που κάνετε για τις τριχομονάδες να κάνετε και ορμονοθεραπεία, εφόσον δεν διαπιστωθεί από το ιατρό αντίθετες, είτε όταν δεν υπάρχει όγκος κ.λ.π.

ΡΕΖΕΝΤΑ 1933.—Δεν είναι δυνατόν να γίνει θεραπεία διαφορετική. Πρέπει να κάνετε πρώτον 5 ένεσεις Έστρο-πρόλ και κατόπιν, τον επόμενο μήνα, να πάρετε επί 10 ημέρες ταμπλέτες Ουλακίνη (π.χ. Προζυον κ.λ.π.) και κατόπιν ταμπλέτες Ώχρίνης (π.χ. Προλούτον κ.λ.π.).

ΑΝΗΣΥΧΗ ΚΑΤΕΡΝΙΩΤΙΣ.—ΣΑ.—Δυστυχώς δεν υπάρχει φάρμακο αποτελεσματικό για την περίπτωση σας, παρά μόνο τα θερμά ημιλουτρά.

ΦΑΛΑΚΡΗ Κ.Ζ.—Μάλλον δι. ΠΕΡΙΕΡΓΗ Ε.Κ.—Εξαρτάται από την περίοδο που θα έχη και από το αποτέλεσμα της αιμορρα-

γίας, η οποία αποτελεί και την μεγαλύτερη ένδειξη.

ΜΑΤΟΒΑ 21.—Να κάνετε μια μικροβιολογική εξέταση των υγρών μήπως είναι τριχομονάδες, οπότε θα κάνετε ειδική θεραπεία. Σε περίπτωση που δεν είναι τότε θα κάνετε τοπικώς πλύσεις με χαμομήλι και εσωτερικώς ταμπλέτες Όρμονάλ. Ίσως να είναι απαραίτητες και διαθερμίες. Πάντως να σταματήσετε τα μπάνια.

ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΗ Α.Α.—Είναι πολύ σύντομο ακόμη το διάστημα για να δράσετε συμπτωστικά. Συνήθως συμβαίνει αυτό σε πολλές γυναίκες, είναι ζήτημα πείρας και χρόνου. Θεραπευτικές ένεσεις Τεστοβιρόν ή Αρρενόρμ και ταμπλέτες Βιταμίνης Ε.

ΜΙΑ ΚΥΡΙΑ ΑΠΟ ΤΑ ΧΑΛΙΑ.—Να κάνετε διαθερμίες και ένεσεις Έστρο-πρόλ 5 τόν μήνα επί δυο μήνες. Επίσης καλή τροφή. Σε περίπτωση που δεν έχετε αποτέλεσμα και εξακολουθούν οι πόνοι, τότε να καταφύγετε σε ιατρικό συμβούλιο, εφόσον ο γιατρός σας δεν διαπιστώνει ασθένεια.

Σ.Ν.—Νομίζω, ότι πρέπει απαραίτητα να υποβληθείτε σε μια κυτταρολογική εξέταση του εκκρίματος και εφόσον διαπιστωθεί ότι αυτά οφείλονται μόνο σε κακή λειτουργία των αδένων τότε μαζί με τη γενική τόνωση του οργανισμού σας να γίνει και η ανάλογη ορμονοθεραπεία. Άλλως εάν αποδειχθεί δια της εξέτασης ότι υπάρχει άλλη πάθηση, τότε να γίνει η ανάλογη πάλη θεραπεία.

ΕΡΡΙΕΤΑ.—Το καλύτερο είναι να κάνετε μια ακτινογραφία της ιεροκοκκυγικής χώρας και μετά

σε ένα καλό χειρουργό να κάνετε την εγχείρηση.

ΠΑΡΑΠΟΝΙΑΡΑ.—Να κάνετε πλύσεις κοιλικής με σόδα εάν είναι δέξιο το περιεχόμενο και μικρές δόσεις Ουλακίνη όπως Προζυον κ.λ.π. τών 10.000 ες ένεσεις 3—4 τόν μήνα και αμέσως μετά την περίοδο.

Ο ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ

ΨΥΧΡΗ ΚΥΡΙΑ. ΕΝΤΑΥΘΑ.—Εσ' όσον ο Γυναικολόγος δεν βρίσκει οργανική αιτία της αναφροδισίας, πρέπει να εξετασθήτε ψυχιατρικώς. Συνήθως ψυχικοί είναι οι λόγοι της αναφροδισίας. Η θεραπεία είναι ανάλογη με τα αίτια και θα σας την καθορίσει ο ψυχίατρος της εμπιστοσύνης σας κατόπιν λεπτομερούς εξέτασως.

3 ΑΣΤΡΑ. ΠΑΤΡΑΣ.—Ασφαλώς τα τρομακτικά ζυγνήματα του συζύγου και η ταραχή που ακολουθεί, είναι αποτέλεσμα της προηγουμένης καταστάσεως και των τούτων μακρών και διαφόρων θεραπειών. Να κάμη ένεσεις Καλσιμπρολίν και Μούλτι—Β. Εσωτερικώς να πάρη Πασσινεδρόλ.

ΔΙΣ ΚΙΚΗ Κ. ΕΝΤΑΥΘΑ.—Εσ' όσον πέρασαν πέντε χρόνια και κανένα φαινόμενο της παλαιάς ψυχικής αρρώστιας δεν έχει παρουσιασθή, νομίζω ότι αδόπως μπορείτε να προχωρήσετε στη ζωή και να παντρευθήτε. Αυτό μέλιστα πολύ θα σας κάμη καλό.

Κ. Π. ΜΕΣΣΙΝΗ—ΚΑΛΑΜΩΝ.—Είναι ανάγκη ο σύζυγός σας να υποβληθεί σε συστηματική και παρατεταμένη αποτοξίνωση. Γι' αυτή τη δουλειά χρειάζεται φάρμακα και κυρίως κλινική θεραπεία. Δεν δεν είναι δυνατόν δυστυχώς η θεραπεία αυτή να γίνει στο σπίτι. Φροντίστε να τον φέρετε σε Νευρολογική Κλινική για θεραπεία.

ΠΑΡΑΜΟΡΦΩΜΕΝΟΝ ΝΕΟΝ. ΒΟΛΟΝ.—Ασφαλώς πρόκειται για πάρεση του προσωπικού νεύρου. Να γίνουν ένεσεις Σελουλάτ ντε σούτ και Μούλτι—Β. Αν μετά το τέλος της θεραπείας απομένουν φαινόμενα παρέσεως του νεύρου, να γίνουν φαρμακικοί και γαλβανισμοί.

Ο ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Κα Μ.: Η υιοθεσία έχω την γνώμη ότι πρέπει να γίνει εδώ. Κατά τον Αστικό Κώδικα οι σύζυγοι οι οποίοι θα υιοθετήσουν το τέκνον πρέπει να εμπίσκονται στην Ελλάδα ώστε να δυνάτουν να εμφανισθούν στο δικαστήριο κατά την ημέρα της συζήτησεως της υιοθεσίας και να δώσουν την συναινέσιν των γι' αυτήν πράξι της υιοθεσίας.

Τα δικαστήρια όμως έχουν αποφανθή ότι είναι δυνατόν να δοθεί η συναινέσις και στο εξωτερικό ενώπιον του Έλληнос Προξένου.

Ε. Ι.—Εάν αναγνωρισθή δικαστικώς το τέκνον σας θα επιτύχετε κατά πάσαν πιθανότητα να λάβετε διατροφή υπέρ αυτού. Πάντως η υποχρέωσις του πατρός προς διατροφήν υπάρχει μόνον όταν το τέκνον δεν είναι εις θέση να συντηρήσιν εαυτόν εξ ιδίων. Κληρονομικά δικαιώματα δεν θα έχη το παιδί σας επί της περιουσίας του εξ αναγνωρίσεως πατρός του. Επί δι-καστικής αναγνωρίσεως έχει κληρονομικά δικαιώματα το εξόγαμον μόνον στις εξής περιπτώσεις:

«1. Εάν η σύλληψις του τέκνου συνετελέσθη κατόπιν μηνστείας μετά της μητρός, ή διασού, ή απαγωγής, ή αποπλην-σέως αυτής κατά τους όρους του ποινικού νόμου. 2. Εάν ο πατήρ κατά το διάστημα της συλλήψεως ήτο επίτροπος της μητρός, ή είχε ταύτην υπό την επιμέλειαν ή εξάρτησιν αυτού, ή συνέζη με αυτήν».

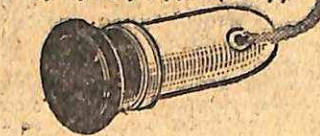
Το 'Ινστιτούτο
καλλογής
στο σπίτι σας

FLOROS
(Φλορός)

Αναζωογονεί τους ίστους.

• Κινητοποιεί το κύτταρο
• Δυσώνει την κυκλοφορία του αίματος, και το δέρμα εμφανίζει το χρώμα των ρόδων
• Ρυτίδες, μμημίκια εξαφανίζονται.
• Τονώνει τους μύς του δέρματος, του στήθους κλπ.

• Το «Φλορός» είναι η τελευταία καταπληκτική εφεύρεσις της Ευρώπης.

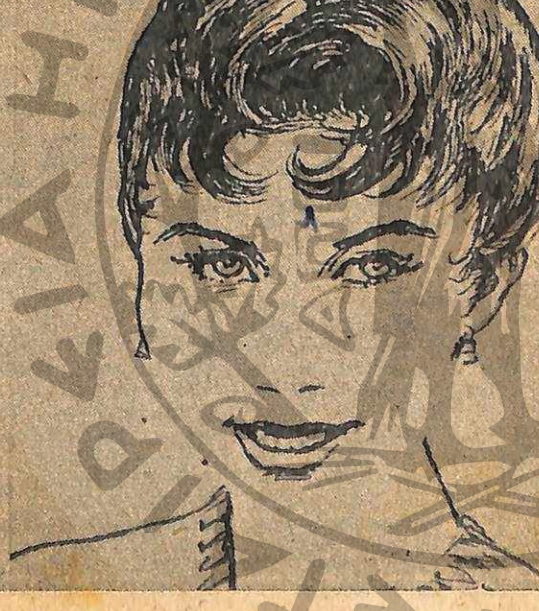
ΓΕΝ. ΑΝΤ/ΠΟΣ — ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
Β. ΔΙΟΦΕΡΗΣ
ΘΕΣΣΟΝΙΑ • ΤΗΛ. 20.720 • 29.050

Μ. ΛΟΥΙΖ-Γ' ΔΟΥ-ΑΜΠΑΖΟ

Ειδικώς εκπαιδευθείσα εις Παρισίους εφόρμιζε τας τελευταίας μεθόδους δια την περιποίησιν του προσώπου — δερμάτος, Μοσά, ρυτίδες, φακίδες. Δέχεται εις το ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ, Αγίου Κωνσταντίνου αριθ. 14.

ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΕΥΘΥΜΙΟΥ
Ιατρού
Σόλωνος 116, Αθήνα
Τηλέφωνοι: 20.538. 26.889. 30.430

ΤΡΙ-ΤΡΙ
Μοναδικό για ηφύγιμο

ΤΑ ΚΟΝΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΘΡΙΑΜΒΕΥΟΥΝ ΚΑΙ ΠΑΛΙ

ΤΑ χτενίσματα που σας παρουσιάζουμε στη σελίδα αυτή είναι μερικά από τα χαρακτηριστικότερα που δημιουργήσαν φέτος οι γνωστοί Παρισίνοι κομμωταί, ο Γκρανζάν, ο Πιέρ και Ρενέ κ.ά. Καθένα έχει και τ' όνομά του, το οποίο καλύτερα σε πολλές περιπτώσεις είναι ολόκληρος τίτλος θεατρικού έργου. Όπως και να λέγονται όμως τα χτενίσματα, έχουν όλα ένα κοινό σημείο: προυπέβουν πάντοτε κοντά μαλλιά.

1 Το χτενίσμα αυτό ονομάζεται «Μην πάρησ όρκο για τίποτα» και έχει χωρίστρα στη μέση ως την κορυφή του κεφαλιού. Τα μαλλιά έχουν κυματιστή κατεύθυνση προς τα έμπρός και οι άκρες σχηματίζουν φαρδιές έλικοειδείς μπούκλες «άν μενταγιόν», που λανσάρουνται πολύ στην εφετηνή μόδα.

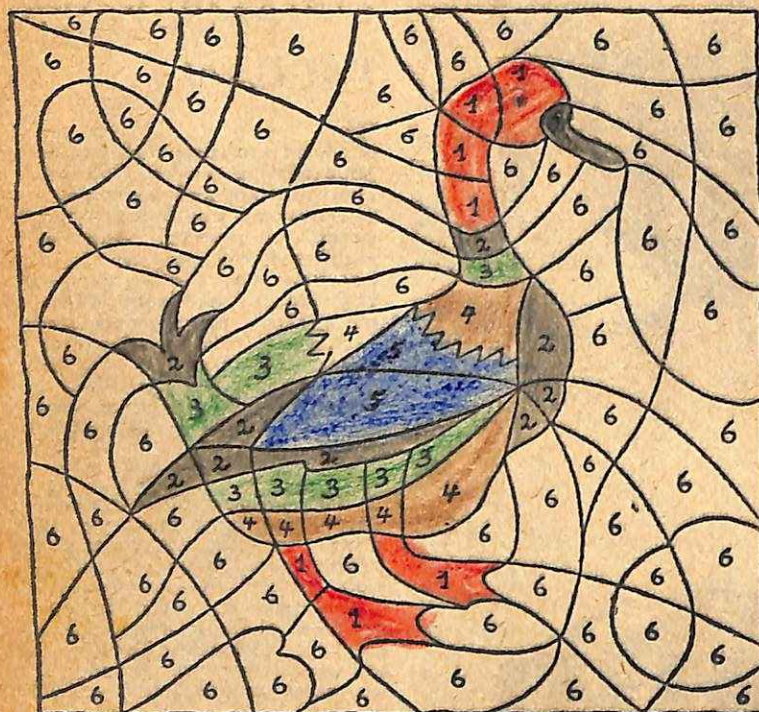
2 Το χτενίσμα αυτό λέγεται «Ονειροπόλημα», και πετυχαίνει καλύτερα με τη θούρσα παρά με τη χτένα. Όλα τα μαλλιά δουρτίζονται κάπως φουσκωτά πάνω απ' το μέτωπο. Στο πίσω δίνεται απλώς μια ώρτια κίνησι και τα πλάγια γυρίζουν με χάρη σε πατημένες, μεγάλες μπούκλες.

3 Το χτενίσμα «Συμπουλέτ» έχει κι' αυτό μαλλιά κάπως φουσκωτά στο μέτωπο. Τα πλάγια όμως έχουν κατεύθυνσι πάντα προς τους κροτάφους και σχηματίζουν ένα ανάλαφρο μυτάκι προς το μέρος του μετώπου.

4 Το «Δεσποινίς Όρτανσία» έχει μαλλιά έντελως λεία στην κορυφή και μάλιστα μπριγιαντιναρισμένα. Το υπόλοιπο κεφάλι χτενίζεται με ακατάστατα τσουλούφια πατημένα έμπρός προς μίαν κατεύθυνσι. Έμπρός στο μέτωπο είναι μεγάλο τσουλούφι — «μενταγιόν».

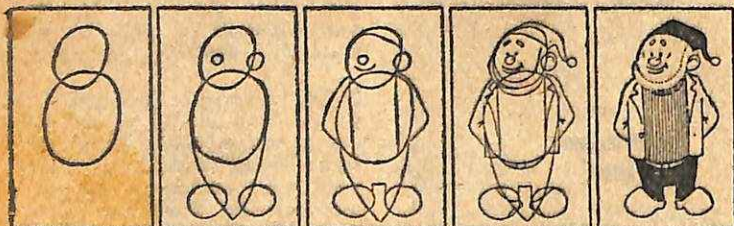
5 «Τα καπρίτσια της Μαρίαςνας», εμπνευσμένο από το 1830. Πολύ κοντά μαλλιά με σηκωτές πολύ μεγάλες μπούκλες έμπρός που πλαισιώνουν συμμετρικά το μέτωπο. Ίδιαι-τερο χαρακτηριστικό της «καπριτσιόζικης» αυτής χτενίσιας είναι ένα μακρύ άτακτο τσουλούφι που προχωρεί χωριστό προς τα κάτω, στο φρύδι.

6 «Η μύιγα», εμπνευσμένο από τις κινήσεις ...των ποδιών της μύγας, έχει λεπτά - λεπτά τσουλούφια, σαν πόδια έντόμου, που κατευθύνονται σε δυο σειρές προς το μέτωπο και προς τους κροτάφους. Όπως βλέπετε, δεν έχετε παρά να διαλέγετε και να παίρνετε! Όλο και νέες ποικιλίες δημιουργούνται για σας, όλο κάτι καινούργιο που κολακεύει την όμορφιά σας πολύ περισσότερο.

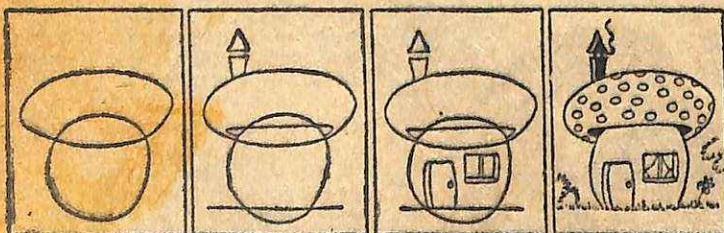
ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΟΝΑ

• Τί άραγε παριστάνουν αυτά τα περίεργα σχέδια; "Αν έχετε την περιέργεια να το μάθετε, χρωματίστε τα με ζωηρά χρώματα, βάζοντας όπου υπάρχει νούμερο 1 κόκκινο χρώμα, 2 μαύρο, 3 πράσινο, 4 κίτρινο, 5 μπλε σκούρο, 6 μπλε πολύ ανοιχτό.

ΕΝΑΣ ΝΑΝΟΣ ΤΗΣ ΧΙΟΝΑΤΗΣ...

• Σας άρεσε πολύ το παραμύθι της Χιονάτης με τους έφτα Νάνους κι' ευχαρίστως θα θέλατε να ζωγραφίσετε ένα απ' αυτούς. Δεν είναι δύσκολο να το κάνετε. Το παραπάνω σχέδιο θα σας βοηθήσει.

...ΚΑΙ ΤΟ ΣΠΙΤΑΚΙ ΤΟΥ

• Φτιάξτε το νάνο, όπως σας δείξαμε σε προηγούμενο σχέδιο. Τώρα μπορείτε να φτιάξετε το σπιτάκι όπου μένανε οι έφτα νάνοι. Είναι πιο εύκολο.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ

Το ημερολόγιο που ισχύει σήμερα στις περισσότερες χώρες του κόσμου είναι το Γρηγοριανό. Πριν από το Γρηγοριανό ίσχυε το Ιουλιανό ημερολόγιο που έπλεε ο αυτοκράτορας των Ρωμαίων Ιούλιος Καίσαρ στα 45 π. Χ. Το 1852 όμως ο Πάπας Γρηγόριος ο 12ος καθιέρωσε το νέο λεγόμενο ημερολόγιο, γιατί το παλιό δεν ανταποκρινόταν απόλυτα στο ηλιακό έτος. 'Η

διαφορά ανάμεσα στα δύο ημερολόγια είναι μία μέρα κάθε αιώνα. Και μία που έχουν περάσει από τότε 13 αιώνες η συνολική διαφορά είναι 13 ήμερες. Έκτος όμως από τα χριστιανικά ημερολόγια έχουμε το μουσουλμανικό και το εβραϊκό. Το μουσουλμανικό άρχισε από το 622 μ. Χ., ημερομηνία που ο Μωάμεθ έφυγε από τη Μέκκα και πήγε στη Μεδίνα. Το εβραϊκό είναι πολύ παλιό.

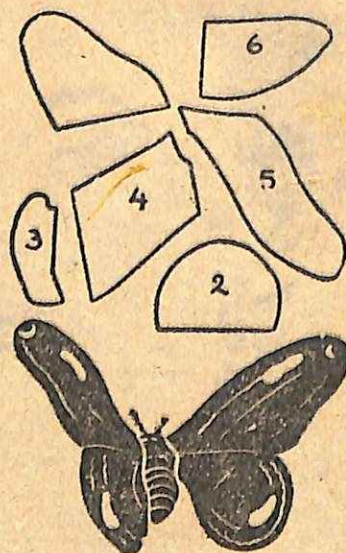
Κολύμπι στη θάλασσα και στα ποτάμια

"Ένας μικρός μας φίλος μας γράφει: «Φέτος το καλοκαίρι δεν πήγαμε με τη μαμά μου και τ' αδερφάκια μου στη θάλασσα, όπως κάθε χρόνο. Πήγαμε στο βουνό. 'Εκεί ήταν κι' ένα ποτάμι, όπου κάναμε μπάνιο. Δε ξέρω όμως γιατί, ενώ κολυμπούσα θαυμάσια στη θάλασσα, στο ποτάμι εύρισκε δυσκολία. 'Εκανα περισσότερες προσπάθειες για να σταθώ στην επιφάνεια. 'Ενοιώθα το κορμί μου βαρύ».

Και βέβαια, αγαπητέ μας φίλε, βρήκες δυσκολίες κολυμώντας στο ποτάμι, γιατί το ποτάμι είναι γλυκό, ενώ της θάλασσας είναι αλμυρό. 'Εχει σχεσί αυτό, θα πής. 'Εχει και παραέχει, γιατί το θαλάσσιο νερό έχει αλάτι και είναι πιο πυκνό και κάθε σώμα στέκεται πιο εύκολα στην επιφάνειά του, απ' ό,τι στο γλυκό νερό. Για να το καταλάβεις, μ' ένα παράδειγμα πιο χτυπητό, πάρε δυο ποτήρια, στο ένα βάλε λάδι και στο άλλο νερό. Ρίξε κατόπι μέσα κατά σειρά ένα πράγμα που να βουλιάζει. Θα δής, πως μέσα στο νερό θα πάει γρήγορα-γρήγορα στον πάτο, ενώ στο λάδι θα πάει σιγά-σιγά. Αυτό οφείλεται στο ότι το λάδι είναι πολύ πιο πυκνό από το νερό. Μάλιστα μερικά αντικείμενα που βουλιάζουν στο νερό στέκονται στο λάδι. Κάτι ανάλογο συμβαίνει και με το αλμυρό νερό και γι' αυτό κανείς κολυμπάει πιο εύκολα στη θάλασσα.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ

- Στην αρχαία Αίγυπτο μόνον η βασιλική οικογένεια και οι ευγενείς είχαν δικαίωμα να έχουν γενειάδα και στις επίσημες γιορτές φορούσαν και οι γυναίκες ψεύτικες γενειάδες.
- Κάθε μάτι της μύγας έχει περίπου 8.000 φακούς.
- Το σώμα ενός ανθρώπου περιέχει τόσο φώσφορο όσο χρειάζεται για την κατασκευή δυο χιλιάδων διακοσίων σπέρτων.
- Ο σκόρος, ο φόβος και ο τρόμος της νοικοκυράς, έχει 4.061 μύς και νευρά.
- Ο εγγέφαλος του ανθρώπου αποτελείται από 300 εκατομμύρια νευροκύτταρα.
- Οι ελέφαντες όταν ένοχλούνται υπερβολικά από τις μυγες, κόβουν κλαδιά δέντρων και τις διώνουν μ' αυτά χτυπώντας δεξιά κι' αριστερά.
- 'Η ακριόπαττα διανύει πετώντας 90 μίλια την ώρα.
- 'Η γλυκερίνη ανακαλύφθηκε στα 1789.
- Ο 'Ιπποκράτης, ο πατέρας της Ιατρικής, πέθανε σε ηλικία 104 ετών!
- Τα δάση της Ευρώπης σκεπάζουν το 25% της επιφάνειάς της. 'Απ' αυτά, τα 45% ανήκουν στη Ρωσία, τα 34% στη Νορβηγία και Σουηδία, τα 26% στην Αυστρία, τα 17% στη Γαλλία, τα 10% στην 'Ισπανία, τα 5% στην Πορτογαλία και τα 4% στην 'Αγγλία.

Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

Κολλήστε τα κομμάτια αυτά πάνω σε σκληρό χαρτί, κόψτε τα κατόπι και τοποθετήστε τα έτσι που να φτιάξετε την πεταλούδα που βλέπετε δίπλα. Με μολύβι ή με μελάνι ζωγραφίστε τα κατόπι.

Η ΒΑΡΚΑ ΤΗΣ ΣΤΕΡΙΑΣ

Ο μικρός Ρούντι, στη Φρανκ φούρτη της Γερμανίας, βρήκε έναν ωραίο τρόπο για να μη κουράζεται. Μετέτρεψε το μικρό αυτοκίνητάκι του σε βάρκα της... στεριάς. Έβγαλε από πάνω το εκσπόμετο, κάρφωσε ένα κατάρτι και με μία λινή πετσέτα έφτιασε το πανί που βλέπετε. Όταν φυσάει ο Ρούντι τρέχει στους δρόμους της Φρανκφούρτης με το αυτοκίνητο—βάρκα και όλα τα παιδάκια λένε να είχαν κι' εμείς ένα τέτοιο. Δεν είναι δύσκολο να το φτιάξετε κι' εσείς.

ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΟΤΙ...

...Το μαόνι — δέντρο απ' το οποίο βγαίνει το γνωστό έλαιο — μπορεί να φτάσει το ύψος των 30 μέτρων και πάχος 2 μέτρων; ... Στην 'Αμερική υπάρχουν έξη πόλεις με το όνομα «Αθόνα» στις πολιτείες: 'Αλαμπάμα, Γεωργίας, 'Οχάιο, Πενσυλβανίας, Τένεσις και Τεξάς. ... 'Από τη γλώσσα μιας φάλαινας βγαίνει περίπου ένας τόννος λαδιού.

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Αγαπητά μου παιδιά, Το καλοκαίρι πέρασε πια με τα παιχνίδια του, τις εκδρομές, τα μπάνια, τα ταξίδια και τις τόσες χαρές που σας έδωσε αυτή η μεγάλη περίοδος των διακοπών. 'Εκείνοι που κανόνισαν να διακόπτονται τα μαθήματα το καλοκαίρι, δεν το έκαναν στα κουτούρα. Κάθε δουλειά θέλει και την ανάπαυσή της. 'Ετσι λοιπόν τώρα που ξεκουραστήκατε πια καλά, θα ξαναρχίσετε με καινούργια όρεξη τα μαθήματα, το διάβασμα, το γράψιμο. 'Αλλά και πάλι θα σας περισσεύουν ώρες για παιχνίδι. Μόνο χρειάζεται να προσέξετε να μη ανακατεύετε τις ώρες της μελέτης με τις ώρες του παιχνιδιού. Πρώτα απ' όλα το διάβασμα, που δεν θα το αφήσετε αν δεν είσατε δέξιοι ό,τι μάθατε καλά το μάθημά σας. Να ιδήτε πόσο ικανοποιημένα θα αισθανέσθε όταν ξέρετε ότι κάνατε σωστό το καθήκον σας. Τότε θα ευχαριστηθήτε διπλά: και από το διάβασμα και από το παιχνίδι. Και το νου σας στους βαθμούς: σκοπός σας πάντοτε το ΑΡΙΣΤΑ. Καλή προκοπή λοιπόν και

σας φιλώ Η ΘΕΙΑ ΣΟΦΙΑ

Το παραμυθάκι μας

• Και τώρα σας δίνουμε ένα ωραίο παραμυθάκι που θα σας διασκεδάσει αρκετά με το πάθμα του λαίμαργου ποντικού:

ΟΙ ΔΥΟ ΠΟΝΤΙΚΟΙ

Δύο ποντικοί ταξίδεψαν και φτάσανε σε μία πολιτεία. Λοιπόν ο ένας είδε ένα πλουσιόσπιτο, και λέει: 'Εγώ θα μείνω εδώ. 'Ο άλλος είπε: 'Εγώ θα πάω στο βουνό, να βρω μία δελανιδιά, να τρώω τα δελανιδία, να πίνω και το νερό του, και να έχω την ήσυχία μου: και του έδειξε το μέρος που ήταν η δελανιδιά, αν θέλη καμιά φορά να πάει να τον βρή. 'Εκάθισε δυο χρόνια στο σπίτι ούτως και παχυνε. Μία μέρα λέει: Δεν πάω να βρω τον φίλο μου να δω τι κάνει; Κίνησε λοιπόν και πήγε να τον βρή. —'Ωρα καλή, αδερφέ. Πώς τα περνάς με τα δελανιδία; —Καλά. —'Εγώ τρώω δούτυρα, λάδια, μέλια, και παχυνά: εσύ άχαρμηνες. 'Ελα εκεί πέρα που είμαι κι' εγώ, να τρώω καλά. Και κείνος τον ρώτησε: μήπως έχει γάτα το σπίτι; —Δεν έχει, μόνο έλα να πάμε. 'Επήγαν λοιπόν στο σπίτι, ανεβήκανε απάνω στα κεραμίδια, και καθήσανε στην τρύπα της κοιλιάδας. 'Εκεί κάτω στο τζάκι, έτυχε να κάθεται η γάτα. Τρομαγμένος ο δεύτερος τότε του λέει: —Να που έχει λοιπόν γάτα, κι' εσύ μου είπες πως δεν έχει. —'Αμ είναι στραβή, δε βλέπει, του άπαντα ο πρώτος. —Για πέσε κάτω να δούμε είναι στραβή; —Στάσου να πέσω. Πέφτει λοιπόν η γάτα εκσιμότανε απάνω στη στάχτη: μπήκε στάχτη στα μάτια της και δεν έπρόφτασε να τον πιά-

ση. 'Ανέθηκε κατόπιν στα κεραμίδια και του λέει: —Να, δε σου είπα εγώ πως είναι στραβή; —Για ξαναπέσε, να δούμε αν θα σε πιάση. Πέφτει πίσω. 'Η γάτα ήταν έτοιμη, καθώς έπεσε, τον άρπαξε και δέγγανε τ' άντερα του.

'Ε, λέει ο άλλος κάλλιο δελανιδία και μέσα τ' άντερα: παρ' δούτυρα, λάδια και μέλια: και έβω τ' άντερα. Κάλιο πουλάκι στο κλαρί παρ' πουλάκι στο κλουβί.

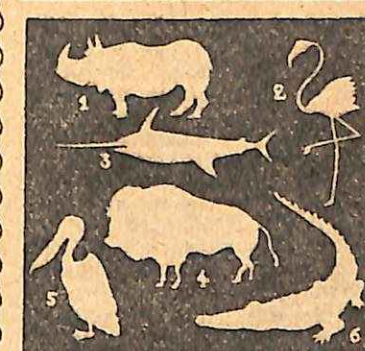
Η κυφέλη

Τί ζωή εύτυχισμένη κάν' η μέλισσα κ' εκεί! μέσ' το μέλι πάντα μένει, μέσ' το μέλι κατοικεί. Την κυφέλη της κοιτάζω και ζηλεύω και πονώ: κ' είναι πάντοτε κυφέλη τη μητέρα μου αγαλιάζω και τη ζήλεια μου έχνω. Είναι πιο γλυκά απ' το μέλι της μητέρας τα φίλια, κ' είναι πάντοτε κυφέλη η θερμή της αγκαλιά. ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΕΣ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ

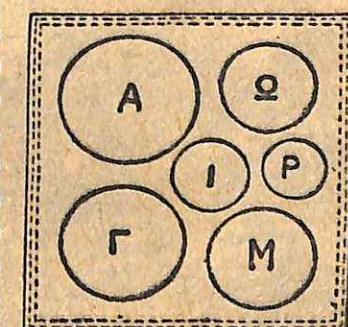
'Η 'Ισλανδία ανακαλύφθηκε στα 795, η Γροιλανδία στα 977, η νήσος της Μαδέρας στα 1351, το Λευκό 'Ακρατήριο στα 1444, η Σενεγάλη στα 1445, οι ακτές της Γουινέας στα 1471, η 'Αμερική στα 1492, οι 'Αντίλλες στα 1493, η Σομάλικα στα 1497, ο 'Αμαζώνιος ποταμός στα 1500, η Μαδαγασκάρη στα 1500, η Κεντρική 'Αμερική στα 1502, η 'Αγία 'Ελένη στα 1502, η Κεϋλάνη στα 1506, η Μαλάκα, η Σουμάτρα, η 'Ιαβα και οι 'Ανατολικές 'Ινδίες στα 1509, η Φλωρίδα στα 1512, ο Ειρηνικός 'Οκεανός στα 1513, οι ακτές του Μεξικού στα 1518, ο πορθμός του Μαγελάνου στα 1520, το Περού στα 1527, η μεσημβρινή Χίλη στα 1540, η 'Ιαπωνία στα 1542, η Νέα Γουινέα στα 1543, η Τασμανία στα 1642, ο ποταμός Μισισσιπίς στα 1673, η 'Αλάσκα στα 1741.

Ευχαρίστες, έξυπνες και πρωτότυπες ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΕΣ ΑΣΚΗΣΕΙΣ. Τις λύσεις τους θα τις βρήτε στη σελίδα αριθμ. 66.

ΣΤΟ ΜΑΥΡΟΠΙΝΑΚΑ

Ο Τοτός, ζωγράφισε στο μαυροπίνακα, τα ζώα που βλέπετε στην εικόνα. Φυσικά τα ξέρεi αυτά τα ζώα. 'Εσείς όμως; Μπορείτε να πείτε τα ονόματά τους;

ΤΙ ΟΝΟΜΑ;

Στο σχέδιο βλέπετε έξη κύκλους. Κάθε κύκλος περιέχει ένα γράμμα. Όλα μαζί τα γράμματα σχηματίζουν ένα γυναικείο όνομα. Προσπαθήστε με το μάτι να βρείτε ποιο είναι αυτό το όνομα.

Ο ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΗΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΣ

Όταν χρησιμοποιή κανείς για πρώτη φορά φωτογραφική μηχανή μπορεί να πάθει ό,τι έπαθε και ο φίλος μας που βλέπετε στην εικόνα. Πήγε στο ζωολογικό κήπο, πήρε φωτογραφίες από διάφορα ζώα, μά... ξεχάωσε κάθε φορά να γυρίσει το φίλμ κι' έτσι όλα τα ζώα αποτυπώθηκαν σε μία πλάκα. 'Εσείς όμως με λίγη καλή θέληση μπορείτε να ξεχωρίσετε τα ζώα που φωτογράφησε. Για να σας βοηθήσουμε σας λέμε πως είναι έξη.

ΣΩΣΤΟ 'Η ΛΑΘΟΣ

'Από αυτά που θα διαβάσετε παρακάτω άλλα είναι σωστά κι' άλλα είναι λανθασμένα. 'Εσείς θα βρήτε ποιά ανήκουν στην πρώτη περίπτωση και ποιά στη δεύτερη. Μη διαστήτε όμως ν' απαντήσετε. 1. Οι κροκόδειλοι κάνουν αυγά. 2. Τα λουδούδια επανσέδες έχουν τέσσερα πέταλα. 3. Ο ουρακοντόγκος είναι ο μεγαλύτερος πύθηκος. 4. Το χιόνι προστατεύει τα φυτά από το κρύο. 5. Ο Ισθμός του Παλαιού έχει μήκος πάνω από 120 χιλιόμετρα. 6. Τα κουνέλια κολυμπούν. 7. Όλες οι δίδες διδώνονται από αριστερά προς τα δεξιά. 8. Μερικές γάτες έχουν μπλε μάτια.

ΑΙΝΙΓΜΑ

Είμαι ησάκι του Αιγαίου κι' είμαι και σκευός του σπιτιού, μα χωρίς το τελευταίο, φρούτο του φθινοπωριού.

ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ

Ξεκινώντας από το μεσαίο γράμμα Β με την τελεία, ακολουθήστε με το μάτι τις γραμμές κι' όποιο γράμμα συναντάτε να το σημειώνετε στο μυαλό σας. Όλα τα γράμματα μαζί συνθέτουν το όνομα ενός από τα ωραιότερα βουνά της 'Ελλάδας.

ΤΑ ΑΕΡΟΠΛΑΝΑ

Μη νομίζετε πως γίνεται αερομαχία. 'Απλώς ο άρχηγός του σμήνους έδωσε μία λανθασμένη διαταγή και τώρα τ' αεροπλάνα κινδυνεύουν να συγκρουστούν το ένα με το άλλο. 'Αν όμως τραβήξετε τρεις ήσες γραμμές μπορείτε να τα χωρίσετε σε σχηματισμούς από τρία και να τα γλυτώσετε.

ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗΝ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΥΡΩΠΗ

Στην καρδιά των αυστριακών "Αλπεων.—Στην πατρίδα του Μότσαρτ.

Γ' ΛΥΚΕΙΟ

Της συνεργάτιδός μας ΚΛΕΜΑΝΣ ΜΠΟΡΕΓΚΑΡ-ΑΝΤΩΝΙΑΔΟΥ

ΜΕΤΑ τὸ Γκράτς φτάνουμε στὸ Λίντς πού εἶναι ἡ τρίτη πόλι τῆς Αὐστρίας. Βρέχει ραγδαία καὶ μόλις ἔχουμε τὸν καιρὸ νὰ χωθοῦμε κάτω ἀπὸ τὴ μεγάλη πόρτα τοῦ ξενοδοχείου, νὰ γευματίσουμε. Γεύμα πλουσιώτατα σεβδιτισμένο, με ἐπιδόρπιο γλυκὸ θαυμάσιο με κρέμα σπιτιγύ.

Μισὴ ὥρα ἔχουμε στὴ διάθεσί μας πρὶν πάροουμε τὸ πούλμαν γιὰ νὰ ἐξακολουθήσουμε τὸ ταξίδι μας ἴσαμε τὸ Σάλτσμπουργκ, κατὰ μῆκος δουνοπλαγίων καταπράσινων κι' ἀνθισμένων ἢ δασῶν πυκνών-μαυρων, πού κδόνονται κάθε τόσο με γραμμές — δρομά-κους γιὰ τὰ σκί!

Σταμάτησε σχεδὸν ἡ βροχὴ κι' ἐπαφελούμεθα νὰ κάνουμε μιὰ βόλτα στὴν πόλι. Μεγάλη ζωηρότητα στοὺς δρόμους. "Ὁμορφα καὶ πλούσια μαγα-ζιά, καφενεία ἐλκυστικά, όπου διαστικά γευόμαστε ἕνα κα-φέ — μόκα, πού πληρώνουμε τεσεραμίση δραχμὲς τὸ φλυ-τζάνι. "Ὅτι μὰς ἐνδιαφέρει ὁ-μως ἐδῶ εἶναι ὁ Δούναβις. Θέ-λουμε νὰ τὸν δοῦμε ἀπὸ κον-τά, νὰ τὸν ἀγγίσουμε. «Πη-γαίνετε νὰ δῆτε τὴ λουλουδια-σμένη του γέφυρα», μὰς συνι-στὰ χαμογελάσας, ἡ ὁμορφὴ ὑπάλληλος πού μὰς σεβδίρει. Καμμία κούβεντα γιὰ τὶς πλημμύρες, οὔτε γιὰ τὶς κατα-στροφές.

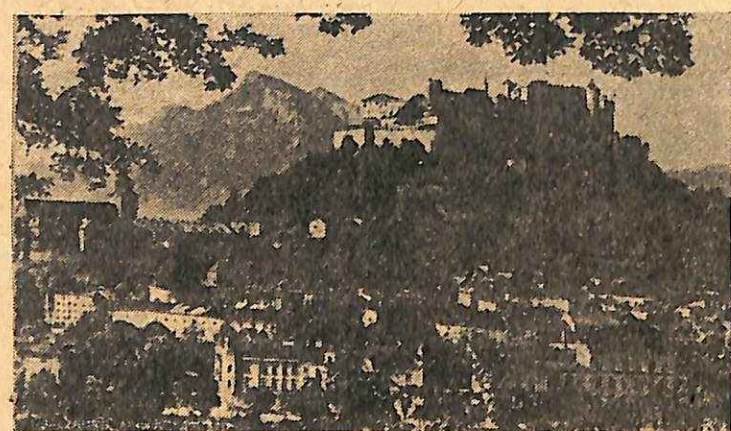
«Τὴ λουλουδένια γέφυρα»! Πραγματικά, σὲ μιὰ στροφή τοῦ δρόμου ἀνακαλύπτουμε τὴ λουλουδένια γέφυρα! Δρασκε-λά ἤσυχια τὸ ποτάμι, πού σ' αὐτὸ τὸ μέρος φαίνεται βαθὺ καὶ φαρδύ, ζωνμένη με φαρ-δεῖα γιρλάντα ἀπὸ λουλουδία ὀλοζώντανα, κόκκινα καὶ πρὸς τὸ μῶδ, πού εὐωδιστὰ κυμα-τίζουν ἀπὸ τὴ μιὰ ὡς τὴν ἄλ-λη ἀκρὴ τῶν δύο πευκυνίων τῆς. "Ἡ ἀπρόσμενη μαγευτικὴ τῆς θέα μὰς προκαλεῖ εὐχαρί-στησι, πού ὅλοι μας βγάδουμε μιὰ μικρὴ κραυγὴ θαυμασμοῦ!

"Ὁμως, αὐτὸς ὁ ἀτίθαστος, ὁ καταστροφῆας Δούναβις κυ-λά τώρα κάτω ἀπὸ τὴν ἀνθο-στδιστὴ του γέφυρα, κιτρινω-πὸς ἀκόμη ἀπὸ τὸν περασμένο θυμὸ του καὶ λίγο παραγμένο σα μιὰ θάλασσα βολῆ. "Ὁ-τόσο, τὰ παρόχθια σπίτια εἶναι στὶς θέσεις τους με τὰ μα-γαζιά τους καὶ τ' ἀνοιχτά τους παραθύρα, ἀνθισμένα μάλιστα. Τίποτε δὲν φαίνεται ν' ἄλλα-ξε. Κυττώντας ὁμως πλησιέ-στερα, μπορούμε νὰ διακρί-νουμε ἀκόμη στὶς προσώψεις τῶν κτιρίων τὰ ὕγρα ἀποτυπώ-ματα καὶ τὶς αὐλακίες πού δεί-χνουν τὸ ὕψος ὅπου φτάσανε τὰ νερά τοῦ ἀγριεμένου Δού-ναβι. Σταμάτησαν ἀκριβῶς ἐ-κεῖ, στὸ πρῶτο πάτωμα, κά-κει, στὸ ἀνθισμένα παραθύ-ρα. "Ὅτι βρισκόταν πὶο χαμη-λά πλημμύρισε.

Ξαναγυρίζουμε στὸ πούλ-μαν, πού μὰς μεταφέρει πρὸς τὸ Σάλτσμπουργκ. — Στὶς 8 π.μ. τὸ βράδυ φτάνουμε ἐδῶ.

"Ὁμορφὴ μεσαιωνικὴ πόλι (ἀ-μερικανικὴ ζώνη), με πενήντα χιλιάδες κατοίκους, κτισμένη κατὰ τὸν 13ο αἰῶνα ἀπὸ ἕνα ἀρχιεπίσκοπο. Κάθε χρόνο τέ-τοιες μέρες γιορτάζει φωτι-σμένη, σηματοδότη με τὰ διεθνὴ χρώματα, τὴ δόξα τοῦ μεγάλου τῆς παιδιού, τοῦ Μό-τσαρτ. "Ανάμεσα στὶς ἄλλες σημαίες κυματίζει καὶ ἡ ση-μαία μας χαρούμενα χαιρετί-ζοντας τὸ φεστιβάλ.

Μέσα στὸ ἀτέλειωτο πλῆθος τὰ πολυτελὴ αὐτοκίνητα, ἰδίως μερικάνικα, ἀναζητᾶμε τὸ ξε-νοδοχεῖο μας. Στὶς ἄκρες τῆς πόλης μὰς βολεύουμε, γιὰτὶ στὸ κέντρο τῆς, πούθενά δὲν ὑπάρχει μὴτε ἕνα δωμάτιο. Εὐ-τυχῶς ἡ ὄψι καὶ τὸ περιεχόμε-

Μιὰ πανοραμικὴ ἄποψις τοῦ Σάλτσμπουργκ.

νο τοῦ «Σάμχοφ», τ' ὄνομα τοῦ ξενοδοχείου μας, μὰς ἱκανο-ποιεῖ. Κατακαίνουργιο, στὴν ἀκρὴ ἑνὸς ἐλαττώσανου, πού ὁ ἀέρας του μοχοβολᾷ ρετινὴ ὀλοῦθε. Οἱ ξενοδοχοί μας, ζευ-γάρι νεαρό, παχουλό καὶ κα-τακόκκινο, κάνει μόνο του 3-λες του τὶς δουλειές, δουρεῖ καὶ ἐλαφρῶς. Μόνο πού κάθε στιγμή ξεκουράζεται πίνοντας ἀπὸ τὴ μπουτίλια του ὁ καθέ-νας τὴ μπίρα, στρέφοντας τὸν πάτο τῆς στὸν οὐρανὸ καὶ γεμίζοντας τὴ μπουκάλα μπου-ρ μπουλῆρες. Βλέποντάς τους γελάμε καὶ τοὺς συμπαθοῦμε περισσότερο, γιὰτὶ εἶναι πολὺ πρόθυμοι καὶ εὐγενεῖς. Μὰς δείχνουν τὰ δωμάτια μὰς καὶ μὰς εἰσιμαζοῦν ὅτι πού ζη-τήσουμε με ἐξαιρετικὴ εὐγέν-εια. "Ἡ ἐπίπλωσι τῶν δωμα-τίων ἀπλή, κατὰλευκ, τὰ μα-γαζιά καὶ τὰ παπλωμάτα πούπουλεια. "Εδῶ, μὴ ξεχνά-τε, κάνει κρύο, γιὰτὶ βρισκό-μαστε μέσα στὴν καρδιά τῶν αὐστριακῶν "Αλπεων. Τρῶμε λαμπρά, πίνουμε ὅση μπίρα... ἀφίνει τὸ αὐστριακὸ ζευγάρι καὶ γρήγορα τραβάμε γιὰ τὴν πόλι με τὸ πούλμαν.

Πόσο ἀλλήνως ὁμορφα εἶναι. Νά, ἐκεῖ πάνω, ψηλά, τὸ κά-στρο, λὲς κρεμασμένο, κάτω, στὰ πόδια του τὸ ἀνέκτορο Μιραμπέλ, χτισμένο γιὰ τὴ φιλένδα τοῦ ἀρχιεπισκόπου με τοὺς ὁμορφους, ἀπαράμιλ-

λους κήπους, τὰ νεροπαίχνιδα, ὕστερα τ' ἀναρίθμητα σοκά-κια, οἱ δρόμοι, καλογερίτικοι με τὰ σπίτια καὶ τοὺς φύλα-κες — ἀγγέλους καὶ τοὺς Χοι-στοὺς καλοβαλμένους μέσα σ' ἔσοχες — φωλιές τῶν τοί-χων, τὰ ὁμορφα γεφύρια, τὸ ἕνα στὸ ἄλλο σιμὰ ἀπάνω στὸ ποτάμι τὸ Σάλτς (πού πάει νὰ πῇ ποτάμι τ' ἄλ-τιού). Νά κι' ὁ Καθεδρικός ναὸς με τοὺς τρούλους του, θαυμαστὰ φωτισμένους με προ-βολεῖς ηλεκτρικῶν. "Ὀλάκαι-ρος ἀντικατοπτρίζεται στὸν νε-ρὸ ἡρεμὸ κι' ἀπαλὸ, ἴδιο ὁ-νειρο, πού κυλά κατὰ μῆκος τῶν σκιερῶν ὄχθων, κατὰσπαρ-τὸν με σπίτια.

Τεράστιο πλῆθος ἐπισκε-

πτῶν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου πηγαίνονται πρὸς τὸν Καθεδρικό ναὸ, ξεπροβάλ-λοντας ἀπὸ παντοῦ. Βλέπετε, ἐδῶ, στὴν εἴσοδο τῆς μητροπό-λεως αὐτῆς, πού χρονολογεῖται ἀπὸ ἑπτὰ αἰῶνες, μέσα στὸ πλαίσιο αὐτὸ τὸ ἐξαιρετικὸ καὶ μεγαλοπρεπὸ, εἶναι πού γίνεται ὅταν δὲν βρέχῃ τὸ φε-στιβάλ, γιὰ τὸ μεγάλο μουσι-κὸ, τὸ Μότσαρτ.

"Ἡ ἐξέδρα βρίσκεται ἀκρι-βῶς μπροστὰ στὴν πύλη τῆς ἐκκλησίας καὶ οἱ μουσικοί, οἱ πὶο μεγάλοι μαστροὶ τοῦ κό-σμου (μὴ ξεχνοῦμε καὶ τὸν δι-κὸ μας Μητρόπουλο, πού κυ-ριολεκτικὰ ἐθρίαμβε ἐδῶ αὐ-τὲς τὶς μέρες), ἐδῶ συγκεντρῶ-νεται καὶ προσκυνοῦν, πρὶν ἐρμηνεύσουν τὸ μεγάλο δᾶ-σκαλὸ τους. Οἱ ἀριθμημένες κεκρίδες, ἀπὸ σανίδας, πιάνουν ὁλο τὸ μῆκος τῆς αὐλῆς, τε-ράστιας καὶ περικυκλωμένης ἀ-πὸ τὰ σπίτια πού ἐξαυτοῦν-ται ἀπὸ τὴ Μητρόπολι. "Ἡ ἀ-κουστικὴ, ἡ θέα, τὸ φῶς, ὅλα φαίνονται νὰ συνεργάζονται γιὰ τὴ γοητεία τὸν ἐσπερίδων αὐτῶν, κάτω ἀπὸ τὸν ἑρᾶστερο οὐρανὸ τοῦ καλοκαιριοῦ. "Ὁ-μως, ἀλλοίμονο γιὰ μὰς. Θέ-σεις δὲν ὑπάρχουν, γιὰτὶ τὰ εἰσιτήρια, πού κοστίζουν 80—200 δραχμὲς τὸ ἕνα, ἔχουν κρατηθῇ πρὶν ἀπὸ ἕνα μῆνα! "Εἶσι θ' ἀρκεστοῦμε νὰ ἐ-πισκεφθοῦμε τὶς μέρες αὐτές

δ,τι ἄλλο ὑπάρχει γύρω ἀπὸ τὴ μουσικὴ, στὸ πρόγραμμα ὁ-μῶς ἐτοῦτο δὲν θὰ συμμετά-σχομε.

Πηγαίνουμε τὴν ἄλλη μέρα στὸ σπίτι τοῦ μεγάλου μουσι-κού, στὸ μέρος ὅπου μεγάλω-σε ὁ Μότσαρτ. "Ἐνα μικρὸ δι-σκέρισμα στὸ τρίτο πάτωμα ἑνὸς παλαιοῦ σπιτιοῦ, πού τὰ μικρὰ του παραθύρα βλέπουν σ' ἕνα δρόμο πολὺ στενὸ, ἐμ-πορικὸ, τοῦ μεσαιῶνα. "Ανε-βαίνουμε τὰ τρία πατώματα καὶ βρισκόμαστε κίονας μπρὸς σὲ σωρὸ ἐπισκεπτες κάθε ἡλ-κίας, τάξης, ἐθνικότητας, με τὴ φωτογραφικὴ μηχανὴ κρε-μασμένη στὸ λαιμὸ τους. "Α-παγορεύεται ἡ ὀποιαδήποτε λήψι φωτογραφιῶν.

Τὰ δωμάτια ὅπου ζοῦσε ὁ μέγας μουσικὸς μικρὰ, χαμη-λατόβανα, φωτισμένα τὰ μπρο-στινὰ, παρὰ τὴ στενότητα τῶν παραθύρων τους. Σὲ μιὰ γω-νιά ἑνὸς, τὸ κλασὲν ὅπου ὁ Μότσαρτ συνέθεσε τὶς συμφω-νίες καὶ τὶς σονάτες του, ἐκεῖ σιμὰ τὸ διολί του, στοὺς τοί-χους οἰκογενειακὰ του παρ-τραῖτα, τοῦ πατέρα του, τῆς μητέρας του, τῆς ἀδελφῆς του. Μέρα σὲ διτρίνες χειρόγραφα του. Στὸ βάθος ἑνὸς σκοτει-νοῦ δωματίου οἱ μακέτες καὶ τὰ κοστούμια τῶν κυριωτέρων ἔργων του γιὰ ὅπερα. Παν-τὸ μιὰ γλυκεῖα καὶ θλιμμένη ἀντανάλασι τοῦ παρελθόντος τῆς μεγάλης αὐτῆς ἰδιοφυῖας, πού πάντα σχεδὸν ἔζησε μέσα στὴν ἀθλιότητα καὶ πού πέθα-νε ἀπὸ φρίκη στὴ Βιέννη, τό-σο πικραμένος. Πόσην ἱκανο-ποίησι νοιώθει ὁ καθένας μὰς σήμερα ν' ἀκούη τὸ ὄνομα «Μότσαρτ» ἀπὸ ὅλα τὰ στά-ματα καὶ νὰ βλέπη παντοῦ, στὶς διτρίνες τῶν μαγαζιῶν, ἔξω στὶς ἀφίσες, στὰ ζαχαρο-πλαστεῖα μέσα, πάντα στὰ κουτιά τῶν μπουμπουνιῶν, τυπω-μένο στὶς ἀναμνηστικὲς ἐσάρ-πες, στὶς κορδέλες τῶν κορι-τσιῶν, τὸ γλυκὸ πρόσωπο τῆς μουσικῆς αὐτῆς μεγαλυφύας.

"Αποῦε τὸ βράδυ πηγαίνουμε σὲ μιὰ ταβέρνα, τυρολέζικη, τοῦτὴ τὴ φορὰ. Στὴν ὀρχη-στρα, μιὰ ὁμάδα με τοπικὰ κοστούμια μὰς παρουσιάζει ἕ-να δειγματολόγιο πετυχημένο ἀπὸ διάφορα τάλαντα. Στὴν κορφὴ τοῦ κάστρου βρίσκεται ἡ ταβέρνα καὶ ἡ θέα ἀπὸ δὴ ψηλὰ εἶναι μαγευτικὴ. Φθάνου-με με τὸν ὀδοντωτὸ σιδηρο-δρομικὸ. (φιουνικιοῦλερ) καὶ σὲ λίγο βρισκόμαστε σὲ μιὰ σάλα τεράστια, κατὰμεστῇ. Εὐτυχῶς μερικοὶ φίλοι φτα-σμένοι πρὶν ἀπὸ μὰς ἐκράτη-σαν θέσεις. "Αἰέτως μὰς πλημμυρίζει ἀπὸ παντοῦ μιὰ ζεστὴ ἀτμόσφαιρα ἀπὸ γέλια καὶ χαρὰ. Παραγγέλνουμε μπίρα καὶ παρακολουθοῦμε τὸ θέαμα. Τυρολέζικα καὶ τυρολέ-ζοι καμμιὰ εἰκοσαρία, στὸ κέντρο τῆς αἰθουσας, με ζω-ρόχρωμα ἐθνικὰ χρώματα, ἀρ-χίζουν νὰ χορεύουν, νὰ παί-ζουν, νὰ τραγοῦδον τὰ ὁμορ-φα τραγοῦδια οὐ παλῆου κα-λοῦ καιροῦ, γιὰ χάρι καὶ χαρὰ ὅλων μας. Πρῶτα ἀρχίζουν τοὺς χοροὺς τῶν ἐπαγγελματι-ῶν, ὕστερα τῶν τεχνιτῶν τοῦ μεσαιῶνα, ὕστερα τὸ χορὸ τῶν εἰσιτήρια, πού κοστίζουν 80—200 δραχμὲς τὸ ἕνα, ἔχουν κρατηθῇ πρὶν ἀπὸ ἕνα μῆνα! "Εἶσι θ' ἀρκεστοῦμε νὰ ἐ-πισκεφθοῦμε τὶς μέρες αὐτές

τοῦ νερόμυλου, με τὸ χαρκτη-ριστικὸ του τριζιμὸ καὶ τὸ ὀρυ-θὸ τοῦ νεροῦ. Τώρα τὴ μου-σικὴ τοῦ πριονιοῦ πού παίζε-ται τόσο ὁμορφα καὶ πού μοιάζει παραπληροῦς τραγοῦ-δι διολιού. Μετὰ ἀρχίζουν τὶς τυρολέζικες χορωδίες «ἀργότε-ρα τὸ βράδυ», ἡ χαρούμενη ἀγγελία, «ὅταν χτυπᾷ ἡ καμπάνα», «ὅταν φωνάζῃ ὁ κούκος» κ.λ.π. καὶ ὁ χορὸς τοῦ ἔρωτα καὶ τοῦ φλέρτ, με τὴν ἐρωτικὴ διαβολὴ τοῦ νεωροῦ ἀντίκρου σὲ δύο κοπέλλες, χο-ρὸς πολὺ περίπλοκος, γιὰτὶ κι' οἱ δύο κοπέλλες πού τὸν ἀντί-κρούουν πρέπει νὰ εἶναι ἐξαι-ρητικὰ καλὰ καὶ νὰ πειρά-ζονται διαβολικά, καὶ τὸ κατὰ-φένουν ἑκτακτὰ. Τέλος, νὰ καὶ ὁ χορὸς με τὶς κορδέλες, πού δὲν εἶναι παρὰ τὸ δικὸ μὰς «γαϊτανάκι».

Μάγοι — τεχνίτες ὅλοι τους χρησιμοποιοῦν ὄργανα πρωτό-γονα ἀπὸ ὅλες τὶς περιοχές τῶν "Αλπεων. "Ἡ κιθάρὰ τους — ἕνα εἶδος διολί σὰν τῶν κι-θαρωδῶν τοῦ "Ὁμήρου — τὰ κύμβαλα, ὁ αὐλὸς, τὸ πριόνι κ.λ.π., εἶναι ντόπια, παράξενα, ἀλλιώτικα, καὶ ὅλοι τους παί-ζουν ὁμορφα, πολὺ ὁμορφα. Τραγουτᾶται ἡ αἰθουσα ἀπὸ τὰ χειροκροτήματα καὶ τὰ ἐπαινε-λημμένα μπίζ.

Τὸ πὶο διασκεδαστικὸ, χω-ρὶς ἀντίρρηση, εἶναι ἡ συμμε-τοχὴ τοῦ κοινοῦ στὸ χορὸ ὀ-στερα ἀπὸ κάθε δειγμὰ πού κάνει με τὴν καρδιά του, με χαρὰ, ὁμορφιά, κέρι πού ἐν-θουσιάζει καὶ ὅσους ἀπὸ μὰς δὲν ἐχόρευαν.

Εἶναι πολὺ διασκεδαστικὸ νὰ βλέπης τοὺς φλεγματικούς "Εγγλέζους νὰ χορεύουν με Τυρολέζες, νὰ προσπαθοῦν νὰ πηδοῦν "ψηλά, σὰν κι' αὐτές, χτυπώντας τοὺς μπουρὺς τους ἢ νὰ θέλουν νὰ κάνουν ἐρωτικά σκέρτσας. Οἱ δικοὶ μὰς τὰ κα-ταφέρνουν λαμπρά. "Ὁλοι θυγαί-νομε ἀπὸ τὸ κέντρο ἐνθουσια-σμένοι.

ΣΤΟ ΑΛΑΤΩΡΧΕΙΟ ΤΟΥ ΣΑΛΤΣΜΠΟΥΡΓΚ. — Σήμε-ρα θὰ ξαναγίνουμε παιδιὰ. "Ὁ-λοι μὰς συνιστοῦν νὰ ἐπισκε-φθοῦμε τὶς ἀλαιοκρήνες καὶ νὰ ἀπολαύσουμε τὸ θέαμα. Τὸ κά-νομε — ἐγὼ τουλάχιστον, με διαταγμὸ. "Ἐνα ἐγκαταλελειμ-μένο ἀλαιορχειο τοῦ Χαλάιν. Γυναικες, παιδιὰ, ἄντρες, περ-νᾶμε ἀπὸ δύο διαμερίσματα, ἀντίκρου στὴν εἴσοδο του. Μετὰ λίγα λεπτὰ ξαναβγαίνουμε ἀ-γνώριστοι. Σωστὰ καλογερό-παιδιὰ. "Ὁλοι φορᾶμε μιὰ φόρμα, παντελὸν καὶ μπλουζα, μιὰ ποδιὰ πέτσινη, πού ὀφεί-λουμε νὰ τὴ φορᾶμε ἀνάποδα, δηλαδὴ ὀχι ἐμπρὸς, ἀλλὰ πῆ-σω μὰς κι' ἀκόμα ἕνα σκουφέ-κι, σὰν καλυμνύει καλογερίστι-κο, μ' ἐπιπρόσθετο ἕνα τετρα-γώνω ἄσπρο σιγαροκάπτο, πού πρέπει νὰ μὴ ἀνάμεσα σκου-φί καὶ κεφάλι μὰς, γιὰ λόγους ὑγιείας (ἴσως γιὰ νὰ μὴ ἀρπά-ξουμε τὴ φαλᾶκρα τοῦ προκα-τόχου μὰς). "Εἶσι μασκαρεμέ-νοι καὶ ἀλλήλοθαυμαζόμενοι, τραβάμε γιὰ τὴν εἴσοδο τοῦ ἀλαιορχειοῦ. Εἴμαστε ἀρκετοὶ καὶ πιάνομε οὐρά. Δέκα - δέ-κα μπαινόμενους στὴν κύρια εἴσο-δο καὶ σὲ λίγο καθόμαστε κα-βάλα πάνω σὲ πάγκους, μ' ἕ-να ἐπὶ κεκαφλῆς ὀδηγὸ. "Αρ-χίζουμε τὴν περιόδεσιν ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς στοές, κρατώντας γιὰ ἀντάλλαγμα ὁ καθεὶς τὴ μέση

τοῦ προηγουμένου. "Ὁ πάγκος, σὰν βαγονάκι, κυλάει τρέχου-τας πάνω σὲ ράγες, διασχί-ζοντας τὶς σκοτεινὲς στοές, πού κάθε τόσο ἔχουν στὰ πλα-γιά τους, μέσα σὲ μικρὲς σπη-λιές πολὺ φωτισμένες, διάφορα πετρώματα ἢ διάφορα ἀναιμη-νιστικὰ ἐπισκέψεων διαφόρων τρελῶν, πού χτυπᾶνε στὸ μᾶτι πολὺχρωμα.

Τώρα φτάνουμε σ' ἕνα πλά-τωμα. Κατεβαίνουμε ἀπὸ τοὺς πάγκους καὶ περὶ κατεβυθ-μῶστε στὶς... τσουλίστες! Νὰ τί χρειάζονται οἱ πέτινες πο-διές μπρὸς — πίσω! Φαίνεται, θὰ ξαναξαναγίνωμι κι' ἐγὼ τὴ μικρὴ Κλεμάνς, στὴν πατρίδα μου τὴ Σαβοῖα, ὅπου κορίτσια καὶ ἀγόρια, στὸ Λε Μον τοῦ Σισμπερτί, λυώνανε τὰ παντε-λόνια μὰς στὴ τσουλίστρα τοῦ δρόμου. Μεγάλου ὄλου ἐ-πισκεπτόμαστε καὶ γελοῦμε βλέποντας τὸν δρόμο, πού λάμπει πάντα, με συμβολὴ τοῦ πῆσινου τοῦ καθενὸς μὰς.

Εδῶ, τώρα, στὸ ἀλαιορ-χειο, ὅλα τὰ μικρὰ παιδικὰ ἀπὸ ἔξιντα χρόνων καὶ κάτω, καθόμαστε καθολικῶς πάνω σὲ μιὰ ξύλινη τσουλίστρα, καμ-μιὰ εἰκοσαρία μέτρα μακριὰ καὶ τσουλώντας φτάνουμε σὲ ἄλλο πλάτωμα, καμμιὰ δεκα-ρία μέτρα βαθύτερα, ὅπου μέ-νομε με ἀνοιχτὸ τὸ στόμα. "Εκστατικοί. "Αντικρύζουμε τὴν εἴσοδο τοῦ Καθεδριοῦ τοῦ Ντάντε, μιὰ λίγη σκοτεινὴ με-γαλύτερη ἀπὸ 80 τετραγ. μέ-τρα με φῶντο φωτισμένο ἀπὸ-κόσμη. Τὰ νερά κατὰμαυρα καὶ μπροστὰ μὰς μιὰ βάρκα. Τοῦ "Αγερᾶνος; Τὰ ἐξοφλητὰ μὰς δεβαδοῦν πῶς δὲν διαπορ-θεύουμε νεκροῦς, μὰ φωνακλά-δες Γραικοῦς, πού ὅλοι θέλουν νὰ τραβήξουν κουτί. Κι' αὐτὸ κάνει ἕνα κρότο βαθύ, ἀπόκο-σμο, πλαταγίζοντας τὰ μελᾶνα νερά, ἐνῶ ἡ βάρκα μὰς μετα-φέρει στὴν ἀντικρυνή ὄχθη.

Τώρα περνᾶμε ἀπὸ ἄλλην σκάλαν σ' ἄλλο πλάτωμα καὶ με ἀναστροφή ξαναβγαίνουμε πάλι ψηλά. Σὲ μιὰ στοὰ μὰς περιμένουν οἱ πάγκοι - βαγονέ-τα. Τους ξανακαθαλῶμε, καὶ διασχίζοντας στοές κανονοῦρες ξαναβγαίνουμε κάποτε στὸν... ἀπᾶνω κόσμο, στὴ... ζῆ! Αὐτὸ θὰ πῇ τουρισμός. Νὰ ἀξιοποιῆς καὶ τὸ πὶο ἀχρηστο ἀλαιορχειο μεταβάλλοντας τὸ σὲ χρυσωρχειο γιὰ τὸ καλὸ τῆς πατρίδας σου καὶ τῶν κα-τοίκων τῆς.

Θὰ σὰς ξαναγράψω τώρα ἀ-πὸ τὸ Μόνοχο τῆς σημερινῆς Γερμανίας, εἰ Θεὸς θέλῃ.

ΚΛΕΜΑΝΣ ΜΠΟΡΕΓΚΑΡ-ΑΝΤΩΝΙΑΔΟΥ

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΧΟΡΩΝ

Μετὰ τριήμερη διακοπὴν ἤρξαν ἡ ἐγγραφαὶ καὶ τὰ μαθήματα τῆς σοβάρας καὶ διακεκριμένης ΣΧΟΛΗΣ ΧΟΡΩΝ ΜΠΟΥΣΙΩΤΗ, ΔΙ-ΟΜΕΙΑΣ 4 (Παραδὸς "Ερ-μου 18). Με λίγα μαθήμα-τα μαθαίνετε ὅλους τοὺς Εὐρωπαϊκοὺς χοροὺς πα-λαιῶν καὶ νέων. Κάθε με-ρα ἐγγράφει καὶ μαθητὰς. Μαθήματα ὁμαδικὰ καὶ ἰδι-αίτερα. Διὰ Καὶ καὶ ἰδι-αίτερα ἀραι. Δι' "Επισ-τήματα μαθήματα πρὸς τα-χείαν ἐκμάθησιν δύο φωνᾶς τὴν ἡμέραν. Διδάσκονται καὶ ὅλοι οἱ "Ελληνικοί. Δι-δασκαλὶα ἀρίστη καὶ τελεία ἐκμάθησις.

Ἡ ΤΟΝΥ ΓΙΑΝΝΗΛΟΥ ἀπαντᾷ στὶς ἀναγνώστριες τῆς «ΓΥΝΑΙΚΑΣ» γιὰ κάθε ζήτημα πού ἀφορᾷ τὴν.

ΟΜΟΡΦΙΑ

ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ

ΝΕΟΠΑΡΕΜΕΝΗ.—Οἱ μυρ-μυκὲς τὶς ὁπλοὺς προφανῶς πα-ρυσιαζοῦνται πρὶν νὰ ἐξαλειφθοῦν με διαθερμωπεία. Μπορεῖτε νὰ μοῦ σταλεῖτε συστημένη ἐπι-στολή.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΣΑΝΔΗ.—Νὰ μοῦ σταλεῖτε ἀκριβὴ διευθυντὴ σας γιὰ νὰ σὰς στείλω εὐχαριστίας ὀδηγίες γιὰ τὴν τόνωσι τῶν μαλ-λιῶν καὶ ἐξάλειψι τῶν μιμητι-κῶν. Νὰ μοῦ υπενθυμίσετε τὸ ὡς ἀνω φευδώνυμό σας.

ΕΛΕΝΑ Π.Ν.Σ.—Νὰ περά-στε νὰ ἐξετασθῇτε. **Κ.Π., Λαρίσαν, ΣΜΑΡΟΥΛΑΝ,** Θεσσαλονίκη, **ΙΩΑΝ. ΧΑΡΑ-ΤΣΗΝ, ΙΣΜΗΝΗΝ ΓΑΛΑΤ, ΒΙ-ΒΙΑΝ Β.Σ., ΠΕΠΠΑΝ Μ., ΙΩΑΝ-ΝΑΝ, Κρήτην, ΖΩΗΝ, Κάρπασον, ΓΕΩΡΓΙΑΝ, Φλώριαν, ΓΕΩΡ-ΓΙΟΥ ΦΟΙΤΗΤΗΝ, ΘΑΛΕΙΑΝ, Καραϊσκάκη, ΛΟΥΙΖΑΝ Κ., ΜΑΙΡΗΝ, Κομοτηνὴν, ΜΑΙΡΗΝ, Θεσσαλονίκη, ΤΟΥΛΑΝ, Τρίκαλα, ΚΑΙΤΗΝ, Μυτιλήνην, ΛΕΑΝ, Βόλον, ΚΟΡΙΝΑΝ, Αἴγυπτον, ΒΑΣΙΛΙΚΗΝ, "Ηράκλειον, ἀπαν-τῆσεις ἐστάλησαν.**

ΚΑΠΟΙΑ ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΣΕ ΑΔΙΕΞΟΔΟ.—Μὰς με τὸ "Ε-λιτρίαν ἐπρεπε νὰ κανετὲ καὶ δι-αίτα, γιὰ νὰ βρῆτε τὸ βάρος πού ἀναλογεῖ στὸ ὕψος σας. Διαιτὰ αὐστηρὴ δὲν λέγεται ὅταν τῶ-τε τὸ πρῶτ' ἕνα αὐγὸ, τὸ μερ-μερὶ μπιτόνκι με χόρτα με λάδι καὶ τὸ βράδυ τὸ ἴδιο. Τὸ θέμα σας εἶναι ἀπλοῦστατο. Νὰ ζυγι-ζοῦσε 2 φορές τὴν ἐβδομάδα καὶ αὐτοεμειώνοντας ἀνάλογα τὶς λευ-κοματούχες τροφές με τὶς ὁποῖες θὰ σιτιζοῦσε νὰ κανονίζετε ὥστε νὰ χάνετε 1—2 κιλά καθε μῆνα.

Τὴν θυροεἰδήνη, καθ' ὅπου εἶ-ναι τοῦ γιαιτροῦ σας, νὰ παίρνετε μα-ζὶ με διευρητικά. Διόλου ζυμα-ρικά, λάδι, γλυκὰ, πατάτες κ.τ. τ. Τὸ πρῶτ' ἕνα φλυτζάνι τσάι χωρίς ζάχαρη. 2—3 τὸ πού-ποτρη τοῦ νεροῦ νὰ εἶναι ὅλα τὰ εἰσαγόμενα ὑγρά τοῦ 24ώρου. Καὶ νὰ εἰσθε εὐκολία.

ΚΟΜΠΑΡΕΙΤΑ, Θεσσαλονίκη.—Γιὰ τὸ ἀτροφικὸ σὰς στήθος νὰ ἔλθετε νὰ ἐξετασθῇτε στὴ Θεσσα-λονικὴ ὅταν μαθεῖτε ὅτι ὁ ἱατρός τοῦ Θεραπευτηριοῦ βρῆκεται ἐ-κεῖ. Δὲν εἶναι δυνατόν ὅτι μα-κρὸν νὰ σὰς δεβαῖσω ὅτι ἡ θε-ραπεία με ἐπαλεῖψετε με ὁρμονοῦ-χο πομάδα θὰ σὰς δώσῃ ἀσφαλ-ἀποτελέσματα, οὔτε ἂν εἶναι δυ-νατόν νὰ ὑποβελθῇ ἐγγήνησις.

ΣΤΕΛΛΑ Σ., ΕΛΛΑΣ Θ., Κυ-προν.—"Ἐν τὸ χονδρὸ πρόσωπο ὀφείλεται σὲ σκελετὸ, ὁμοῖως δὲ καὶ οἱ χονδρὲς γνάμφες, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐκνομε ἀποτελέσματα.

ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΗ ΜΑΘΗΤΡΙΑ.—Γιὰ τὸ ἀτροφικὸ στήθος σας βλέπετε ἀνωτέρω σχετικὴ ἀπα-ντησι. Γιὰ τὸ ζήτημα τῆς περι-όδου πρέπει νὰ ἀποταθῇτε σὲ εἰδι-κὸν γιαιτρο. Εἶναι πολὺ πιθανὸ με τὴν λακτοποίησιν τῆς κανονικῆς περιόδου νὰ διπλασιασθῇ καὶ τὸ στήθος σας. Σὰς συμπεριζοῖται καὶ εὐχαριστῶ καλὴ ἐπιτυχία στὶς προσπάθειάς σας. Μείνετε βέ-βαιη, ὅτι ἐὰν μοῦ δινόνταν οἱ δυνατότητες θὰ ἔκανα γιὰ σας ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ. "Ε-χετε, ὁμως, ὑπ' ὄψιν σας ὅτι στὰ μεγάλα φαρμακεία τῶν "Αθηνῶν πούλονται τεχνικοὶ μαστοὶ ἀπὸ καροῦστος, ὅστε νὰ μπορεῖτε νὰ τοὺς χρησιμοποιεῖτε καὶ στὸ μπᾶνιο.

ΛΑΜΙΩΤΟΠΟΥΛΑΝ Φ.—Τὸ μὲν-ἀπ θὰ στρώνετε με τὸ χέρι καὶ κατὰνιν θὰ βάτετε πούδρα με ἐλαφρῆς ἐπιπάσεις. Νὰ μὴ μετα-χειρίζεσθε μὲν-ἀπ παρὰ τὸ βρά-δυ σὲ ἐξαιρετικὲς περιπτώσεις, γιὰτὶ ὀδυνητικὲς κορυφώσεις τὸ

δέρμα. "Ὅταν ἔχετε μεταχειρισθῇ, νὰ ντεμακιγιάρεσθε καλὰ καὶ νὰ ἐφαρμόσετε κρέμα «Κολντίν» ὡ-στε νὰ προφυλάξετε καὶ νὰ ἐα-ντωνώνετε τὸ δέρμα τοῦ προσώ-που σας. Γιὰ ὅτι ἄλλο θελήσετε συμπληρωματικὰ εἶμαι πάντα στὴ διάθεσί σας.

ΛΙΑΝΑΝ Γ. Ρ., Λαρίσαν.—"Ὅταν τὸ κνυδὸ τοῦ ἀνω κεῖλους ἀρχίξῃ νὰ φαίνεται ἀντίεισθητι-κὸ δὲν ὑπάρχει, οὔτε ποτεῖ νὰ συνιστάται ἀλλῇ λύσει ἀπὸ τὴ ριζικὴ ἀποτομικὴ με διαθερμω-πείας δρασγῶν κομᾶτων.

ΓΙΑ ΝΕΕΣ ΚΟΠΕΛΛΕΣ

- 1 ...με βελούδινα ταγιεράκια, όπως π.χ. αυτό-έδώ με την κιμονό φαρδουλή ζακέτα, γαρνιρισμένη με διπλά γαζιά. Έμφαση στους γοφούς. Φούστα με κουφότητα μπρος-πίσω.
- 2 ...με φανελλίνια ταγιεράκια γαρνιρισμένα με λάστιχο πλεκτό. Πίσω 2 κουφότητες.
- 3 ...με παλτά από μαλακό ζεστό ύφασμα, σφηνωμένα στη μέση με ζώνη απ' το ίδιο. Κόψιμο απ' το νομίτη, και κουφότητα πίσω.
- 4 ...με παλτά ρηχτά ίσια σε τύπο παρτε-σού, από χοντρό βελούρ κοτλέ το οποίο θα είναι ντυμπλορισμένο με φανελλίτσα.
- 5 ...με κλασσικά σκωτσέζικα φορέματα όλα μονοκόμματα απ' το νομίτη και κάτω. (Τα διάφορα φάρδη μαζεύονται με τη ζώνη).
- 6 ...με άμπιγιέ μάλλινα φορεματάκια που εμφανίζουν μία πρωτότυπη λεπτομέρεια όπως αυτή εδώ ή κουμπωτή άπλικι μπάντα που γαρνίρει πολύ χαριτωμένα τη φούστα και που σχηματίζει νομίτη στο μπούστο.
- 7 ...με ξέρσεν εύκολα φορεματάκια που συγχύονται με πλεκτό λάστιχο. (Η ιδέα αυτή κατάλληλη και για μεταποίηση περσινών φορεμάτων που μίκρηναν).
- 8 ...με μάλλινα απλά φορεματάκια με μεγάλο ντεκολτέ και χωρίς μανίκια που συμπληρώνονται με μία λευκή μεταξινή μπλουζίτσα (σχέδιο για μεταποίηση παλιού φορέματος).

Η Μυρτώ

ΜΑΡΘΑ.— Στην επαρχία ο κόσμος δεν έχει εύλογο κύκλο απασχολήσεων και διασκέδασαν κι' επιδιώκει μετά μανίας μπορεί να πη κανείς στο κρουσμοπολί και όπως βλέπω το χωριό σου κοστίζει τα σκήπτρα. Πολλές φορές όμως αυτά μπορεί να προκαλέσουν πολλές δυσάρεστες καταστάσεις και θα σε συμβούλευα να προσπαθής πάντοτε να βρίσκεσαι πάνω απ' αυτά. Δεν νομίζω ότι πρέπει να πιάσεις όποιονδήποτε και να του πεις τίποτα. Το καλύτερο που έχεις να κάνεις είναι ν' αγνοήσεις τα πάντα. Εάν ανακατευθείς σε λόγια δεν θα ξεπερνάσεις εύκολα. Να μη δίνεις καμιά σημασία σ' ό,τι ακούς από ανένδοτα πρόσωπα.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑΝ ΤΣΙΜΠΟΥΚΛΗ.— Καθόλου. Εύχρηστο είναι πάρα πολύ για τα ευγενικά σας λόγια για το περιοδικό μας, όπως και για τις προσπάθειές σας για τη διάδοσή του. Τέτοια γραμμάτια είναι αλήθεια πως μας δίνουν δύναμη να συνεχίσουμε τις προσπάθειές μας για την ήπια πνευματική και κοινωνική ανάπτυξη των αναγνωστών μας και της γυναικείας γενικής.

ΑΝΙΚΑΝΗ ΠΟΛΙΤΙΣ.— Λυπούμαι που είχα πάλι μια άτυχη περιπέτεια. Το μόνο που κερδίζουμε μετά από ένα πάθημα είναι να μάς γίνεται μάθημα και να μη ξαναπαθαίνουμε το ίδιο. Αλλά εσύ ούτε απ' αυτό δεν έπαιξες. Το μόνο παρήγορο είναι πως το άνοστον είναι τώρα πια και πεσπεί να προσέχεις στο μέλλον. Ό,τι έγινε έγινε. Προσπάθησε να ξεχάσεις αυτό το περιστατικό, πρόσφερε την υγεία σου και μη χαρίζεις την εμπιστοσύνη σου στον πρώτο τυχερό. Να είσαι περισσότερο επιφυλακτική, έρεεις πια την κοινωνία τώρα. Δεν είναι κρίμα να πέφτεις διαρκώς θύμα. Και υπάρχει φόβος να πληρώσεις καμιά φορά πολύ ακριβά τις επιπολαιότητες και αδυναμίες σου.

ΑΝΑΠΟΦΑΣΙΣΤΗ, 28.— Είμαι πραγματική χαρά να παίρνω γραμμάτια σαν το δικό σου, αγαπητή μου φίλη. Όπως γράφεις κι' η ίδια σ' ένα τόσο προσωπικό ζήτημα δεν θα δαίνα να σου υπέβλην συμβουλή, θα σου διατυπώσω όμως ωριμέ-

νες απόψεις που μπορεί να σε βοηθήσουν να πάρεις μια απόφαση. Ο γάμος είναι ένας λεπτός θεσμός, όπως ξέρεις, και η ευτυχία του κινδυνεύει πολλές φορές από πολύ ασήμαντα πράγματα. Βασική βέβαια προϋπόθεση είναι να ζουν οι σύζυγοι ενωμένοι κι' από κοινού ν' αντιμετωπίζουν τη ζωή. Όταν ο άνδρας όμως υποχρεώνεται να λείπει πολύ διάστημα μακριά, τότε πολλά βάρος και οικογενειακές ευθύνες πέφτουν αναγκαστικά στους ώμους της γυναίκας που πρέπει να ναι αποφασισμένη από πριν να τα σηκώσει. Ο χωρισμός δεν βλάπτει τον συζυγικό έρωτα, αλλά μια τίμια γυναίκα θα νοιώσει πολλές φορές μοναξιά όταν λείπει ο άνδρας της. Εκτός κι' αν γεμίσει τη ζωή της με άλλες απασχολήσεις όπως είναι τα παιδιά που μο-

ρουν να μη της αφήνουν καιρό να το σκεφθεί. Στην περίπτωση σου όμως είναι πιθανόν να μη διατηρηθεί αιώνας μια τέτοια κατάσταση εφ' όσον έχει περιουσία. Πάντως, πρέπει να το σκεφθείς και να εξετάσεις καλά τον εαυτό σου. Δεν θα ήταν ασχίμο να γνωρίζεις με τον υποψήφιο και να δεις ως πιο σημαντικό σε συγκινηί. Αν ο άνδρας είναι τόσο καλός και θαμνιστός και τα διαστήματα της συζυγικής σας συμβίωσης να ναι τόσο ευτυχισμένα δεν θάναί πρακτικά από μια καθημερινή συζυγική ρουτίνα μ' έναν άνθρωπο που δεν θα βγεί όπως θα τον ήθελες; Έχεις δει υπ' όψιν σου πως η ζωή και ιδιαίτερα μετά τον γάμο δεν είναι όπως την ονειρευόμαστε σαν κοπέλλες. Μας υποχρεώνει να κάνουμε πολλές αλλαγές και υποχωρήσεις για να κερδίσουμε και διατηρήσουμε την ευτυχία μας. Εσύ είσαι μια κοπέλλα μ' ευαίσθητη ψυχή και πρέπει πρώτα να σ' απασχολήσει ο άνθρωπος και το περιβάλλον του και μετά το επάγγελμα με τα επακόλουθά του. Αν ο ίδιος αξίζει, άσας δεθείς πως θα βρική τον τρόπο να σε κάνει ευτυχισμένη, έστω κι' από μακριά.

ΕΣΤΕΡ ΟΥ-ΙΛΙΑΜΣ, 8-6-52.— Το πρόσωπό για το οποίο ενδιαφέρεσαι έχει φύγει από πολλού από τα έργαστήρια στα οποία εργαζόταν.

ΑΣΥΜΒΟΥΛΕΥΤΗ ΟΡΦΑΝΗ.— Τι να σε συμβουλευτώ τώρα πια να κάνεις, αφού φθάσαμε ως εκεί; Θα τον περιμένεις να τελειώσει τις υποχρεώσεις του και να σε παντρευτεί, αν βέβαια δεν αλλάξει γνώμη ως τότε. Αν μπορείς να τον πείσεις να σε παντρευτεί καλύτερα θάναί πιο καλά. Δυστυχώς δεν σκέφθηκες καθόλου και τώρα είναι άργα. Θα κάνεις υπομονή, θα προσπαθήσεις να κερδίσεις και την εκτίμησή του για να διατηρήσεις ένα αίσθημα τόσο χαρόνια. Μην εξακολουθής να του ικανοποιείς τις επιθυμίες του γιατί τότε θα σε βαρεθεί γρήγορα. Δώσ' του να καταλάβει, πως αν έγινε ένα λάθος, δεν πρέπει να συνεχίζεται.

ΑΝ. ΓΑΛ.— Απάντησα ιδιαιτέρως.

Φ.Χ.Ψ.Ω.— Λυπάμαι πολύ, αγαπητή μου φίλη, που έλασκαυθες ακόμη να σε θασανίσω και να σε απασχολή αυτό το ζήτημα. Καταλαβαίνεις και μόνι σου πως δεν υπάρχει καμιά ελπίδα κι' εγώ αυτό το θεωρώ εύνημα. Ήσουν τυχερή που έλασκαυθες γρήγορα αυτός ο παλη-άνθρωπος γιατί τέτοιος είναι. Δεν πρόκειται να δες ποτέ καλό από τέτοιον τύπο. Αυτό να σκέπτεσαι και να δαδάεις τον Θεό που γλύτωσε. Βέβαια έλασκαυθες στα γράφια, αλλά τα λόγια πρέπει να πληρώνονται. Τού-λάχιστον να μάς γίνονται μαθή-

ματα. Είσαι κοπέλλα γνωστική πρέπει να δεις δύναμη να τον περιφρονήσεις και η στάση σου να ναι πάντοτε αδιάφορα ψυχρή. Ποτέ να μη του μιλήσεις, ούτε για να τον ειρωνευθείς. Η περιφρόνηση είναι η καλύτερη τιμωρία γι' αυτόν.

ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΗ ΤΥΧΗ.— Είναι αδύνατον να παρηγορηθείς αφού αγαπάς τόσο πολύ έναν άλλον. Δεν είναι τίμιο και θα δυστυχίσεις κι' εσύ αλλά κι' ο άνθρωπος που θα πάρεις ο οποίος δεν θα φταίει και σε τίποτα. Γι' αυτό νομίζω πως πρέπει να του το αφήσεις να το καταλάβει σιγά - σιγά αφού δεν είναι κοντά σου να εξηγηθεί μαζί του τίμια και ειλικρινά. Μπορεί αυτός αν είναι καλός να διαλύσει τον άρραβόνα χωρίς να εξηγήσει στον πατέρα σου τους λόγους. Είναι καλύτερα να το μάθεις και να πικραθεί τώρα παρά μετά τον γάμο.

ΣΥΝΤΑΞΕΙΣ

ΓΙΑΜΠΟΥΡΑΝΗ Κ. ΚΕΔ, ΣΕΜΤ Β.Σ.Τ. 902.— Ζητάτε αλληλογραφία με Έλληνίδες. Δυστυχώς δεν δημοσιεύουμε τέτοιου είδους αγγελίες. Είναι αρχή του περιοδικού.

ΚΑΙΤΗ, ΦΩΦΩ, ΤΟΥΛΑ, ΣΟΝΙΑ, ΜΠΑΛΛΥ, Ν.— Φάληρο. Θα γίνω, αλλά νομίζουμε ότι μπορείτε μόνες σας να κάνετε έναν περίπατο και να πάρετε μια σωστή αντίληψη, τόσο στις τιμές, όσο και στα σχέδια, που διαρκώς αλλάζουν.

ΣΤΕΛ. ΑΡΑΠΗΝ, Ένταθα.— Η «Γυναίκα» απευθύνεται στο μεγάλο αναγνωστικό κοινό και απογεύει τη δημοσίευσή κειμένων που προορίζονται για τους «επαίοντες». Στείλτε τη «Νοσταλγία» σε κανένα λογοτεχνικό περιοδικό. Πολύ λίγες απ' τις αναγνώστρές μας — δεν το κρύβουμε, ούτε κι' εμείς — θα καταλάβουν το στίχο. «Δρομάκια» — που το είδωλλο κραί-νει.

ΚΩΣΤΟΥΛΑ ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ.— Ευχαρίστως. Στείλτε δ' τι νομίζετε καλύτερα και που να ταίριαζε στην ύλη του περιοδικού.

ΙΑΚΑ.— Πληροφορίες μπορείτε να ζητήσετε από την Τ.Α.Ε. (Μεσσηνία 4, Αθήνα). Όταν έλθετε στην Αθήνα περάστε απ' τα γραφεία μας.

Α. ΡΟΔΙΤΗΝ, Πειραιά.— Έχετε όλην. Αυτά συμβαίνουν κάποτε - κάποτε.

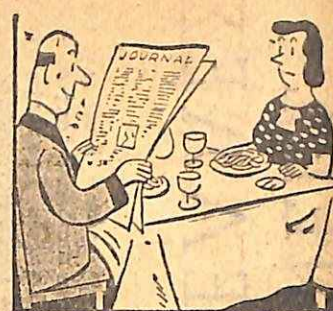
ΑΝΤΩΝΙΑ ΠΑΠΑΛΗ, Καβάλα.— Το φύλλο χρυσό έπικολάται στο τζάκι όχι βέβαια με «μείζον» αλλά με ζελατίνα του φαρμακείου. Η ζελατίνα αυτή βρίσκεται σε λεπτότατα φύλλα. Πιρντε ένα μέρος ζελατίνης και δύο μέρη νερό. Αυτά τα βράζετε και με το κάπας παχύρευστο υγρό που θα σχηματισθεί αλείψετε την επιφάνεια που θέλετε να χρυσώσετε.

ΜΙΡΑΝΤΑ.— Οι «Δυο νιές» ως ιδέα πολύ καλή. Υστερεί όμως στην εκτέλεση.

Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΣ

ΝΙΝΟΤΣΚΑ, Μ. Ρ.— Στην τελευταία απασχολή έπαιξε η Σμαρούλα Γαλιώλη. Την ακριβή ηλικία των αδερφών - ηθοποιών που μου ζητάτε δεν είναι δυνατόν να την μάθω. Είναι κι' οι τρεις πολύ νέοι γύρω στα τριάντα. Η Έλλη Λαμπέτη έχει παίξει στις ταινίες «Διαγωγή μηδέν», «Ματωμένα Χριστούγεννα», «Κυριακάτικο ξύπνημα».

Δρ. ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ
Βρεφολόγος—Παιδίατρος
Δέχεται 8-11 και 4-6
Τηλέφ. 610.888 'Ομήρου 54

● Η κυρία Εύεργη και τα μακαρόνια του συζύγου της.

Στεγνά καλά...

Ένας Άμερικανός τραπεζίτης περπατούσε μια μέρα σ' ένα δρόμο της Νέας Υόρκης. Έξαφνα πήρε το μάτι του, στη γωνία του δρόμου, ένα λούστρο που καθόταν πολύ μελαγχολικός.

Ο τραπεζίτης πήγε κοντά του και τον χτύπησε στον ώμο.

— Μην είσαι τόσο λυπημένος, φίλε μου, του είπε με καλωσύνη. Μη ξεχνάς πως ζούμε στον τόπο των άπειροστών πιθανοτήτων. Ήμουν κάποτε κι' εγώ λούστρος και τώρα είμαι ένας μεγάλος τραπεζίτης.

Το πρόσωπο του λούστρου έγινε ακόμα πιο μελαγχολικό. — Γνώρισα αυτές τις άπειρες πιθανότητες, είπε με άριστος πιθανότητες, είπα με άριστη ναστεναγμό. Κάποτε ήμουν τραπεζίτης και τώρα γυαλίζω παπούτσια!

ΤΑ ΝΕΑ ΤΑΓΙΕΡ

● Το ταγιέρ αυτό είναι έντελώς αντιπροσωπευτικό των νέων τάσεων. Διατηρώντας ένα προσωπικό ιδιόρρυθμο χαρακτήρα, δίνει μια εντύπωση «χυτή» στη σιλουέτα. Τονίζει ελάχιστα το στήθος, μακραίνει την τάλια και εμφανίζει όμως κανονικούς και λεπτούς. Η μπάσκα είναι μακριά και κάπως ξεκολλητή. Το ταγιέρ γαρνίρεται με ανεβατό γιακά σε ανδρική γραμμή και με πρωτότυπες τσέπες-νωμίτες. Η μεγάλη καπελίνα δίνει βέβαια στο ταγιέρ ένα άμπιγλε και εξαντρίκ τόνο. Αν όμως φορεθεί χωρίς αυτήν παρουσιάζεται κομψό, αλλά και εύκολοφόρετο μαζί.

Το καλοκαίρι εκείνο...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Το καλοκαίρι εκείνο δεν έμοιαζε με τα προηγούμενα, παρ' όλο που φαινομενικά τίποτα δεν είχε αλλάξει. Η θάλασσα ήταν το ίδιο γαλάζια και το ξενοδοχείο της λουτροπόλεως ήταν πάλι γεμάτο από κόσμο, από κείνο το πολυχρωμο φανταχτερό πλήθος που έμει κάναμε γούστο να κυττάζουμε πηδώντας πάνω στο φράχτη που χώριζε το δρόμο από τον κήπο του ξενοδοχείου.

Μας άρεσε να χαζεύουμε τους ξένους που χόρευαν στην πίστα, ή καθόντουσαν σε μικρές συντροφίες κι' έπιναν χρωματιστά ποτά σε ψιλά μακρο-λαιμα ποτήρια. Οι γυναίκες ήταν όλες σχεδόν όμορφες — ή τουλάχιστο έτσι μας φαινόταν — και οι άντρες πολύ αλλοιώτικοι από τους γνωστούς μας.

Εγώ έμενα με τους γονείς μου στο παλιό εξοχικό σπίτι μας, που ήταν λίγο στο έσω-τερικό, κανένα τέταρτο μακριά από την κοσμική πλάτ.

Γύρω μας έμεναν δυο - τρεις οικογένειες, και αυτό το καλοκαίρινο γειτόνεμα μας είχε συνδέσει στενά. Τα πρώινα «α» περνούσαμε όλοι μαζί στη θάλασσα και τα βράδια, ενώ οι μεγάλοι καθόντουσαν και κουβέντιαζαν ώρες ατέλειωτες, εμείς τα παιδιά, αφού χαλούσαμε τον κόσμο με τη «συμμορία» μας, καταλήγαμε στο φράχτη του μεγάλου ξενοδοχείου και κυττάζαμε τον κόσμο. Εγώ, τα τελευταία χρόνια δε χάριζα απλώς, μα έμενα ώρες σιωπηλή, φτιάχνοντας με το νου μου παράξενα δεινά, πως τάχατες ήμουν μια απ' αυτές τις κυρίες, φορούσα τα ίδια φορέματα, και χόρευα και μιλούσα μ' εκείνους τους αλλοιώτικους, ωραίους άντρες.

Ίσως και τ' άλλα τα κορίτσια, η Λουκία και η Μαρία να συλλογιζόντουσαν τα ίδια πράγματα. Όμως τ' αγόρια είμαι βέβαιη, δεν είχαν τέτοιες σκέψεις στο νου, γιατί μιλούσαν όλοένα για ποδόσφαιρο και άλλα παρόμοια, που έμένα δεν με ενδιέφεραν καθόλου.

Όμως το καλοκαίρι εκείνο, όλα ήταν από την αρχή διαφορετικά. Είχαν περάσει τρεις χρονιές που δεν είχα έρθει στη λουτροπόλη, και η «συμμορία» μου φάνηκε πολύ αλλαγμένη.

Ήμουν πια 17 χρονών, και καταλαβαίνα καλά τι ήταν εκείνες οι ματιές που άλλαζε η Λουκία με τον Τζορτζ, και τα κρυφομυλήματα της Μαρίας με τον Μικέλε. Εύτυχως έμενε ο Λουίτζι με τον Σάντρο. Εγώ διάλεξα τον Σάντρο.

Τα βράδια δε, σκαφαλώναμε πια στον τοίχο του ξενοδοχείου, μόνο κάναμε μακρινούς περιπάτους κρατημένοι από τα χέρια. Ήμασταν όλοι μας ευχαριστημένοι από την αλλαγή και βρίσκαμε έντελως φυσική αυτή την εξέλιξη. Ήταν σαν ένα καινούριο παιχνίδι. Ένα παιχνίδι πολύ ωραίο. Ένα απόγευμα πήγαίνα στην

πλάτ να συναντήσω τους άλλους, που είχαν φύγει νωρίτερα από μένα, και περνώντας από το γνωστό ξενοδοχείο, αβρόμητα, σχεδόν μηχανικά, πήδισα πάνω στον τοίχο. Μά την ίδια στιγμή άκουσα ένα δυνατό γέλιο και μια φωνή που έλεγε:

—Τί κάνεις εκεί πάνω γατούλα;

Κατακόκκινη από ντροπή γύρισα και κύτταξα αυτόν που μου είχε μιλήσει. Ήταν ένας άντρας καμιά τριανταπενταριά χρονών και ήταν ασφαλώς ο γοητευτικότερος άντρας που είχα δει ως τότε. Μου έδωσε το χέρι του κι' εγώ χωρίς καλά - καλά να καταλαβαίνω τί κά-νω, πήδηξα στον κήπο. Από εκεί και πέρα όλα μου φάνηκαν σαν ένα απίθανο όνειρο:

Η όρχηστρα που έπαιζε μαγευτικούς σκοπούς, το γκαρσόνι που μας έφερνε ποτά, ο άντρας που μου έλεγε κυττάζοντας με στα μάτια: «Είσαι όμορφη και δροσερή σαν το μπουμπουκί ενός ρόδου».

Τη νύχτα εκείνη δεν έλειπα μάτι και το άλλο απόγευμα μάτια με περίμενε «η συμμορία». Μόλις έδυσε ο ήλιος, εγώ έτρεξα στο μέρος που μου είχε ορίσει ο «Άλντο» — ο χερσινός άγνωστος — ενώ η καρδιά μου πήγαίνα να σπάσει από συγκίνηση. Δεν καθήσαμε πια στον κήπο του ξενοδοχείου, μόνο μ' ώδηγησε σε μια έρημη άμμουδιά και μου είπε άμετρητες φορές πως μ' αγαπά και πως είμαι το πιο γλυκό κορίτσι του κόσμου.

Από τότε δε ζούσα παρά περιμένοντας το σούρουπο, που ήταν για μένα η αλήθεια της αγάπης.

Τα παιδιά της παρέας μου, έμαθαν, ποιος ξέρει πώς, την ιστορία αυτή, και μου φαινόταν σά να με απέφευγαν, σά να μη με ήθελαν πια στη συντροφιά τους. Πολλές φορές, πετούσαν υπονοούμενα και με κύτταζαν με την άκρη του α-πτιού. Μόνο ο Σάντρο έμενε σιωπηλός και μου φαινόταν σά να είχε μεγαλώσει εαφικά από τη μια μέρα στην άλλη.

Εγώ όμως δεν είχα καιρό να απασχοληθώ μ' όλα αυτά. Λυπόμουν λίγο το Σάντρο, μα για τους άλλους ούτε μ' ένοιαζε τί έλεγαν ή τί σκεπτόντουσαν για μένα. Η ζωή μου άνηκε ολόκληρη στον Άλντο.

Το καλοκαίρι κόντευε πια να τελειώσει, μα ο Άλντο έμενε στο Μιλάνο όπως κι' εγώ, κι' έτσι τίποτα δεν 'αλλάζε με την αναχώρησή μας από τη λουτροπόλη.

Ένα απόγευμα όμως ο Άλντο δεν ήρθε στο ραντεβού. Τον περίμενα μια ολόκληρη ώρα με την καρδιά σφιγμένη από την αγωνία. «Δεν μπορεί να μη μ' αγαπά πια» σκεπτόμουν, «κάτι θα του έχει συμβεί. Κάτι σοβαρό». Έξαφνα, πήρα την απόφασή μου.

Πέρασα τη μεγάλη κρουστά-λπη πόρτα του ξενοδοχείου, ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στη σελίδα 65

Ο Δερματολόγος Ιατρός κ.
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
έπιστρέφας εκ του εις Λον-
δίνον, Ρώμην και Παρίσιους
έπιστημονικού ταξιδίου του,
ΔΕΧΕΤΑΙ
όδωc 'Ακαδημίας 35, ως και
πρότερον, 10 π.μ. — 3 π.μ.
συνεχώς. Τηλέφ. 32-692.

ΤΡΙ-ΤΡΙ
δεν λιώνει
τα ρούχα

ΓΕΩΡΓΙΑ ΣΑΝΔΗ

Η ΕΚΠΛΗΚΤΙΚΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΑΝΑΣΤΑΤΩΣΕ ΜΙΑ ΕΠΟΧΗ ΜΕ ΤΗ ΖΩΗ ΤΗΣ, ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΤΗΣ, ΚΑΙ ΜΕ ΤΟΥΣ ΦΛΟΓΕΡΟΥΣ ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ

13ον Στο Νοάν δημι-
ουργούνται αυτόμα-
τα δυο στρατόπεδα:
από ένα η Γεωργία
και ο Μωρίς, που προστα-
τεύει την Αύγουστινα, στο
άλλο ο Σοπέν και η Σολάνζ,
που τη μάχονται. Η Σολάνζ
καπώρθωσε να παρασύρει τον
Σοπέν με το μέρος της λέγον-
τάς του ότι η μητέρα της εί-
χε φέρει έπιτρες στο Νοάν
την Αύγουστινα για να τη ρί-
ξη στην άγκαλιά του Μωρίς
και ο Σοπέν, ο πάντοτε σε-
μνός, που νοιώθει απέχθεια
για τις «άνομες» έρωτικές
σχέσεις, εξανίσταται.

Μια μέρα ο Σοπέν κάνει
παρατηρήσεις στο Μωρίς για
τις σχέσεις του με την εξαδέλ-
φη του — ο Μωρίς, είναι α-
λήθεια, είχε αγαπήσει την Αύ-
γουστινα, μα δεν είχε τίπο-
τα μαζί της. Ο Μωρίς χτυ-
πάει το χέρι του πάνω στο
τραπέζι και λέει θυμωμένος:
— Θα σηκωθεί να φύγει από
αυτό το σπίτι. Δεν είναι κα-
τάστασι πιά αυτή.

Η μητέρα του επμβάινει,
παίρνει το μέρος του. Ο Σο-
πέν ακούει πικραμένος. Το
κεφάλι του, της λέει πώς δεν
την αγαπάει πιά.

«Ω, τί θλιωτική έπειτα ά-
πό τα όχτω χρόνια μητρικής
άφοσιωσης», θα γράψει η Γε-
ωργία στην «Ιστορία της
ζωής της».

Το Νοέμβριο του 1846 ο
Σοπέν φεύγει από το Νοάν
για να μη γυρίσει ποτέ.

Έξακολουθεί ώστόσο να γρά-
φει στη Γεωργία φιλικά γραμ-
ματα και μερικές φορές χα-
ρούμενα.

Στις αρχές του 1847 η Γε-
ωργία έρχεται με την κόρη της
στο Παρίσι. Η Σολάνζ γνω-
ρίζεται μ' ένα γλύπτη, τον Αύ-
γουστο Κλέσινγκερ, ένα τύπο
δαρδαρό, άγριο, άπτομο και
δέχεται να τον παντρευτεί, ί-
σως για να γίνη ανεξάρτητη.
Η μητέρα της δίνει τη συγκα-
τάθεσή της. Τον Σοπέν όμως,
που τον θεωρούσαν σά μέλος
της οικογενείας τους δεν του
λένε τίποτα.

«Δεν έρω ακόμα — γρά-
φει σ' ένα γράμμα της η Γε-
ωργία από το Νοάν όπου έ-
πιστρέφει — αν η κόρη μου
θα παντρευτεί εδώ, σε όχτω μέ-
ρες, ή στο Παρίσι σε δέκα
πέντε. Πάντως, θα βρίσκωμαι
στο Παρίσι στο τέλος του μη-
νός κι' αν ο Σοπέν μπορέ να
ταξιδεύει θα τον ξαναφέρω έ-
δώ... Φαντάζομαι ότι θα υπο-
φέρει κι' αυτός που δεν έμαθε
τίποτα, που δεν μπόρεσε να
δώσει τη συμβουλή του. Μα
τη συμβουλή για πραγματικά
ζητήματα της ζωής δεν μπορεί
κανείς να τη λάβει υπ' όψη
του. Ποτέ δεν είδε όρθα τα
πραγματα, μήτε κατάλαβε την
ανθρώπινη φύση. Η ψυχή του
είναι όλο ποίηση κι' όλο μου-
σική και δεν μπορεί να υπο-

**Μυθιστορηματική βιογραφία
από τον συνεργάτη μας
ΑΛΕΞ. ΚΑΡΡΕΡ**

φέρη, τι είναι διαφορετικό ά-
πό τον εαυτό του».

Ο ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Η Σολάνζ και ο άντρας της
δεν άργούν να έρθουν σε σύγ-
κρουσι με την Γεωργία και
τον Μωρίς. Μια μέρα, μάλι-
στα, στο Νοάν, ο Λέσινγκερ
σπρώχνει το χέρι του να χτυπή-
ση τον Μωρίς — εκεί είχαν
φτάσει τα πράγματα — υπή-
ρχε όμως στη μέση η μητέρα
του και το βαρύ χέρι του γλύ-
πτη έπεσε πάνω στην πεθερά
του. Η Σολάνζ, για να εκδι-
κηθή, έπιστρέφοντας στο Πα-
ρίσι, πήγε και βρήκε τον Σο-
πέν και του έλεγε πώς η μάνα
της είχε έρωμένους στο Νοάν.
Ο μουσικός δεν έχει λόγους
να μη την πιστέψει και παύει
να γράφει στη Γεωργία που
τον προσκαλεί να γυρίσει στο
Νοάν. Οι δυο έραστές άνα-
ταμώνουν για τελευταία φορά
στις 4 Μαρτίου 1848. Την
τελευταία του αυτή συνάντησι
την περιέγραψε ο Σοπέν σ' έ-
να του γράμμα, την άλλη μέ-
ρα, προς τη Σολάνζ:

«Πήγα χθες στην κυρία Μαρ-
λιάνι, και, φεύγοντας, αντίστω-
σα, στον αντίπαλό μου τη μη-
τέρα σου, που έρχοταν με τον
Λαμπέρ. Της είπα καλημέρα
και κατόπι τη ρώτησα αν εί-
χε καιρό να πάρη νέα σας.
«Μια δέσφια», μου απάντη-
σε. «Δεν πήρες γράμμα χτες;
Προχτες;» «Όχι. Τότε
σε πληροφορώ ότι έγινες για-
γιά. Η Σολάνζ απέκτησε κο-
ριτσάκι και είμαι εύτυχης που
το μαθαίνεις από μένα». Χαί-
ρετσα και κατέβηκα τη σκά-
λα. Ο Κόμπς με συνόδευε και
καθώς είχα ξεχάσει να της πώ
ότι είσαι καλά, πράγμα ση-
μαντικό για μια μητέρα (σά-
ρα θα το καταλάβεις εύκολα,
μαμά Σολάνζ), παρακάλεσα
τον Κόμπς να ξαναπεί γιατί
δεν μπορούσα εγώ και να της
πώ ότι είσαι καλά, καθώς και
το παιδί. Περιμένα κάτω. Ό-
ταν η μητέρα σου κατέβηκε
μαζί με τον Κόμπς και με ρώ-
τησε με πολύ ενδιαφέρον για
την υγεία σου, της είπα ό-
τι είχα πάρει δυο λόγια σου,
ότι είχες υποφέρει πολύ, μα
πως τώρα τα είχες ξεχάσει ό-
λα. Με ρώτησε πως ήμουν.
Της είπα καλά. Χαιρέτησα
κατόπι, άνοιξα την πόρτα και
βγήκα...»

Και οι δρόμοι τους χωρί-
σαν για να διακοπή του ενός
άποτομα τον έπόμενο χρόνο.
Ο Φρειδερίκος Σοπέν πέθανε
στις 17 Οκτωβρίου 1849. Η
Γεωργία Σάνδη δεν παραστά-
θηκε στις τελευταίες του στι-
γμές.

13ον

Η ΓΕΩΡΓΙΑ

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΡΙΑ

Τον ίδιο εκείνο χρόνο που η
Γεωργία και ο Σοπέν βλέπόν-

τουςαν για τελευταία φορά, ξε-
σπούσε στη Γαλλία η Έπανα-
στασι του 1848. Πάντα ένθου-
σιώδης, πάντα δραστήρια, πάν-
τα ζωηρή και ανυπότακτη, η
Γεωργία παίρνει ενεργό μέρος
σ' αυτή και προσφέρει πολύ-
τιμες υπηρεσίες στο νέο δη-
μοκρατικό κίνημα με το κύρος
της, τη φήμη της, την πένα
της. Από τα μικρά της χρό-
νια, όπως μάς δόθηκε πολλές
φορές η ευκαιρία να το πω-
με, η Γεωργία είναι φιλοπαί-
κός τύπος. Έκτιμεί αγαπεί, πο-
νάνει το λαό. Πολλές φορές έ-
παναστατώνει στους φίλους
της:

— Άνθρωποι στο λαό και λό-
γω καταγωγής και λόγω αι-
σθημάτων.

Μη ξεχνάμε ότι ο παππούς
της, ο πατέρας της μητέρας
της, πουλούσε έξημερωμένα
πουλιά στις πλατείες του Πα-
ρισιού και ότι η ίδια μεγάλωσε
στην έσοχή έχοντας για συν-
τρόφους της τα χωριάτόπουλα
του Νοάν.

Πολλοί βιογράφοι της Γεωρ-
γίας ισχυρίστηκαν ότι η μυ-
θιστοριογράφος είχε πάντα τις
πολιτικές ιδέες των ανδρών,
που αγαπούσε. Αυτό δεν είναι
σωστό. Γιατί η Γεωργία έμει-
νε δημοκρατίσσια και σοσιαλι-
στρια ακόμα και όταν αγάπη-
σε παράφορα τον συντηρητικό
και σκεπτικιστή Μυσσέ και
δόθηκε ολοκληρωτικά στον ά-
ριστοκράτη Σοπέν. Ο Μισέλ
ντε Μπουρ, ο Πιέρ Λερού κι'
άλλοι δεν έκαναν τίποτε άλλο
παρά να ενισχύσουν κάτι που
υπήρχε ανέκαθεν μέσα της.

Όταν τον Φεβρουάριο ξε-
σπούσαν τα πρώτα γεγονότα
στο Παρίσι, η Γεωργία έτρε-
ξε στην πρωτεύουσα. «Ζήτη
η Δημοκρατία! γράφει. Είδα το
λαό, γιγάντειο, βέιο, άγνό,
γενοκτονισμένο... Τρελλάνεσαι,
μεθάς από εύτυχία που κοιμή-
θηκες μέσα στο βούρκο και
ζυγνός στους ούρανους».

Παίρνει μέρος στη σύνταξη
της «Κομμουνας του Παρι-
σιού». Το όνομά της φιγουρά-
ρει στην έπιτεφάλιδα της έ-
φημερίδας μαζί με το όνομα
του πατριώτη συναδέλφου
της Εύγενίου Σϋ. Μα ο ρόλος
της δεν περιορίζεται σ' αυτό.
Γίνεται ένα είδος ύπουργού
της προπαγάνδας. Στά γαλλί-
κα κρατικά αρχεία σώζονται τα
πρακτικά της συνεδριάσεως
της 15 Μαρτίου 1848 της
Προσωρινής Κυβερνήσεως, ή
όποια εξουσιοδότησε τον ύ-
πουργό των Έσωτερικών «να
συνεννοηθή με την Κα Γεωρ-
γία Σάνδη για να προμηθεύη
άρθρα στο «Δελτίο της Δημο-
κρατίας».

Στο υπ' αριθ. 12 φύλλο αύ-
του του Δελτίου η Γεωργία
καταγγέλλει την φοβερή μοί-
ρα της γυναίκας που η δυστυ-
χία καταδικάζει στην πορνεία!

Η Γεωργία είναι αντικει-
μενο συναλλαγής στο χρημα-
τιστήριο της πείνας».

Τι άραία λόγια που δεν έ-
χουν χάσει ούτε και σήμερα
την αξία τους. Μήπως δεν
βλέπουμε και στην εποχή μας
τόσες και τόσες κοπέλλες να
άδηνόονται από την οικονομι-
κή ανέχεια στο βούρκο;

Η Γεωργία Σάνδη χτύπησε
και πολέμησε σ' όλη της τη
ζωή την ανισότητα των δυο
φύλων απέναντι στον έρωτα.
Πρέπει η γυναίκα, έγραφε, να

έχει το δικαίωμα να αγαπάει
ελεύθερα και ανεπηρέαστα ό-
πως ο άντρας. Η σκέψη ότι
η γυναίκα μπορούσε να βρεθή
στην ανάγκη να πουλήσει τον
έρωτά της, τη γέμιζε οίκτη.
Γι' αυτό και η συμμετοχή
της στην επανάστασι του 1848
είναι πλατύτερη και γενικότε-
ρη. Δεν αγωνίζεται μονάχα
για τις δημοκρατικές έλευθε-
ρίες και την κοινωνική δικαιο-
σύνη, αλλά και για την άπο-
λύτρωσι της γυναίκας από τα
δεσμά που την κρατούν σε ύ-
ποδέεστηρη θέση από τον άν-
τρα.

Μα ποτέ δεν παραγνωρίζει
και τον ιδιαίτερο ρόλο και
χαράκτηρα της γυναίκας.

«Η διαπαιδαγώγησι των
γυναικών, έλεγε, θα γίνη ίση
με την διαπαιδαγώγησι των
ανδρών, μα η καρδιά της γυ-
ναίκας θα μείνει το καταφύγιο
της αγάπης, της άφοσίωσης,
της υπομονής και της ευσπλα-
χνίας. Αυτή πρέπει να σώσει,
ανάμεσα από τα ταπεινά πά-
θη, το χριστιανικό πνεύμα της
φιλοανθρωπίας. Πολύ δυστυχής
θα ήταν ο κόσμος εκείνος στον
όποιο η γυναίκα δεν θα έπαι-
ζε πιά αυτό το ρόλο».

Μα το κίνημα του 1848
δεν πετυχαίνει. Στις έκλογες
που γίνονται πλειοψηφούν τα
συντηρητικά στοιχεία των έπαρ-
χιών, που θέλουν μόν την πο-
λιτική δημοκρατία, αλλά τους
τρομάζει η κοινωνική αλλαγή.
Μεσολαβούν συγκλονιστικά γε-
γονότα, έπικρατεί ο Λουδοβί-
κος — Ναπολέων, ο άνευθι-
τος μεγάλου Κορσικανού και
στο τέλος η Γεωργία αναγκά-
ζεται να έπιστροφή άπογοι-
τευμένη στο Νοάν.

Ο νικητής έχει πάντα δίκιο,
ό ήττημένος έχει πάντα άδικο.
Έτσι βλέπει τον άγωνιστή η
μάζα.

Όλοι ρίχνονται της Γεωρ-
γίας έπειτα από την άποτυχία
του κινήματος. «Άρθρα γρά-
φονται εναντίον της, λίβελλοι
κυκλοφορούν εις βάρος της.
Μερικοί πιά θρασείας άπειλούν
να βάλουν φωτιά στο κτήμα
της. Και όμως η δυστυχισμένη
δεν ήθελε πια το καλό εκεί-
νων που την κατηγορούν τώρα.

Η Γεωργία αναγκάζεται να
φύγει ένα διάστημα από το
Νοάν και να πάη να μείνει
στην Τουρ. «Όχι από φόβο.
Είναι γυναίκα θαρραλέα, με
συναίσθησι των ευθύνων της.
Κι' εκείνοι που την άπειλούν
είναι θρασυδείλοι. Όταν τους
πλησιάζη η Γεωργία, βγάζουν
το καπέλο τους και τη χαιρε-
τούν με σεβασμό, μα όταν ά-
πομακρύνεται την βρίζουν και
την κακολογούν. Είναι τέτοιοι
άνθρωποι οι αντίπαλοί της.
Μα φεύγει για να δώσει τόπο
στην όργη και για να ησυχά-
ση και η ίδια. Στο ήμερολό-
γιο της γράφει:

«Εδώ, σ' αυτό το Μπερύ,
το τόσο ρομαντικό, γλυκό, ή-
ρεμο, σ' αυτόν τον τόπο που
αγαπώ τόσο τρυφερά, κι' όπου
απέβηκα στους πτωχούς και
στοιούς ταπεινούς, ότι ήξερα τα
καθήκοντά μου απέναντι τους,
με βλέπουν σαν έχθρο του άν-
θρώπινου γένους κι' αν η Δη-
μοκρατία δεν κράτησε τις ύ-
ποσχέσεις της φυσικά φταίω
εγώ...»

Υπήρχαν ακόμα και πιά
ελευθερές έκδηλώσεις. Ο ρά-
βης Μπρόλτ, ο πατέρας της
Αύγουστινας, της νέας που εί-
χε υιοθετήσει και την είχε
παντρεύει άργότερα μ' ένα δη-
μόσιο υπάλληλο, όνόματι
Μπερτόλντι, εξέδωσε ένα λι-
βελλο με τον τίτλο: «Μια γυ-
ναίκα της εποχής μας. Βιο-
γραφία και πλεκάνες της Γε-
ωργίας Σάνδη». Κατηγορούσε
σ' αυτόν τη Γεωργία ότι είχε
πάρει την Αύγουστινα στο
Νοάν για να την κάνει έρωμένη
του γιου της, και ότι την εί-
χε παντρώσει άργότερα με τον
πρώτο τυχόντα. Αυτό ήταν
ψέμα. Άνάμεσα στην Αύγου-
στινα και στον Μωρίς είχε ά-
ναπτυχθή μια στενή φιλία, η
Αύγουστινα άσφαλώς θα έπαι-
ζε μέσα της το όνειρο ενός
γάμου της με το γιο της θε-
τής της μητέρας, αλλά δεν έ-
γινε ποτέ έρωμένη του Μωρίς.
Ο Μπρόλτ έδωσε το λίβελλο
για να έκδισση τη Γεωργία,
μα η υπόθεσι αυτή ήταν μια
θλιτερή προσθήκη στην όλη
κατάστασι.

Η Γεωργία έχει την ικανό-
τητα της αντίδρασεως. Δεν
άφινει ποτέ να την τσακισή ο
λοκληρωτικά μα αντίδραση
της μοίρας, όσο μεγάλη και
άν είναι αυτή. Και αυτή τη
φορά όπως τις άλλες αντίδρα-
ς με το γράμμα. Άρχίζει την
εξάτομη «Ιστορία της ζωής
της» και ταυτόχρονα καταπ-
νεται με ένα καινούριο είδος
μυθιστορήματος: το αγροτικό.
Σταματάει τα κοινωνικά μυθι-
στορήματα όχι γιατί άπαρνεύ-
ται τις ιδέες της, μα γιατί
απόζητάει τη γαλήνη. Στόν
πρόλογο του πρώτου αγροτι-
κού της μυθιστορήματος που
έχει τον τίτλο: «Η μικρή Φω-
ντέ» γράφει:

«Η φύσι δεν αλλάζει: η ύ-
χτα είναι πάντα άγνή, τα έτρα
πάντα λαμπούν, το θυμάρι μι-
ρίζει πάντα όμορφα... Όσο
στενωχωρημένοι και δυστυχι-
σμένοι και νάμαστε δεν υπο-
ρούν να μάς άφαιρέσουν την
ευχαρίστησι ν' αγαπάμε τη
φύσι και να βρίσκουμε τη γα-
λήνη στην ποίησι της. Άφου
λοιπόν δεν μπορούμε πιά να
δώσουμε παρ' αυτό στους δυ-
στυχισμένους, άς κάνουμε τέ-
χνη μας αυτή την ποίησι την
τόσο γλυκειά. Άς την εκφρά-
σουμε σαν το χυμό ενός λα-
ματικού φυτού πάνω στις πλη-
γές της ανθρωπότητας».

Και η ζωή κυλάει με τους
θανάτους της και με τις γεν-
νήσεις της, με τις χαρές της
και με τις λύπες της, με τις
έλπίδες της και τις άπογοιεύ-
σεις της.

Τα Χριστούγεννα του 1848
πεθαίνει ο άδελφός της Γεωρ-
γίας, ο Ιππόλυτος, Σατιρόν.
«Άρρωστος από δυο χρόνια,
γύρευε να βρή δύναμεις στο
κρασί. Δεν έτρωγε πιά και
κάθε μέρα έπινε όλο και περισ-
σότερο... Ο θάνατός του τον
βρήκε χωρίς να το κατάλα-
βη...» (Από γράμμα της Γε-
ωργίας).

Το Μάη του επόμενου χρό-
νου άφινει την τελευταία της
πνοή η Μαρία Ντορβάλ, ή έ-
ξαισία ήθοποιός και στενή φί-
λη της Γεωργίας. Τον Οκτώ-
βριο υποκύπτει στη φυματίωσι
ο Φρειδερίκος Σοπέν. Λένε
πως πριν πεθάνη η σκέψι του
ήταν στην παλιά έρωμένη του
και ψιθύρισε: «Μου είχε πώ
πως δεν θα πέθαινα παρ' όλην

άγκαλιά της». Άλλά η Γεωρ-
γία, όπως γράψαμε πιά πάνω,
δεν έτρεξε στην έπιθανάτι
κλίνη του.

Τον ίδιο χρόνο η Σολάνζ
φέρνει στον κόσμο ένα κοριτσά-
κι: την Άννα Κλέζινγκερ. Μά
η Σολάνζ δεν τα πάει καλά με
τον άντρα της, όπως έξακο-
λουθεί να μη τα ηγησώνη κα-
λά και με την μητέρα της.

Η Γεωργία άνησυχεί για
τον Μωρίς. Θα ήθελε να τον δώ
να παντρεύεται. Και του δίνει
συμβουλές για το γάμο που
ξαφνιάζουν.

«Γάμος χωρίς έρωτα —του
γράφει στο Παρίσι όπου έχει
τον άτελιό του — είναι κάτε-
γο έφ' όρου ζωής... Σάκουγα
που έλεγες, πριν από λίγο
καιρό, ότι δεν ένοιώθες τον έ-
αυτό σου ικανό ν' αγαπήσει
παντοτεινά, και ότι ήσουν
δέβαιος αν θα έμενες πιστός
στο γάμο. Μη παντρευτής με
αυτές τις ιδέες, γιατί η γυ-
ναίκα σου όπωσδήποτε θα σε
άπατήσει, και θα το άξίζει. Θα
έχης στο πλευρό σου είτε
ένα θύμα άποκτημένο, είτε
μια καινούμενη ζηλιάρα, είτε
μια κοινή γυναίκα που θα γε-
ριφοονή». Όταν κανείς αγα-
πάει, είναι βέβαιος ότι θα μεί-
νει πιστός. Μπορεί να γελα-
στής, μα το πιστεύεις, το όρ-
κίζεσαι με καλή πίστι, και εί-
σαι εύτυχισμένος όσο κρατάει

ο έρωτας. Άν ο άποκλειστι-
κός έρωτας δεν είναι δυνατός
για όλη τη ζωή (πράγμα που
δεν είναι βέβαιο), τουλάχιστο
ας υπάρχουν μερικά χρόνια ό-
που τον πιστεύεις δυνατό...
Την ήμερα που θα σε δώ θέ-
βαια για τον εαυτό σου, θα
είμαι ήσυχη...»

Συμβουλεύει την πίστι, μα
την πίστι μέσα στον έρωτα,
πράγμα που υπήρξε δόγμα
της σ' όλοκληρη τη ζωή της.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ

ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΑΝΑΛΑΜΠΕΣ

Ο Μωρίς φέρνει στο Νοάν
τους φίλους του. Οι πιά ταχτι-
κοί είναι: ο ζωγράφος των
γάτων Εύγένιος Λαμπέρ, ο
χαράκτης Άλέξανδρος Μανσώ,
ο δημοσιογράφος Βικτώρ Μπο-
ρί, ο νομικός Αιμίλιος Νκάντ.
Είναι όλοι νέοι, γεμάτοι ζωή.
Η Γεωργία τους φιλοξενεί στο
κτήμα της και τους φροντίζει
σαν παιδιά της. Μα η μητέρα
μπερδεύεται σ' αυτήν με την
έρωμένη. «Όλοι οι νέοι που
έρχονται στο Νοάν γίνονται
θαυμαστές της. Κυττάει ο κα-
θένας πως να της έκδηλώσει
περισσότερο και καλύτερα την
αγάπη του. Μπορεί η Γεωρ-
γία να πλησιάζη τα 46 χρό-
νια, μα στέκει πάντα καλά, τα
μάτια της δεν έχουν χάσει το
δελουδινο βλέμμα τους, το κορ-
μί της την ελαστικότητά του,
η ψυχή της τη δροσιά της. Έ-

πί πλέον την καλύπτει ένας
φωτοστέφανος δόδας. Κι' όλοι
την πολιορκούν. Αυτή δείχνει
προτίμησι στον Λαμπέρ και
στον Μανσώ, μα τελικά ενο-
ούμενος της γίνεται ο Μανσώ.
Για μερικά χρόνια ο νεαρός
χαράκτης θα γίνη πιστός ά-
κόλουθός της, θαυμαστής της,
έρωμένος της. Θα είναι οι τε-
λευταίες έρωτικές αναλαμπές
της Γεωργίας, από τις όποιες
δεν θα λείψουν καθόλου μήτε
το άγνό αίσθημα, μήτε η δύ-
ναμι, μήτε η όμορφιά.

Ο Άλέξανδρος Μανσώ ή-
ταν παιδί ενός φύλακα του
Λουξεμβούργου και δέκα χρό-
νια πιά μικρός από τη Γεωρ-
γία. Λεπτός, άρσας, με πλε-
μονία όχι πολύ γερά. Ο τύ-
πος Σαντώ — Σοπέν. Ο τύ-
πος της Γεωργίας Σάνδη.

Χαρούμενος περνούν οι μέ-
ρες στο Νοάν όπου μαζεύεται
τόρα όλο νεολαία. Οι θεατρι-
κές παραστάσεις ξαναρχίζουν,
τα κυνηγία και οι έκδρομες
δίνουν και παίρνουν, και η Γε-
ωργία κάθε νύχτα, από τις δώ-
δεκα ως τις έξη, συμπληρώνει
είκοσι χειρόγραφα μυθιστορη-
ματος.

Μα γράφει κι' ένα θεατρικό
έργο: «Ο γάμος της Βικτω-
ρίνας» και το Νοέμβρη του
1851 πηγαίνει στο Παρίσι
για να παραστή στις δοκιμές
του. Το έργο θ' ανέβηκε στο
Ζυμναζ. Στο μεταξύ η πολιτι-
κή κατάσταση είναι πάλι άνώ-
μαλη. Ο Λουδοβίκος — Να-
πολέων έχει έκλεγη πρόεδρος
της Δημοκρατίας και το νέο
κοστώδες έχει έσπολύσει με-
γάλη τρομοκρατία. Όλοι οι
φίλοι και συναγωνιστές της
Γεωργίας Σάνδη, έχουν συλλη-
χθή κι' έχουν ριχθή στις φυλα-
κές. Στο Παρίσι διαδίδεται
μετ' έπιτάσεως ότι έχει συλλη-
φθή και η συγγραφέας που εί-
χε πάρει ενεργό μέρος στα
γεγονότα του 1848. Μα η Γε-
ωργία δεν συλλαμβάνεται. Κι'
έπειδή κάποτε είχε γνωρίσει
με τον Λουδοβίκο — Ναπολέ-
ωνα (του είχε γράψει όταν
αυτός βρισκόταν φυλακισμένος
στο φρούριο του Χάμ το
1845), άποφασίζει να τον έπι-
σκεφθή και να του ζητήσει την
αμνηστεισι και την άπελευθε-
ρωσι των φίλων της. Ο Λουδο-
βίκος — Ναπολέων την δέχε-
ται με μεγάλη ευκαρδιότητα
και της ικανοποιεί κάθε αίτη-
μά της. Μα το διάβημά της
Γεωργίας κρίνεται από τους
προσθετικούς δημοκράτες σαν
προδοσία, ενώ οι συντηρητικοί,
αυτοί που είναι στην άρχή, το
βλέπουν με άμνησυχία. Η α-
λήθεια είναι πως η Γεωργία
δεν έκανε καμμία προδοσία
και μόνο ανθρωπιστικά αίσθη-
ματα την ώθησαν να προσπέ-
ση στους έχθρους της.

Το 1851 ο Λουδοβίκος —
Ναπολέων κατέλυσε πραξικο-
πηματικά τη Δημοκρατία και
άνεkehrυξε τον εαυτόν του Αύ-
τοκράτορα με το όνομα Ναπο-
λέον ο 3ος.

Το 1852 η Σολάνζ χωρί-
ζει από τον γλύπτη άντρα
της και το κοριτσάκι το παίρ-
νει η γιαγιά της στο Νοάν.

Τι χαρά για τη Γεωργία!
Άφιερώνεται στην έγνοιή της
και περνάει μαζί της όλες
τις κούκλες της, τη διδάσκει,
παίζει, της λέει παραμύθια,
της φτιάχνει φορέματα για
τις κούκλες της, τη διδάσκει.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στο επόμενο

**20 Χρόνια η BRILLAT κρατάει τα σκήπτρα
στον τομέα της περιποίησης των μαλλιών.
Μια νέα τώρα περίοδος άρχίζει με την χρη-
σιμοποίησιν της ΧΟΛΗΣΤΕΡΙΝΗΣ COMPOSÉE
εις τα προϊόντα της**

BRILLAT
ΦΙΞΑΤΕΡ • ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ
Θα είδατε πάντα καλοκτενισμένο!
χωρίς τριχόπτωσιν και πιτυρίδα.
BRILLAT • ΦΙΞΑΤΕΡ • ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ ΥΓΡΑ ΚΡΥΣΤΑΛΙΖΕ

● Η πρώτη βοηθός του 'Ινστιτούτου «σι-
δερώνει» το πρόσωπο μιάς παλτίτισσας.

«ΝΤΕΜΙΣ»

Ένα νέο 'Ινστιτούτο
Καλλονής στην 'Αθήνα

ΚΑΙ ποιος είναι αυτός ο νόμος ο παν-
τοδύναμος που μπορεί να απαγορεύσει
στη φύση να κάνει, πάνω στη μέση της
δημιουργίας τα κατρίσια της; Να
παραγάγει κουτά και ξυπνά ανθρώπινα
πλάσματα, όμορφα και άσχημα; Μά-
α-πλούστατα: «Ο νόμος της θελήσεως του
ανθρώπου να ευτυχήσει». Ο ίδιος ο αν-
θρώπος, ανησυχώντας πολλές φορές για τα
άνοητα κατασκευάσματα της μητέρας-φύ-
σεως, άρχισε να έποπτεύει και να παρακο-
λουθού το έργο της. Μόλις έπεισθη ότι η
όμορφη είναι μέγας συντελεστής της αν-
θρώπινης ευτυχίας, την ίδια στιγμή κατα-
σκεύαστηκε το πρώτο καλλονικό. Πότε
ακριβώς συνέβη αυτό, δεν είναι δυνατό να το
προσδιορίσουμε. Έκείνο όμως που είναι
βέβαιο είναι η σημερινή πληθώρα των 'Ι-
νστιτούτων καλλονής σε όλες τις πολιτισμέ-
νες χώρες και η άκρα τελειοποίηση της
καλλονιστικής τέχνης και της αισθητικής
έπιστήμης. Τα τελευταία χρόνια προσετέθη
και η αισθητική χειρουργική, που άχρη-
στευσε δόλοτα το ρητό ότι «Ο Κύριος τα
πάντα εν σοφία έποίησεν». «Η νέα αυτή
Κίρκη, με το μαγικό της ραβδί, έχει φυ-
γαδεύσει όριατικά την απογοήτευση από
τις καρδιές των άσχημων γυναικών.
Έτσι και στον τόπο μας, κοντά στα
σοβαρά 'Ινστιτούτα καλλονής και ένα και-
νούργιο ήρθε να προσφέρει τις υπηρεσίες
του στην όμορφη της γυναίκας.

Πρόκειται για το νέο επιστημονικό 'Ι-
νστιτούτο καλλονής «Ντέμις» που ίδρυσε τε-
λευταία μια ώραία και κοκέτα γυναίκα, η
γνωστή πρωταγωνίστρια του θεάτρου Νί-
κη Ντέμις. Βέβαια η συμπάθειά της καλλι-
τέχνης μας δέ μετεπήδησε ξαφνικά από
τα σανίδια της σκηνής στο επιστημονικό
εργαστήριο ενός συγχρονισμένου 'Ινστιτού-
του καλλονής. Χρειάστηκαν σπουδές και
κόπο και αφού επί τέσσερα χρόνια παρη-
κολούθησε από κοντά την εργασία των α-
ξιολογωτέρων 'Ινστιτούτων καλλονής της
Αγγλίας, της 'Ελβετίας, της Αυστρίας,
της 'Ιταλίας, επέστρεψε στην 'Ελλάδα κο-
μίζοντας όλα τους, τα περιζήτητα από τον
γυναικείο κόσμο, μυστικά για την ομορφιά.

Το νέο 'Ινστιτούτο, που βρίσκεται στην
όδον 'Ακαδημίας 32, υποβάλλει αληθινά
την επισκέπτριά με τις άνετες, πλούσιες
και αισθητικώτατα διακοσμημένες αίθουσές
του, τα τελειότατα ειδικά μηχανήματα με
τα οποία είναι εξοπλισμένο, την άριστη
οργάνωση του και το πολυτιμότερο και ει-
δικευμένο προσωπικό του.

Η Νίκη Ντέμις πλαισιώνεται από πεπει-
ραμένους και έκλεκτους επιστήμονες που

ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΑ ΛΕΤΕ ΟΛΑ

Τα λόγια είναι άσημι.
Η σιωπή χρυσάφι.

—Ανάμεσα στον άντρα μου και σε μένα
δεν υπάρχει κανένα μυστικό. Τα λέμε όλα
ό ένας στον άλλο. Είμαστε πάντα ειλικρι-
νείς και τίμιοι μεταξύ μας.

Συχνά ακούμε τα λόγια αυτά από παν-
τρεμένους, είτε άντρες, είτε γυναίκες. Και
είναι πολύ ώραία. Ανθρώποι όμως που εί-
ναι παντρεμένοι από πολύν καιρό, ξέρουν
καλά πως πολλές φορές η σιωπή στο γάμο
είναι χρυσάφι και τα λόγια μόνον άσημι.
Φυσικά, δεν πρέπει να υπάρχει ανάμεσα
στον άντρα και στη γυναίκα κανένα σπου-
δαίο μυστικό. Αυτό όμως δε σημαίνει πως
πρέπει και να λέγονται πάντοτε όλα. Τα
παραπολλά λόγια μπορεί να είναι έξ 'Ισου
επικίνδυνα, όπως και μια παγερή σιωπή.

Έχω πεπεισθεί ότι πολλές παντρεμέ-
νες γυναίκες θα έκαναν καλά να σκεφθούν
λίγάκι, τ'ί δεν πρέπει να λένε στους άν-
τρες τους. Πολύ συχνά ένας γάμος γίνε-
ται δυστυχισμένος μόνο και μόνο γιατί οι
σύζυγοι λένε πάρα πολλά και σκέπτονται
πολύ λίγο.

Ας πάρουμε για παράδειγμα την οι-
κογένεια του συζύγου. Οι γονείς του, τ'
αδελφία του, οι αδελφές του και ίσως και
άλλοι συγγενείς, έπαιζαν πολύν καιρό, με-
γάλο ρόλο στη ζωή του συζύγου της. Αυ-
τός ασφαλώς έχει πάρει πολλές από τις
συνήθειές τους, καλές και κακές, έχει πα-
ρει το δικό τους τρόπο του σκέπτεσθαι.
Και τα μέλη της οικογένειάς του έχουν
φυσικά, ελαττώματα, όπως όλοι οι αν-
θρώποι. Πολλές φορές θα τύχει να στενοχωρη-
θίτε για τα ελαττώματά τους αυτά και θα
κοιμάτε πολύ άσχημα αν μιλήσετε σχετικά
στον άντρα σας. Αν κάποιος πρέπει να
κάνει κριτική για τους συγγενείς του, ως
την κνήμη ο ίδιος ο άντρας σας. Σεις πάν-
τως φυλαχθείτε να συμφωνήσετε μ' ένθου-
σιασμό μαζί του. Γιατί είναι βέβαιο πως
δε θα του άρεσει αυτό. Το έναντίοι μάλι-
στα, θα δυσραστήσει, στο δόθος. Και αν
δε σας πη τιμώτα εκείνη την ώρα, θα σας
το πη αργότερα, γιατί κανένας δεν αγαπά
να μιλούν άσχημα για την οικογένειά του.
Και μη λησμονήτε ποτέ ότι το σπουδαιό-
τερο πράγμα στο γάμο δεν είναι να έχετε
πάντα δίκιο και να το βρίσκετε, αλλά να
διατηρήσετε την αγάπη του συζύγου σας.

Γνωρίζω μία νέα γυναίκα που η πεθερά
της της φερόταν πολύ άσχημα. Η κυρία η-
ταν ζηλότυπη για το γιού της και δεν ή-
θελε ν' αγαπά αυτός κανέναν άλλο, εκτός
από την ίδια. Η νύφη της δεν παραπονέ-
θηκε ποτέ της στον άντρα της. Αυτός όμως
που είχε προσέξει τον τρόπο της μητέρας
του, της είπε μία μέρα:

—Η μητέρα σε κακομεταχειρίζεται, το
ξέρω. Μα έσύ είσαι ένας άγγελος. Και έ-
πειδή δε μούκανες κανένα παράπονο, σ' α-
γαπώ περισσότερο από πρώτα. Θα μιλή-
σω με τη μητέρα μου σήμερα.

Αν η γυναίκα αυτή έκανε συνεχώς πα-

ό καθένας στην ειδικότητά του κατέχουν
άπολύτως τα μυστικά της δουλειάς τους.
Ο Ιατρός κ. Κωνστ. 'Αθανασιάδης διευ-
θύνει το δερματολογικό τμήμα του 'Ινστι-
τούτου, ο Ιατρός κ. Γεώργ. Τσιτσάς είναι
ο αισθητικός χειρουργός του 'Ινστιτούτου
με πολυχρονη εργασία στο εξωτερικό,
Λονδίνο, Παρίσι, Μιλάνο, αλλά ιδιαίτερα
στην 'Αμερική, διευθύνει το τμήμα της αι-
σθητικής χειρουργικής. Ειδικευμένη μασ-
σέζ, η γνήσια Παριζιάνα κ. 'Υδόν, με πρώ-
τη βοηθό τη δ. Μίκα.

Έτσι το 'Ινστιτούτο «Ντέμις» διατηρεί
τιμήματα αισθητικής χειρουργικής, δερμα-
τολογικό, φυσιοθεραπευτικό, ραδιοθεραπευ-
τικό, καθώς και τμήμα παραγωγής καλ-
λονικών.

Η κ. Ντέμις μάς τονίζει τους σκοπούς

ράποντα στον άντρα της, ή αντίδοσά του
θα ήταν ασφαλώς διαφορετική.

Μα και όταν ο σύζυγός σας δεν προ-
δού στη δουλειά του, στο επάγγελμά του
—δικαίως ή άδικως—μην του λέτε άπρο-
κάλυπτα τη γνώμη σας. Ο άντρας σας
πρέπει να αισθάνεται ότι σεις του έχετε
έμπιστοσύνη. Η γυναίκα που λέει στον άν-
τρα της «δεν είσαι ικανός για τίποτα»,
κάνει το τυχόν σύμπλεγμα κατωτερότητας
και τις δυσκολίες του ακόμα μεγαλύτερες.
Κάθε γυναίκα πρέπει να προσπαθή να με-
γαλώσει την αυτοπεποίθησή του συζύγου
της.

—Η 'Ελένη φέρεται στον Πάνο περι-
φρονητικά, άκουσα προχτές να λέει ένας
γνωστός μου. Καθένας ξέρει πως ο Πάνος
δεν είναι μεγαλοφυΐα και πως η 'Ελένη
είναι πολύ έξυπνότερη απ' αυτόν. Όμως
αυτός ο δυστυχής, με το γάμο του έχασε
και το λίγο μυαλό που είχε. Γιατί με το
να του λέει διαρκώς «είσαι ανόητος», δεν
έφερε κανένα καλό, ούτε σ' αυτόν ούτε
στον εαυτό της.

Η 'Ελένη θάπρεπε να πάρη παράδειγ-
μα από μία κυρία που ο άντρας της μιλού-
σε διαρκώς για τον εαυτό του. Στις συ-
ναναστροφές ήταν ανυπόφορος, γιατί ήθε-
λε πάντα να έχη την τελευταία λέξη και
διηγόταν αιώνιες ιστορίες με κεντρικό
πρόσωπο τον εαυτό του και τους άπιστευ-
τους ηρωισμούς του. Η γυναίκα του είπε
μία φορά:

—Ξέρω πως ο Νίκος γίνεται συχνά ανυ-
πόφορος. Αν μπορούσε να πάψη τους έ-
παίνους για τον εαυτό του! Δε νομίζω
όμως ότι είμαι εγώ εκείνη, που μπορώ να
του το πώ. Γιατί τότε θα γίνω ατία να
μεγαλώσει ακόμη το άίσθημα της κατωτε-
ρότητας που έχει. Γιατί οι καυχησιές που
λέει, δεν είναι τίποτ' άλλο παρά ένα υπο-
συνείδητο άίσθημα κατωτερότητας. Κατά
τα άλλα ο Νίκος είναι πολύ καλός.

Ότι η γυναίκα αυτή ήταν πολύ καλή,
το καταλαβαίνετε εύκολα. Ποτέ της δε μι-
λήσε άσχημα στον άντρα της γι' αυτό του
το ελάττωμα, αν και υπέφερε πολύ, άκού-
οντάς τον. Δεν του είπε ποτέ της τί γνώ-
μη είχε για τα λόγια που του άρεσε να λέει.
Αλλά του φερόταν πάντοτε με κατανόηση,
τάκτι και αγάπη, έτσι που με τον καιρό, έ-
γινε μία άλλη γυναίκα. Και είναι έργο
της ότι, ως έμπορος, προώδευσε πολύ στις
δουλειές του, όποτε δεν είχε πια κανένα
λόγο να λή για τον εαυτό του καυχησιές
και πααινέματα.

Ένα άλλο σοβαρό ζήτημα είναι η «γνώ-
μη των άλλων». Δεν είναι καθόλου άπαραί-
τητα να διηγώσθε στον άντρα σας ότι τυ-
χόν είπε ο ένας ή ο άλλος γι' αυτόν. Γιατί
σε κανένα δεν άρεσει, ν' άκούση η γυναίκα
του (που πρέπει να τον αγαπά και να τον
θαυμάζει) κάτι όχι πολύ κολακευτικό γι'
αυτόν.

Ανάμεσα στον άντρα και στη γυναίκα
δεν πρέπει να υπάρχουν ούτε μυστικά, ούτε
άπατες. Δεν είναι όμως άπόλυτη ανάγκη,
να συζητούν για όλα άνεξαιρέτως τα
πράγματα. Πολλές φορές, λόγια προξενούν
πόνον στον άλλον, ακόμη και αν δεν είπω-
θηκαν με κακό σκοπό.

Στο γάμο και τα δυο μέρη πρέπει να
φέρωνται με αγάπη και κατανόηση. Και εί-
ναι ανόητο να μιλούν, σε μία επίπολητη
μαθητρία, για όλα όσα άκούν, ξέρουν και
σκέπτονται.

για τους όποιους 'Ιδρυσε το 'Ινστιτούτο της!

—Δεν ήταν σκοπός μου άπλως να φτιά-
ξω ένα 'Ινστιτούτο καλλονής, αλλά να προσ-
φέρω μία βετική έξυπνότητα στις γυναίκες
της 'Αθήνας. Φυσικά, εκείνες που έχουν ό-
κονομική ευχέρεια βρίσκουν εύκολα το δρό-
μο που οδηγεί στο 'Ινστιτούτο, του όποιου
άποτελούν και την τακτική πελατεία. Άλ-
λά αυτό που προπάντων επιθυμώ, είναι να
γίνη πεπεισθεί στην εργαζόμενη και νοι-
κοκυρά 'Ελληνίδα ότι μπορεί και κείνη να
περιποιηθή την ομορφιά της, χωρίς να φο-
βάται ότι θα υποστή...οικονομική έλχειρη-
σι. Όλα τα επιστημονικά μέσα, οι γιά-
τροί, τα προϊόντα μας είναι στη διάθεσή
της. Για την ευτυχία της την ίδια, είμαστε
εδώ, πρόθυμοι να τη βοηθήσουμε...
X.

ΠΕΡΝΑΤΕ ΤΗΝ ΩΡΑ ΜΑΘΑΙΝΟΝΤΑΣ

ΑΝΑΡΩΤΗΘΗΚΑΤΕ ΠΟΤΕ;

● Υπάρχει χρυσάφι ή άργυ-
ρος μέσα στον 'Ωκεανό;
Υπάρχει άφθονο και από τα
δυο. Άρκετο—όπως υπολογί-
ζουν οι ώκεανογράφοι— ώστε
κάθε άνθρωπος στον κόσμο να
πάρη από 14 όκάδες χρυσάφι
και από... 20 τόννους άσημι!
Η μόνη δυσκολία είναι ότι το
κόστος της έξαγωγής του θη-
σαυρού αυτού θα είναι περίπου
1000 φορές μεγαλύτερο από
την αξία του.

● Υπάρχει νόμιμος τρόπος,
του να υποχρεώνη ένα ίερω-
μένο ν' ανακαλύψη κάτι που
του έμπιστευθήκαν κατά τη
διάρκεια εξομολογήσεως;
Όχι—δεν υπάρχει νόμος
που να μπορεί να του επιβάλει
να παραδώσει το άπόρρητον
της εξομολογήσεως.

● Αντανακλά και η Γη φώς,
όπως κάνει η Σελήνη;
Βεβαίως, και αν μπορούσα-
τε να τη όητε από το διάστη-
μα, το φώς της γής θα ήταν
12 φορές ισχυρότερο από το
φώς της σελήνης—όπως αναφέ-
ρουν οι άστροφυσικοί.

● Τα μαλλιά σας μεγαλώνουν
πιό γρήγορα όταν τα κό-
βετε;

● Όχι. Τα μαλλιά μεγαλώνουν
με σταθερό ρυθμό, από τις ρί-
ζες, και όχι από τις άκρες. Έ-
τσι, το ότι τα κόβουμε δε μπο-
ρεί να επιδράση στην ταχύτη-
τα με την όποιαν αναπτύσσου-
νται. Τα μαλλιά μεγαλώνουν κα-
τά 1,5 περίπου εκατοστό κά-
θε μήνα, κατά μέσον όρον.

● Τι χρώμα έχουν τα ανθρώπι-
να κόκκαλα;
Το ζωντανό κόκκαλο έχει κοκ-
κινωπό χρώμα. Μετά το θάνατο
γίνεται βαθμιαία γκριζωπό και
τελικά λευκό.

ΙΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	Π	Ο	Ρ	Η				
2	Α	Ι	Α	Π	Η			
3	Ρ		Ε					
4	Ε			Ρ	Α			
5	Ι	Χ	Ε	Ν	Γ			
6	Σ	Υ	Ν	Η	Γ	Ο	Ρ	Ο
7	Α	Χ			Ρ	Ε		
8	Κ	Π	Ε	Σ	Ι	Σ		
9	Τ	Ε	Α	Τ	Τ	Ι	Σ	
10	Ο	Ρ	Α	Ο				
11	Σ	Κ	Ι	Ρ	Σ			

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- 1) Λέγεται και φιούμπα.—
"Άλλη η τουρκική και άλλη η
αιγυπτιακή.
- 2) Δεν είναι ο Τσάγκ Κάι
Σέκ.
- 3) Η έλληνική είναι όνομα-
στή.—Γράμμα του αλφαβήτου.
- 4) Η μία απ' τις δυο ίσες
τρίψεις των αρχαίων 'Αθηναίων.
- 5) Το τρίγωνό του δεν έχει
σχέσι με τη γεωμετρία.—Γράμ-
μα του αλφαβήτου.
- 6) Απαραιτήτως σε κάθε
βίχη.
- 7) Επιδόνημα όχι εύχαρι-
στον.—Πόλις της βορείου Περ-
σίας παρά την Κασπίαν.
- 8) Χρειάζεται άνάπαυσιν.

ΜΠΕΡΔΕΜΑ ΣΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ

Το σχέδιο αυτό παριστάνει μια αΐθουσα
μουσείου. Τη μέρα όμως που το ζωγράφιζε,
φαίνεται πως ο σχεδιαστής δεν είχε και πο-
λύ καθαρό το μυαλό του, γιατί το προηγου-
μενο βράδυ «τα είχε πιή» λίγο... Έτσι, έκα-
με από ασηρημάδα διάφορα λάθη, από τα ό-
ποια άλλα είναι πολύ χτυπητά και άλλα όχι.
Ένας δεινέρεκτατος άστυνομικός, φίλος
μας, στον όποιον έδείξαμε το σχέδιο, άνεκά-

λυψε δέκα λάθη μέσα σε όκτώ άκριβώς λεπτά
— με το ρολόι στο χέρι.

Τί λέτε; Θα μπορούσατε τάχα να τον ξεπα-
ράσετε, βρίσκοντας τα λάθη μέσα σε μικρότε-
ρο χρονικό διάστημα; Προσπαθήσατε και, εί-
τε το κατορθώσατε, είτε όχι, οργανώσατε ένα
διαγωνισμό με τις φίλες και τους φίλους σας.
Στη σελίδα των λύσεων θα βρήτε τα 10 λάθη.

Ο ΤΟΥΒΛΟ

Και ένα κλασσικό πρόβλη-
μα: Ένα τουβλό ζυγίζει ένα
κιλό και μισό τουβλό. Ποιό έ-
ίναι το βάρος του τουβλού;

- 9) Έπαναλαμβάνοντάς το έ-
χεις το μικρό όνομα γνωστότα-
της στάρ του Χόλλυγουντ.—
'Αόριστος άντωνυμίας.
- 10) Μπορεί νάχη ούρα.
- 11) 'Ωραίο σπόρ.—Κοινή ό-
νομασία του λυγκός.

ΚΑΘΕΤΩΣ!

- 1) Είναι ασφαλώς άνεπιθύ-
μητος.
- 2) Έρχεται μαζί με τον χει-
μόνα.
- 3) Γάλλος ποιητής και συγ-
γραφέας (1849—1926).— Σε
κάνει η βροχή.
- 4) Βυζαντινή νότα.— Ρήμα
ιδιοκτησίας.
- 5) Σπλάγγχον.— Μία ευρι-
στική λέπις.
- 6) Θέλει προίκα για να παν-
τρευτή, κατά το τραγουδάκι.—
'Αρχαίον όματικόν.
- 7) Το πατρικό όνομα της
σημερινής γυναίκας του Σαρ-
λώ.—Δεν θάθελε κανείς να μεί-
νη.
- 8) Μ' άλλο ένα ενύ άποκτά
βάρος.
- 9) Έπανίδρυσις, ανάδημιουργία.

ΣΤΟ ΧΥΤΗΡΙΟ

● ● ● ●	= 13
● ● ● ●	= 12
● ● ● ●	= 15

Για να διδάξη το γιού του
γεωμετρία, ένας μεταλλουργός
έσκέφθηκε να κατασκευάσει τρι-
ών ειδών μικρά μεταλλικά άν-
τικείμενα: κύκλους, τρίγωνα,
τετράγωνα. Όλα τα άντικείμε-
να που έχουν το ίδιο σχήμα, έ-
χουν και ίδιο βάρος. Στο σχέ-
διο βλέπετε το βάρος, σε δράμ-
μα, που επιτυγχάνεται αν
προσθεθούν συγχρόνως διάφο-
ρα άντικείμενα στη ζυγαριά.
Από τα τρία αυτά ζυγίσματα,
μπορείτε να βρήτε το βάρος
του καθενός από τα άντικείμε-
να!

ΟΙ ΔΥΟ ΠΑΙΚΤΑΙ

Ο Γιάννης και ο Πέτρος έ-
παίζαν μία παρτίδα χαρτιά.
Όταν άρχισαν ο Γιάννης είχε
ένα χρηματικό ποσόν ίσον άκρι-

βώς με τα 4)9 του ποσού που
είχε ο Πέτρος. Στο τέλος της
παρτίδας, ο Γιάννης είχε κερ-
δίσει 10 δρχ. και είχε τώρα ά-
κριβώς τα ίδια χρήματα που
είχαν μείνει και στον Πέτρο.
Τί ποσόν χρημάτων είχε ο κα-
θένας όταν ξεκίνησαν;

ΧΑΡΤΙΑ ΚΑΙ ΠΙΟΝΙΑ

1	2	3	4	5	6	7
●	●	●	●	●	●	●
Α	Β	Γ	Δ	Ε	Ζ	

Πάρτε έπτά όποιαδήποτε
τραπουλόχαρτα και τοποθετή-
στε τα το ένα πλάι στο άλλο.
Βάλτε κατόπιν τρία πιόνια μαύ-
ρα (Α, Β, Γ) και τρία λευκά
(Δ, Ε, Ζ), όπως δείχνει το σχέ-
διο. Πρέπει να φέρετε τα μαύ-
ρα πιόνια στη θέση των λευκών,
και αντίθετως. Κάθε πιόνι μπο-
ρεί να προχωρή μόνο κατά μία
θέσι κάθε φορά χωρίς να μπο-
ρή να όπισθοχωρήσει. Μπορεί
έπίσης να «πηδήσει» επάνω ά-
πό ένα πιόνι, όταν από την άλ-
λη πλευρά βρίσκεται κενή θέ-
σις.

Οι λύσεις στη σελίδα 66

—Μήπως έχετε ένα σπύρτο, κύριε; ρώτησε ευγενικά ένας άστυφύλαξ έναν Γάλλο τουρίστα στη Λίμα του Περού.

—Βεβαίως! Ο Γάλλος έβαλε το χέρι στην τσέπη, έβγαλε ένα κουτί σπύρτα και άναψε ένα.

—Σας ευχαριστώ, πολύ», είπε το όργανο της τάξεως, «αλλά τα σπύρτα σας είναι ξενικής κατασκευής. Έχετε την καλωσύνη να με ακολουθήσετε στο τιμήμα;

Πού να ξέρη ο καυμένος ο Γάλλος ότι στο Περού θεωρείται παράνομο να έχει στην κατοχή σου σπύρτα κατασκευασμένα στο εξωτερικό!

*

Έκείνοι που κατά τη διάρκεια των θερινών διακοπών ή με άλλη τυχόν αφορμή κάνουν κάποιο ταξίδι στο εξωτερικό, εκπληρώνονται συχνά ανακαλύπτοντας ότι όλος ο κόσμος δεν σκέπτεται όπως σκέπτονται στην πατρίδα τους, και αγανακτούν όταν βλέπουν πως κάτι που στον τόπο τους θεωρείται φυσικό και άπλο, σε άλλες χώρες

Μια συνήθεια που δεν την έχουν εύκολα οι τουρίστες.

μπορεί να χαρακτηριστεί παράνομο ή να παρεξηγηθεί. Έτσι παραδείγματος χάριν, τελευταία η αστυνομία του Τόκιο έχαρακτήρισε το μπριτζ ως «χαρτοπακτικό» και είδοποίησε τους ξένους ότι το παιγνίδι αυτό είναι παράνομο.

Εξ άλλου, οι Ισπανικές αρχές εξέδωσαν αυστηρότατους κανονισμούς σχετικά με τα... μαγιά του μπάνιου, τις υποχρεωτικές διαστάσεις των, και τους τόπους όπου μπορούν να φοριούνται!

*

ΠΡΟΣΟΧΗ ΣΤΟΝ ΤΡΙΤΟ ΧΟΡΟ!

Πριν από τον τελευταίο πόλεμο, ένας Αμερικανός που έπαιζε βόλεϊ, τρέθηκε σε μια διασκέδαση που γινόταν σε μια πόλ. Εκεί, βρήκε μια νέα κοπέλλα που του άρεσε πολύ, και χόρεψε μαζί της δυο χορούς συνέχεια. Όταν όμως ήταν έτοιμος να την πλησιάσει και να τη ζητήσει για τον τρίτο χορό, ο οικοδεσπότης του είπε: —Έχετε υπ' όψιν σας πως έχετε χορέψει ήδη δυο χορούς με αυτή την κοπέλλα;

—Χαριτωμένο πλάσμα! Πάω να τη ζητήσω πάλι να χορεύουμε...

—Μά... καταλαβαίνετε βέβαια πως την έχετε ήδη εκθέσει και πως ένας τρίτος χορός μαζί της ισοδυναμεί με πρότασι γάμου;

Ο ένθουσιασμός του Αμερικανού ψυχράθηκε απότομα. Και πέρασε την υπόλοιπη βραδιά καθισμένος προσεκτικά στην καρέκλα του...

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΕΘΙΜΑ ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Ένας άλλος, συμπατριώτης μας αυτός, κατά τη διάρκεια ενός ταξιδιού του στη Δανία συνδέθηκε με μια χαριτωμένη Δανέζα. Εκείνος δεν ήξερε Δανικά, η Γερμανικά, ούτε και κείνη άλλη γλώσσα με την οποία θα μπορούσαν να συνεννοούνται άνετα. Εν τούτοις, τα πήγαιναν θαυμάσια μαζί, χάρις σε ένα λεξιλόγιο, από λίγες Αγγλικές λέξεις, και... αβθονα γέλια.

Τελικά, εκείνος έμαθε και λίγες λέξεις Δανικά και, κάθε φορά που συναντούσε τη χαριτωμένη κοπέλλα, της έφεανε και ένα μπουκέτο λουλούδια. Φυσικά, η νεαρή Δανέζα έλυωνε κυριολεκτικά για τον αγαπημένο της...

Όπου, κάποια μέρα, εκείνος έφθασε στο σπίτι της με ένα μάτσο θαυμάσια κίτρινα γαρύφαλλα στο χέρι. Της τα προσέφερε, και... την έδε να ξεσπά σε λυγμούς. Πού να ξέρη ο δυστυχος Ρωμικός πώς, στη Δανία, όταν προσφέρει σε μια κοπέλλα κίτρινα γαρύφαλλα σημαίνει: πώς... θέλεις να διακόψης σχέσεις μαζί της! Εύτυχώς, στην περίπτωση μας, επηκολούθησε μια εξήγηση... τσάτρα-πάτρα, και οι δυο νέοι άποτρελούν σήμερα ένα ευτυχισμένο ζευγάρι.

ΤΟ ΣΒΥΣΙΜΟ ΤΟΥ ΣΠΙΡΤΟΥ

Υπάρχει στη Δανία και ένα άλλο, πολύ χαριτωμένο, έθιμο — που είναι γνωστό και σε άλλες χώρες — και που οι άνδρες που ταξιδεύουν θα πρέπει να το έχουν υπ' όψιν τους. Αν ανάψετε το τσιγάρο μίας κοπέλλας και εκείνη σας σβύση κατόπιν το σπύρτο, σε ωρισμένες περιοχές της Δανίας αυτό αποτελεί εκ μέρους της πρόσκληση να τη φιλήσετε! Πρόκειται για συνήθεια που

Και ποιός δεν θα ήθελε να είναι άστυφύλακας στη Γρανάδα;

άσφαλώς οι τουρίστες δεν πρέπει να την ξεχνούν...

Σε μερικές περιοχές του Κάνσας (Η.Π.Α.), δεν επιτρέπεται να καπνίσετε τσιγάρα δημόσια, αλλά μπορείτε να καπνίσετε πίπα ή πούρο! Η αγορά και η πώληση τσιγάρων επιτρέπεται, αλλά... τί μπορεί να τα κάνει κανείς, αφού απαγορεύεται το καπνισμα; Καθώς το τσιγάρο φθάνει στα σύνορα του Κάνσας, οι υπάλληλοι του σιμνού ειδοποιούν τους ταξιδιώτες να σβύσουν τα τσιγάρα τους!...

ΦΟΥΣΤΑ, ΣΟΡΤΣ ΚΑΙ... ΜΕΖΟΥΡΑ!

Θα θυμούνται ίσως οι παλιότεροι το χαριτωμένο τραγουδάκι που τραγουδούσαν με μανία οι Έλληνες το 1926, όταν ο τότε δικτάτωρ στρατηγός Θ. Πάγκαλος είχε απαγορεύσει στις γυναίκες να φορούν φούστες που απείχαν από το έδαφος περισσότερο από 30 εκατοστά! Οι... παραβάτες εδιώκοντο από την αστυνομία και, έτιμωρόντο με πρόστιμο. Και το σχετικό

τραγουδάκι της Αθηναϊκής επιθεωρήσεως έλεγε:

«Μ' άρέσουνε του Πάγκαλου (τά γούστα, τριάντα πόντους νάναι ή φούστα, κι' όταν είναι πιο κοντή, πρόστιμο και φυλακή...»

Βέβαια, η απαγόρευση αυτή... επιδείξεως των καλλιγραμμένων κνημών των Έλληνιδων γρήγορα κατηργήθη, δεδομένου μάλιστα ότι συμφέρον για τη διατήρησή της δεν είχαν παρά μόνον... οι γυναίκες με τα άσχημα πόδια!...

Θα έκπλαγουν όμως άσφαλώς οι αναγνώστριές μας όταν μάθουν ότι και σήμερα, στη Γρανάδα της Ισπανίας, συμβαίνει κάτι... ανάλογο: Με απόφαση της αστυνομίας είναι ώριμο το ελάχιστο μήκος που έχουν τα σορτς τα οποία φορούν οι γυναίκες! Και οι αστυνομικοί είναι έφωδιασμένοι με μιά... μεζούρα, ώστε να μπορούν να ελέγχουν τις διαβάτιδες και να μειώνουν τις παραβάσεις. Και ποιος άνδρας δεν θα ήθελε να είναι άστυφύλακας στη Γρανάδα;...

ΤΑ... ΚΟΜΠΛΙΜΕΝΤΑ ΣΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑ

ΣΤΗΝ Ισπανία, συμβαίνει συχνά στο δρόμο ένας άνδρας να απευθύνει κάποιο κομπλιμέντο σε μια άγνωστή του γυναίκα. Πρόκειται για... έθιμο που έχει καθιερωθεί από τα παλαιότερα χρόνια — πράγμα που συμβαίνει εξ άλλου και στη Γαλλία, την Ιταλία και την Ελλάδα... Τα «κομπλιμέντα» που συνηθίζονται, ξεκινούν από το απλό «Καλημέρα σας, γρητυνικό πλάσμα!» και φθάνουν ως τα πιο πολύπλοκα «Να ζήση ή μητέρα που σε γέννησε!» ή «Είσαι τόσο όμορφη που μπορεί να... έκτροχιασθούν τα τράινα για να σε πάρουν από πίσω!»

Οι Ισπανίδες διατηρούν συνήθως επιφανειακά το σοβαρό ύφος τους, αλλά κολακεύονται εξαιρετικά με τα κομπλιμέντα αυτά.

Θα ένοιωθα εξαιρετικά προσβεβλημένη, μου έλεγε μία μέρα μία άμαση κάτοικος της

Μαδρίτης, αν οι άγνωστοι διαβάται δεν μου έκαναν κομπλιμέντα καθώς περπατώ στο δρόμο.

Και οι άνδρες όμως νοιώθουν ιδιαίτερη ικανοποίηση. Ένας Ισπανός, τον οποίον ρωτούσα, πώς αντιδρούν οι γυναίκες στις όποιες απευθύνει τα κομπλιμέντα του στο δρόμο, μου απάντησε:

—Τις περισσότερες φορές, σάς χαμογελούν ευχαριστημένες, και ύστερα... κάνουν σάν να μην υπήρχατε. Έξακολουθούν σοβαρές το δρόμο τους. Άλλα θα έπρεπε να δήτε τί υπερήφανο ύφος έχουν!

Στη Σεβίλλη όμως, υπάρχει, ειδική αστυνομική διάταξη που απαγορεύει τα πειράγματα και τα κομπλιμέντα στο δρόμο. Αν ένας άνδρας συλλάβη να πειράζει μία περαστική γυναίκα, τιμωρείται με πρόστιμο. Άλλα οι Σεβιλιάνοι έχουν βρή τον τρόπο

για να παραβούν ακίνδυνα τη διαταγή: κάθε φορά που βλέπουν μία όμορφη γυναίκα, φέρνουν το χέρι τους μπροστά στο στόμα, σάν να θέλουν να σταματήσουν τα λόγια που πρόκειται να βγούν. Και η χειρονομία αυτή κάνει τις όμορφες Σεβιλιάνες να χαμογελούν ικανοποιημένες προς τους άγνωστους θαυμαστές των.

A. B.

Το δώρο

Κάποτε προσκάλεσαν ένα Σκωτσέζο σ' ένα άριστοκρατικό γάμο, όπου κάθε προσκεκλημένος ήταν υποχρεωμένος να προσφέρει ένα οποιοδήποτε δώρο, αλλά κατασκευασμένο από χρυσάφι. Ο Σκωτσέζος, ύστερα από μικρή σκέψη, πήγε στο γάμο και πρόσφερε στη νύφη ένα... χρυσόφορο!

Η ΜΟΔΑ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΖΑΚΕΤΕΣ ΚΑΙ ΠΑΛΤΑ

1 Νωμίτης που άγκαλιάζει τους ώμους. Κουφόπιετα πίσω. Γαρνιτούρα διπλά γαζιά.

2 Ζακετούλα ίσια φαρδιά με διπλά γαζιά. Άνοιχτή πίσω στο κάτω μέρος της ραφής.

3 Το παλτό αυτό ανοίγει κάτω σε μικρές πιέτες στα δυο κοψίματα με τα διπλά γαζιά στο εμπρός και το πίσω μέρος. Στο μοντέλο αυτό πάει ωραία βελούδινο γαρνίρισμα.

4 Ίδιότυπο κιμονό μανίκι με τετράγωνο κόψιμο. Διπλό γαζί, καθώς και στις τσέπες.

5 Μακρυνά ζακέτα με κουκούλα. Στο μπροστινό μέρος υπάρχει ένα κόψιμο που στενεύει προς τα κάτω και καταλήγει στις τσέπες της. Μικρές πλά για το κομψίωμα.

ΕΝΑΣ ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

Σύγχρονο αθηναϊκό κοινωνικό μυθιστόρημα του Ν. Μαράκη

26ον Φωνές άγριες, άναρθρες κραυγές έφταναν από το βάθος περασμένων καιρών μεπιδωμένες με δροντές, καμπάνες και δρυιθμούς άγριων έξω από σπηλιές, με δράματα που δεν τ' έζησε ποτέ ή ίδια μά που τ' έζησαν οι μακρυνοί της πρόγονοι. Έκείνοι που ζούνε σε κάθε μύριο του αίματος του κάθε ανθρώπου. «Τί θέλεις να κάνης; Τό σκέφτηκες καλά λοιπόν αυτό που π'άς να κάνης;» Μια άδύνατη φωνή μονάχα που στάθηκε για μια στιγμή ανάμεσα σ' αυτήν και τ' παιδί της κι' ύστερα έδωσε μέσα στη φοβερή χλαπαταγή της μπόρας που είχε έσπασεί...

Τό μωρό έπαψε άπότομα να κλαίει. Καθώς ένοιωσε τ'ά δάχτυλα γύρω από τ'ό λαιμό του, έπαψε να κλαίει και τ'ό δακρυσιμένα μάτια του κοφώθηκαν στο χλωμό πρόσωπο της γυναίκας που είχε σκύψει πάνω άπ' τ'ό κεφάλι του. Τ'ά χεράκια του κινήθηκαν παιχνιδιάρικα. Δεν είχε συναισθήσει τ'ό κινδύνου. Κινήθηκαν παιχνιδιάρικα και γαντζώθηκαν στους καρπούς των χεριών της μητέρας του. Κι' ύστερα τ'ό χέλι του άνοιξαν κι' ένα χαμόγελο άγγελικό φώτισε τ'ό προσώπακι του...

Τ'ά δάχτυλα κινήθηκαν νευρικά κι' ή Ρένα τράβηξε τρομαγμένη πίσω τ'ά χέρια της σ'ά ν' άγγιζαν ένα ζεματιστό σίδερο. Καί έσπασε μέσα της. Μια δυνατή φλόγα ξεπήδησε κι' έλυωσε την παγωνιά που τύλιγε την καρδιά της. Μια φλογερή ακτίνα ήλιο σκόρπισε τ'ά μολυβιά σύννεφα τ'ό καταστροφισμένου αύρανού. Η νύχτα γέμισε άπό διαμαντόπετρες και β'λα ξαφνικά λούστηκαν σ' ένα θαυμασίο πεγγαυρόφατο...

Θέέ μου, πόσο όμορφα χαμογελούσε! Καί π'ώς άνοιγόκλεινε τ'ά χεράκια του σ'ά να ζητούσε βοήθεια και π'ώς άπλωνε τ'ά χέρια του και όλο κάτι έλεγε. Της μιλούσε, μ'αυσούλα χωρίς νόημα. Μά εκείνη άαχισε να μαντεύει...

Και ξαφνικά όλα άλλαξαν. Σταμάτησαν οι δροντές, έσβησαν οι φωνές των άγριων, χάθηκαν οι ήχοι της καμπάνας που βασάνιζαν τ'αυτιά της και χαμογέλασε κι' αυτή. Οι βαρείες κουρτίνες που σκέπαζαν τ'ό νού της τραβήχτηκαν κι' έγινε φ'ως. Τό πρόσωπό της έαστέρωσε. Τό φ'ιδι που δάγκανε την καρδιά της έπαινε να σαλεύει κι' ή έχθρα χάθηκε. Έσκυψε πάνω από τ'ό παιδί. Τ'ά μικρά μπράτσα του άπλώθηκαν προς τ'ό μέρος της και τ'ά χεράκια του χ'αίδεσαν τις παρειές της. Ένα καυτό δάκρυ κύλησε κι' έφτασε στην άκρη τ'ών χειλιών της. Κι' ύστερα κι' όλο κι' όλο...

— Παιδί μου!, είπε. Χρυσό μου παιδί...
Ό λυγμός που την π'αίδευε έσπασσε κι' έσκυψε κι' άναστή...

κωσε τρυφερά τ'ό μωρό σ'ά χέρια της. Τ'ά μάτια της άστράφταν από ευτυχία. Τ'ά λασπόνερα δεν ύπήρχαν πια στο βλέμμα της. Μ'ά μια διαστική κίνησι ξεσκέπασε τ'ό στήθος της κι' έφερε τ'ό παιδί στον κόρφο της. Τ'ά χεράκια του άγκάλιασαν τ'ό μωστό και τ'ό μικρό στοματάκι του έβλεψε μέσα του τ'ή θηλή. Τ'ό χ'αίδεψε τρυφερά τ'ά λιγοστά μαλλιά του. Ήταν μια ευτυχισμένη μάνα. Ναι. Είχε δίκιο ό γιατρός. Τ'ότο τ'ό άγγελούδι ήταν δικό της παιδί. Μονάχα δικό της. Σάρκα από τ'ή σάρκα της, ένα κομμάτι από τ'όν ίδιο της τόν έαυτό. Ό ίσκιος του Καρατζά ήταν πολύ μακριά. Ήταν σ'ά να μ'ην ύπήρχε, σ'ά να μ'ην ύπ'ήρξε ποτέ...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 45

Ή Ρένα ξαναγύρισε στο Χαλάντρι. Ό Άγγελος Πετρίτης κι' ό Μίλτος Κονταξής δεν ήθελαν με κανένα τρόπο να την αφήσουν να φύγει από κοντά τους.

— Τώρα που έγινες μητερούλα θ'ά μ'ας αφήσεις; της είπε ό Πετρίτης. Όχι, αυτό δ'έ γίνεται. Θ'ά μείνεις στο σπίτι! Έπειτα ή Λέλα; Τί θ'ά γίνει ή Λέλα χωρίς τ'ή συντροφιά σου; Δεν τ'ή βλέπεις πόσο καλύτερα πάει άπ' τόν καιρό που γνωριστηκατε και γίναστε φίλες;

Τό ίδιο κι' ό Μίλτος Κονταξής την παρακάλεσε. Μονάχα που τ'όυτες ήταν κάπως συγκρατημένες. Είχε φουντώσει μέσα του ό παλιός έρωτας και δεν ήξερε π'ώς να φερθή. Ήταν στιγμές που νόμιζε π'ώς όλο στο σπίτι τόν κύτταζαν με θ'λέμμα γεμάτο ύποψια και π'ος παρακολουθούσαν την κάθε του κίνηση. Ίδιαίτερα τόν φοβόζε τ'ό θ'λέμμα της ύπ'ορέτριας. Από εκείνο τ'ό βρόδυ που τόν β'ρθε στο δωμάτιο της Ρένας ή μεσόκοπη γυναίκα τόν κύτταζε μ' ένα παρ'άενο τρόπο. Σχεδόν με περιφρόνησι.

— Λοιπόν, θ'ά φύγης Ρένα! Σύμφωνοι; τ'ή ρώτησε ό Πετρίτης.

Ή κοπέλλα δεν είπε ο'υτείναί ο'υτε όχι. Στο βάθος ήθελε. Μ'ά ένας άόριστος φόβος για κάποιο μακρινό κίνδυνο που την άπειλούσε, την έκανε να μ'ην σκεπτική. Ό Μίλτος ήταν τ'ότος ό κίνδυνος. Ό έβλεπε καθαρά. Άχ, Θεέ μου! Ήταν σε πολύ δύσκολη θέση. Μ'ών μ' ένα παιδί δ'έ θ'ά μπορούσε να έργασθ'ή. Π'ώς θ'ά τ'ό ζούσε; Ένώ στο σπίτι τ'ού Πετρίτη ήταν όλα διαφορετικά. Άλλά π'άλλ' δεν ήταν σωστό να μείνη. Δεν έπρεπε...

Ή Λέλα όμως την έκανε να πάρη την όριστική άπόφασι. Έκείνη ήταν που έδειξε τ'ή μεγαλύτερη χαρά για τ'ό γυρισμό της. Είχε συνέλθει κάπως τόν τελευταίο καιρό και κάποιες θαιμπές έλπίδες άρχισαν π'άλι να φουντώνουν μέσα της. Έκανε λοιπόν κυριολεκτικά σ'άν τρελλή όταν έωναίεζε τ'ή Ρένα και δεν εύρισκε λόγια να εκφράσει τόν ένθουσιασμό της.

— Θέλω να δ'ω την κορούλα σου!, της είπε. Ό, δ'έν μπορείς να φανταστής πόσο χ'αίρομαι. Πρέπει να είσαι πολύ ευτυχισμένη, Ρένα.

Ναι, ήταν πολύ ευτυχισμένη. Τ'ότο τ'ό μικρό πλάσματάκι που τόσο είχε μισήσει τις πρώτες ώρες της ζωής του, της χ'αριζε τώρα μια πρωτοφανέρωτη ευτυχία. Ήταν ένα σωστό άγγελούδι που της χαμογέλουσε και της μιλούσε με την παράξενη γλώσσα του. Όρες θ'άκαρεσε στεκόταν και τ'ό καμάρωνε και δ'έ χ'ότανε να τ'ό θ'λέπει. Καί π'ος έτρεμε, Θεέ μου, όταν τ'ό έβλεπε κάποιες στιγμές να σουρώνη τ'ά χεράκια του και να κλαίει! Στο μυαλό της περινούσαν οι π'ό φοβερές ιδέες. Ένωίκε να της κόβεται ή ζωή όταν σκεπτόταν π'ώς μπορούσε ξαφνικά να της άρρωστήση, να πάθ'η τίποτα κακό...

— Θέλω να δ'ω την κορούλα σου, της είπε ή Λέλα. Όμως μ'ά φοβάσαι. Μονάχα από μακριά. Θ'ά ήθελα φυσικά να την άγκάλιασω και να τ'ή φιλήσω. Μά καταλαβαίνω π'ώς αυτό δεν είναι σωστό. Ή άρρώστεια ύπ'άρχει ακόμα μέσα μου. Άργότερα όμως αν γίνω καλά...

— Θ'ά σ'τη φέρνω ταχτικά να τ'ή θ'λέψεις, έκανε ή Ρένα. Γίνεται πραγματικά ένα χαριτωμένο κοριτσάκι...

— Άηλαθ'ή; Τί; Σκέφτεσαι να γ'ιγης; ρώτησε με φωνή που υ'χεδον έτρεπε.

— Δεν είναι σωστό, Λέλα, να μείνω περισσότερο εδώ. Τώρα π'ιά δ'έν είμαι μόνη. Όσο και ν'άμαι ένα παιδί άποτελεί πάν...

τοτε βάρος για ένα σπίτι. Έπειτα έσένα σου χ'αίρεται τώρα ήσυχία. Δεν τ'ό καταλαβαίνεις π'ώς θ'ά είναι έντολ'ητικό για σ'ένα να τ'ό άκούς να κλαίει, να φωνάζει; Καί τ'ά παιχνιδία τ'ά ακόμα θ'ά είναι μια άνησυχία για τ'ό σπίτι...

Ή Λέλα κάρφωσε τ'ό θ'λέμμα της στα μάτια της Ρένας. Ήταν σ'ά να έψαχνε μ' άγωνία, σ'ά να ζητούσε να μαντεύη τ'ί κρυβόταν στα κατάβ'α της φωνής της.

— Θ'ά φύγ'η κι' ό Μίλτος μαζί σου; ρώτησε.

Ή Ρένα ένοιωσε σ'ά να δέχτηκε ένα ξαφνικό χτύπημα. Ένα χέρι της φούχτισε τ'ό λαιμό προσπαθώντας να της κόψ'η την άνάσα. Μ'ά δυνατή ταραχή την κυριέψε.

— Ό Μίλτος; Δεν καταλαβαίνω τί θέλεις να π'ης.

Ή άρρωστη άναστήναζε. Τ'ά μεγάλα μάτια της, τ'ά στεφανωμένα από γαλάζιους γύρους, ήταν τ'ό μόνο ζωντανό πράγμα που ύπ'ήρχε ακόμα στο ρουφ'ημένο από την άδυναμία πρόσωπό της. Τ'ά μάτια της κινήθηκαν παρ'άενα κι' έδειχναν έτοιμα να δακρύσουν.

— Μ'ά θαρρώ π'ώς σου έξήγησα και άλλ'οτε Ρένα, είπα άναστενάζοντας. Ό Μίλτος δεν έπαψε ούτε στιγμή να σ' αγαπά. Τώρα που σε ξαναβ'ρθε είναι έτοιμος να τ'ά έγκαταλείψ'η όλη γ'ια χ'αρί σου. Κι' έ'ών τόν άγαπώ, Ρένα. Δ'έ θ'ά μ'πορέσω να ζήσω, έστω κι' αυτό τ'ό μικρό ύπολοιπο της ζωής που μ'ό άπομένει, αν τόν χ'άσω. Όσο β'ρίσκεσαι κοντά του σ' αυτό τ'ό σπίτι, θ'ά μ'ην κι' έκείνος εδώ, κοντά μου. Άν φύγ'ης όμως...

— Σου όρκίζομαι!, διαμαρτυρήθηκε ή Ρένα. Μ'ά π'ώς σου π'έρασε μια τέτοια ιδέα π'ώς εγ'ώ μπορούσα... Π'ώς θ'ά μπορούσα εγ'ώ να σου πάρω τόν άντρα σου; Είναι φοβερό...

— Άλλάσε ύφος. Ή φωνή της έγινε τρυφερή.

— Άκούσέ με, Λέλα. Σ'έ βασανίζει μ'ά άδικαιολόγητη ζήλεια. Δεν ξέρω τί σκέφτεται ό Μίλτος. Άπό μέρους μου όμως... Φρόντισα να ξεχάσω τ'ά περασμένα. Άλλως τ'έ εγ'ώ ήμουν εκείνη που τόν έγκαταλείψ'α τότε για να παντρευτώ τόν Καρατζά. Κατάστρεψα τ'ή ζωή μου. Θ'ά ήταν άντ'ή και τ'ά καταστρέψω και τ'ή δική σου ζωή... Γι' αυτό λοιπόν δεν πρέπει να βασανίζεσαι. Άν συνέβαινε κάτι από εκείνα που ύποθετείς, αν πιστεύεις σ' αυτά που λες, είναι καλύτερα να μ' αφήσης να φύγω. Αυτή ή θέση της καρ'ό κον δακτυλογράφου είναι μια δικαιολογία που έφ'υρε κάποιος από εδώ μέσα για να δ'ισκ'ομαι κοντά σου. Άφ'ού έπληρώσεις, Λέλα, μ'ή μ' άμ'ποδίζης να φύγω. Σκέψου και θ'ά καταλάβ'ης π'ώς αυτό που σου λέω είναι τ'ό καλύτερο.

— Έκείνη χαμογέλασε. Ένα μικρό χαμόγελο κρεμάστηκε σ'ά χ'είλη της.

— Όχι, Ρένα. Δεν θ'άμαι καλύτερα όταν φύγ'ης. Ξέρω τί μπορεί να γίνει. Όμως σε παρακαλώ. Μείνε. Μ'ή φύγ'ης... Είναι φυσικά κάπως παρ'άενο. Σ'τόν καθένα μπορεί να φαν'η παρ'άενο αυτό που ζ'ητάω. Άλλά πιστεύω, είναι ή πιο σωστή λύσι...

— Έμεινε για μερικές στιγμές άμ'ιλητη. Μ'ά καταληπτική σ'ή απ'ώθησε στο δωμάτιο. Μονάχα ή κοντή και βιαστική ά...

ναπνο, της άκούγ'οταν. Άπ' τ'ό παράθυρο που έβλεπε προς τ'ό δάσος άρχισαν να μ'αινούν οι πρώτες σκιές. Ή Ρένα ένοιωσε ένα κατακάθ'ι θ'λίμως στην καρδιά της. Τ'ότη ή άδύνατη κοπέλλα που β'ρισκόταν κοντά στην έξ'ωπορτα της ζωής, είχε μια άλάθητη δ'ισ'ίσησι. Ήξερε να μαντεύει. Έβλεπε καθαρά. Μ'ήπως κι' ή ίδια δεν έβλεπε τόν κίνδυνο; Ό Μίλτος ήταν ό κίνδυνος. Άντιστάθηκε ως τ'ά τώρα σ' όλες τις έπιθέσεις του. Μ'ά ήταν τάχα β'βαιη π'ώς ως τ'ό τέλος θ'ά μπορούσε ν' άντισταθ'ή; Ήταν μια πεταλούδα που έπαιζε με τ'ό φ'ως. Κάποια στιγμή θ'ά σουρούωνε τ'ά φτερά της και θ'ά τ'σάκιζε. Όχι, δεν ήταν σωστό να μείνη περισσότερο κοντά του. Μέσα της ύπ'ήρχε ή φωτιά κι' άς μ'ην ήθελε να τ'ό παραδεχ'ή. Ή φωτιά σκεπασμένη με στάχτες. Μ'ά σπ'ίθα ήταν άρκετ'ή να ξαναφουντώση ή φλόγα τ'ό παλιού έρωτα που δεν είχε σβύσει ποτέ. Θ'άταν φοβερό να θελήση να ξαναβελιώση την ήσυχία της π'λάι σε μια μελλοθάνατη.

Όμως να που τ'ότη άρρωστη κοπέλλα άφ'ού μαντεύε, άφ'ού καταλάβαινε, άφ'ού ένοιωθε πως κι' αυτή τόν κίνδυνο, δεν ήθελε να την αφήσει να φύγει.

— Τ'ό ξέρω π'ώς είμαι μια έγωίστρια, έσπασε ύστερα από λίγο τ'ή σιωπή ή Λέλα. Πρέπει όμως να έρθης σ'τή θέση μου. Ζητάω να κερδίσω καιρό. Θέλω τις ήμέρες που μ'ό άπομένουν, να τις ζήσω με την ψευδ'ισ'ίσησι π'ώς ό Μίλτος μ'ένει σ' αυτό τ'ό σπίτι από αγάπη γ'ια μένα. Θ'ά είναι κάτι που θ'ά κάν'η λιγώτερο πικρές τις τελευταίες μου στιγμές. Μ'ή φύγ'ης, Ρένα.

Είδε ένα δάκρυ να κυλάει στο χλωμό πρόσωπό της. Τ'ότο τ'ό δάκρυ έγινε μια πυρωμένη λεπίδα μαχαιριού που τ'ή τούπ'ησε την καρδιά. Όλα π'ήραν μια άπίθανη βόλτα. Δεν ήταν δυνατό ν' άρνηθ'ή. Π'ήρε την άπόφασι.

— Καλά Λέλα, είπα. Άφ'ού τ'ό θέλεις θ'ά μείνω κοντά σας. Θ'ά μείνω όσο να γίνης καλά. — Ναι! Ναι! Όσο να γίνω καλά, Ρένα!, έκανε χαμογελώντας θ'λίμως γιατί στο δάσος ήξερε π'ώς δ'έ θ'ά ζούσε πολύ παρ' όλη την προσωρινή καλυτ'ερεί της. Ναι, Ρένα. Όσο

να γίνω καλά. Σ' εύχαριστώ που με κατάλαβες.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 46

Ένα κλειστό αυτοκίνητο ήρθε άργά τ'ό βράδυ και σταμάτησε έξω από ένα χαμηλό σπίτι τ'ής όδου Ίακωβάτων, κοντά στο τέρας Πατησίων. Έβρεχε από νωρίς τ' άπόγεμα κι' ό άνθρωπος που καθόταν σ'τή θέση του σ'ωφέρ φορούσε αδιάβροχο και μ'ά κατεβαστ'ή προς τ'ά μπ'ρος σκούρα ρεμπουμπλικά. Κατέβηκε και χτύπησε την έξ'ωπορτα. Άκούστηκαν από μέσα δ'ήματα και μ'ά γυναίκα φάνηκε πίσω άπ' τ'ά σιδερένια κάγκελα.

— Εγ'ώ είμαι Μαρία, είπα ό άντρας. Άνοιξε.

— Ό γιατρός!, έκανε ξαφνιασμένη ή γυναίκα. Άμέσως να σ'ας άνοιξ'ω.

Έβραντάλως βιαστικά την πόρτα και άνοιξε.

— Δ'έ σ'ας περίμενα, είπα, σ'ά να ήθελε να δικαιολογηθ'ή καθώς παρ'αμέριε γ'ια τ'ά περ'άσι ό νυχτερινός έπισκέπτης. Είναι κάπως άργά...

— Έκείνος προχώρησε χωρίς ν' άπαντήση. Ήταν φανερό π'ώς ήξερε τ'ό έσωτερικό τ'ού μοναχικού α'ούτο σπιτιού, γιατί β'αδ'ιζε με σιγουριά στο σκοτεινό προσώλιο κι' ύστερα ανέβηκε με σβέλτες κινήσεις τ'ά λιγοστά μαρμαρίνα σκαλοπάτια και μπήκε στο χ'ώλ. Άπλωσε τ'ό χ'έρι και γύρισε τ'ό διακόπτη. Έγινε σκοτάδι. Ύστερα προχώρησε σε μια πόρτα που β'ρισκόταν στο βάθος, την άνοιξε και μπήκε σ' ένα άλλο δωμάτιο.

— Εδώ μπορούμε ν' άνάψουμε τ'ό φ'ως, είπα.

Ή γυναίκα προσπάθησε να χαμογέλαση. Μέσα στο θ'λέμμα της όμως ταξίδευαν άνησυχία σύννεφα.

— Καθ'ήστε, τ'ού είπα και τ'ού προσέφερε καθίσμα.

— Είναι κανείς άλλος στο σπίτι; ρώτησε ό άντρας.

— Όχι, έκανε ή γυναίκα σ'ά ν' άπορούσε γ'ι' αυτή την έρώτησι. Τ'ό ζέρετε π'ώς ζ'ω μ'ών. Έκτός φυσικά άπ' τ'ό παιδί. Κοιμάται από νωρίς στην κάμαρή του. Δ'έ β'γάζετε τ'ό αδιάβροχ'ό σας;

— Δ'έ θ'ά μείνω πολύ, είπα. Έκείνος. Είμαι κάπως βιαστικός. Ήρθα να πάρω τόν μικρό. Ή γυναίκα χ'λώμισε άπότομα σ'ά να δέχτηκε ένα ξαφνικό χτύπημα.

— Θ'ά πάρετε τ'ό παιδί; ρώτησε με ξεψυχισμένη ψυχ'ή. Τ'έτοια ώρα θ'ά πάρετε τ'ό παιδί; Έξω βρέχει και σ'ιγουρα θ'ά πουντιάσει αν τ'ό σηκώσουμε άπ' τ'ό κρεβάτι του. Όχι, δεν είναι σωστό, κύριε Καρατζά.

Ό άντρας δαγκώθηκε. Τ'ό θ'λέμμα του π'ήρε μ'ιαν άγρια έκφρασι καθώς άκούσε τ' όνομά του.

— Δ'έ σου είπα π'ώς δ'έν πρέπει να φωνάζ'ης εδώ μέσα τ'ό όνομά μου; γούλλισε.

— Μ'ά δ'έν είναι κανείς ένός στο σπίτι, γιατρέ, δικαιολογήθηκε φοβισμένη ή γυναίκα. Ν'ά με συγχωρήτε.

— Ν'ά κάν'ης αυτό που σου λένε! τ'ήν έκοψε άπότομα.

— Θέλετε να σ'ας έτοιμάσω ένα καφέ; ρώτησε. Έρχεστε άπό τόσο μακριά.

Ό Καρατζάς άνοιγόκλεισε

νευρικά τ'ά γαντοφορεμένα του γέρια. Φορούσε τ'ό καπέλο του και τ'ό αδιάβροχο και στεκόταν όρθιος σ'τή μέση της κάμαρης.

— Δ'έ θέλω τίποτα!, είπα.

Ήρθα γ'ια τ'ό παιδί.

Ή Έλένη Παρ'ίδου πρώτη φορά τόν έβλεπε τόσο νευρικό. Έξ'η χρόνια, από μωρό, είχε τ'ό παιδί σ'ά χέρια της και είχε πάρε - δ'ωσε με τ'ούτον τόν άνθρωπο που την πλήρωνε — πρέπει να λ'η κανείς την αλήθεια — ήγεμονικά. Ήταν άποτομος φυσικά και βαρούς. Μ'ά ποτέ άλλ'οτε δ'έν έδειχνε τόσο φοβισμένος. Ναι, αυτό ήταν. Άπόψε ό γιατρός Καρατζάς έδειχνε σ'ά να φοβάται κάτι που αυτή δ'έβαινα δ'έ μπορούσε να ξέρ'η. Έπειτα αυτή ή νυχτερινή έπίσκεψι γ'ια να πάρ'η έτσι άπ'ροειδοποίητα τ'ό παιδί, της έρχόταν κάπως άσκημα. Όσο και ν'άμαι, τ'ότη ή μεσόκοπη γυναίκα τ'ό άνάστησε αυτό τ'ό όμορφο άγόρακι και χ'ήρα άτεκνη καθ'ώς ήταν, τ'ό είχε άγαπήσει σ'ά δικό της. Κι' εκείνο άλλ'ως τ'ή νόμιζε μητέρα του. Π'ώς να τ'ό ζυπήνη έτσι ξαφνικά, να τ'ό έξηγήση π'ώς δ'έ θεός τ'ους — έτσι παρ'ουσιόστηκε τις λιγοστές φορές που μίλησε μαζί του σ' αυτό τ'ό μακρό διάστημα ό Καρατζάς — ήρθε άπόψε νυχτιάτικα να τ'ό πάρ'η;

— Λοιπόν σου είπα π'ώς είμαι βιαστικός άπόψε!, μίλησε και τ'ής έκοψε τις σκέψεις ό νυχτερινός μουσαφίρης. Έτοιμωσ'ε τ'ό παιδί να τ'ό πάρω.

— Γιατί δ'έν έρχεται ή μητέρα του να τ'ό πάρ'η; ρώτησε μ' ένα ύφος που τόν έκανε να παγώση. Σ'εις είστε γιατρός και πρέπει να καταλαβαίνετε π'ώς μ' αυτό τόν καιρό...

— Έχω κλειστό αυτοκίνητο!, είπα άπότομα ό Καρατζάς. Δεν πρόκειται να κρ'ώση...

— Είναι τ'ούλάχιστον ή μητέρα του μέσα σ' αυτό το αυτοκίνητο; ρώτησε π'άλι με παρ'άενο τρόπο ή γυναίκα.

Τώρα για πρώτη φορά πρόσ'εζε τ'ό θ'λέμμα της. Δεν τ'ού άρεσε να τόν κυττάζουν έτσι. Τ'ά μάτια της στενάζανε κι' ένα βαθύ χαντάκι σχηματίστηκε άνωμέσα σ'ά φρύδια του.

— Τί θέλεις να π'ης; ρώτησε και μ'ά άστραπή π'έρασε άπ' τ'ά μάτια του. Για π'οιά μητέρα του μιλάς;

Δεν ήταν τώρα μονάχα ή άγ'απη για τ'ό παιδί που την έκανε τ'ούληρη. Ήταν και τ'ό άλλο. Τ'ό χειρότερο. Θ'ά έκανε ένα σοβαρό έσοδο. Ό άντρας της, που ήταν νοσοκόμος σ'τήν κλινική τ'ού Καρατζά, είχε π'θάνει π'ριν τέσσερα χρόνια. Δεν είχε άλλο πόρο ζωής. Άπό τ'ό νού της π'έρασε ή εικόνα ένός χαμόσπιτου, μ'ας έλ'ινης παρ'άγκας με στέγη από πισόχαρτο, σ'τή δραπετσώνα, όπου ζούσε π'ριν αναλάβ'η τ'ότο τ'ό παιδί και άνατρίχισε. Ζούσαν σε μια άπ'εργαπητή άθλιότητα όταν ό Καρατζάς πρότεινε σ'τόν άντρα της αυτή τ'ή δουλειά. Έκείνος π'άλι τ'ό είπα σ' αυτήν.

«Μπορείς ν' αναλάβ'ης να μεγαλώσης ένα παιδί; Θ'ά πληρωθ'ούμε καλά και θ'ά άλλ'οζουμε σ'ήπι. Τί λ'ες;» «Μετά χαράς!», άποκρίθηκε αυτή. Καί από τ'ή μ'ά μέρα σ'ήνη άλη άλα άλλαξαν. Σ'τήν άρχ'ή έγκαταστάθηκε μαζί με τ'ό μωρό στο Χαλάντρι. Άργότερα κατέβηκε σ'ήνη Άθήνα. Σ'τήν όδό Ίακωβάτων. Τ'ό νοίκι πληρωνότανε γ'ια όλο τ'ό χρόνο από τόν Καρατζά.

Χείλη σας δεν ξεβ'αίνουν ούτε στο φαγητό ούτε στο φίλημα.

Με το κραγιόν ΝΕΛΣΟΝ

Τ'ό μόνον ήγγυημένον ότι μισή ώρα μετά τ'ήν τοποθετήση του δεν β'γαίνει από τ'ά χ'είλη ακόμη και αν τ'ό σκουπίζετε.

Τ'ά χ'είλη σας δεν ξεβ'αίνουν ούτε στο φαγητό ούτε στο φίλημα.

Κατέστη άδυναμ'η στον έπί β'εράν ε'ών χάρις ε'ίς τ'ας άνω ιδιότητάς του.

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΝΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΤΟ ΓΗΝΕΙΟ ΚΡΑΓΙΟΝ ΝΕΛΣΟΝ

Ό Ψυχίατρος - Νευρολόγος ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ ΔΕΧΕΤΑΙ: 5-8 μ. μ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 78 Τηλ. 25-226

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ Ιατρός Μαιευτ'η Γυναικολόγος. Δέχεται καθ' έκάστην 9-12, 5-7 ως και επί συνεντεύξει. Χαρ. Τρικούπη 113, Τηλ. 613-610

ΚΟΠΤΙΚΗ ΡΑΠΤΙΚΗ Ζωγράφου

ΔΙΠΛΩΜΑΤΑ ΠΑΡΙΣΙΟΝ Δ'ίπλωμα ΤΙΜΗΣ

INSTITUT DE COUPE MODERNE ECOLE PICIER & CUERE LA VIGNE

ΘΑΟΣ ΠΙΠΙΝΟΥ 77 • ΤΗΛΕΦ. 83.959

ΠΕΡΖΙΑ ΠΛΕΝΕΙ ΚΑΛΑ

ΤΡΙ-ΤΡΙ Μοναδικό για ήνδυσμο

63

ροδοκινιά του, ο άφαλος της γης...

...Η Παρθένος σήμερα τον Υπερούσιον τίκτει!...

Η Χριστουγεννιάτικη λειτούργεια ήτανε προς το τέλος. Επί ώρα ο Θανάσης Μερτίκας είχε ταξιδέψει στα περασμένα.

«Τα άγια τοίς άγίοις...» έφωλλε ο παπάς. «Ποιά είν' τα άγια και ποιοί είν' οι άγιοι;» αναρωτήθηκεν ο Μερτίκας, κ' άνοιξε διάπλατα τα μάτια του κ' είδε το έκκλησίσμα που ψαλμώζουσε.

Ο πρόεδρος της κοινότητας, μαζί με τον παπά, τον κάλεσαν στο Χριστουγεννιάτικο τραπέζι.

Χρονιάρα μέρα δεν γίνεται να μείνεις μονάχος, τούπανε. Κι όμως, σαραντά χρόνους είχε μείνει ολόμονος, γιορτάζοντας με ξένους ανθρώπους έβρες γιορτές. Άλλα ήτανε άβουλος και πήγε.

Άμα φτάσανε στο σπίτι του προέδρου, του δώσανε κ' έφαγε πράματα που τα θυμόντανε, άλλα που τάχε ξεσηκωθείσει: ούζο, τυρί φέτα, ταραμοσαλάτα, έλιες, Καλαμών και τυροπτάκια. Αμύλητος δοκίμασε απ' όλα. Στο τραπέζι θα κάθονταν ως είκοσιπέντε άνθρωποι, από γέρο ως παιδιά, κι ο παπάς στη μέση, έχοντας δεξιά του τον πρόεδρο κι αριστερά το Θανάση Μερτίκα.

Όλοι τους τρώγανε λαίμαργα, μιλούσανε, φωνάζανε, γελοούσανε και χειρονομούσαν. Μιλούσανε πολύ για την Ελλάδα και πότε για την Καλαμάτα γιατί όλοι, έξω από τον Μερτίκα και τον παπά, ήταν Μεσσήνιοι. Ο μόνος που δε μιλούσε και που έφαγε λίγο γολόμπουλο, ήταν ο Μερτίκας. Άλλα κατά βάθος κανείς δεν τον πρόσεχε. Πού και πού, του φωνάζαν: «Φάε γέρο!..» «Κουράγιο γέρο!..» «Πιέ γέρο!..»

Και δόστου τ' άστεια τους και τα γέλια τους!... Νοσταλγούσαν την Ελλάδα, άλλα και την απόφυγαν. Ο πρόεδρος

έλεγε πως καλή και άγια η Ελλάδα, άλλα πως η Άμερική ήταν ο ευρύτερος ορίζοντας.

Να κάτι που δεν κατάλαβε διόλου ο Μερτίκας. Όσο ήτανε στο Μερκοβούνι, ένιωθε τον κόσμο μεγάλο κι απέραντον. Άμα έφυγ' απ' το Μερκοβούνι και γύρισε δέκα από τις πιο μεγάλες πολιτείες του κόσμου, ένιωθε ολόκαθαρα πως ο κόσμος στένεψε. Μπορεί τα σπία ναταν πιο πολλά, εκατό φορές πιο μεγάλα και πιο πλούσια, άλλα αυτός είχε γίνει εκατό φορές πιο μικρός και πιο άσημαντος, ένα κουτσουρο άγνοο μέσα σε σκοτεινό δάσος, μια ξεραγκαθιά που άνεξηγτητα φυτρώνει στην έρημο.

Ο μόνος που τον ποόσεχε ήταν ο παπάς. Έξηντάρης, καλός και λιγομίλητος. Δεν του πολυκουβέντιαζε, άλλα ο Μερτίκας ένιωθε το μάτι του παπα να τον ζετάνει.

Άμα έκαμ' ο Θεός και τέλειωσε τούτο το τραπέζι, ο παπάς ξεμονάχισσε με τούπο το Θανάση Μερτίκα.

Τί σου συμβαίνει πατριώτη;... τον ρώτησε. Σήμερα είναι μέρα χαράς!

Όπως όλες οι μέρες, αποκρίθηκε ο Μερτίκας.

Δεν έχεις δικούς σου;

Όχι αποκρίθηκε.

Καλά, και στην Ελλάδα;

Εκεί μπορεί να βρίσκονται...

Ποιοί;

Μπορεί η γυναίκα και τα παιδιά μου...

Γιατί «μπορεί»;

Γιατί κοντά σαραντά χρόνια δεν έχουμ άλλαξει γαστήρι.

Ο παπάς τον κοίταξε παράξενα κ' ένα «γιατί» ξέφυγε απ' τα χείλη του.

Άφου θες να μάθεις, είπε άργα και σθητά ο Μερτίκας, κ' είσαι παπάς, θα στο πώ... Έδώ και τριάντα χρόνια, άμα είδα πως ύστερ' από δεκαπέντε χρόνια σκληρή δουλειά δεν κατάφερα να προκόψω, κ' έπειδή ντρεπόμουνά ανεπρόκοδος

να γυρίσω πίσω, έβαλα ανθρώπο και τους έγραψε, στη γυναίκα μου και στα παιδιά μου, πως πέθανα φτωχός. Απ' τότες, ούτε κείνοι μάθανε τίποτα για μένα, ούτε γώ για κείνους.

Και γιατί τόκαμες;...

Δεν έπρεπε πιά να στέκομαι εμπόδιο στο δρόμο τους, μιά και δεν είχα την υπόσχεση σε τίποτα να τους βοηθήσω...

Επί τριάντα χρόνια ζω στην έρημιά, στο Σάουθ.

Και με ποιόν ζεις;

Με τα ζωντανά και τα δέντρα, και περιμένω να μου στείλει ο Θεός...

Και η γυναίκα σου και τα παιδιά σου;...

Αν ζούνε κι αν γλυτώσανε από τόσους πολέμους που κάνανε κεί κάτω, θα πρέπει να ρωτήσεις και για τα γέροντά μου... Δεν ξέρω τίποτα. Ούτε θέλω να ξέρω... Έδώ και τριάντα χρόνια έκανα ένα όνομα... Σκότωσα το Θανάση το Μερτίκα... Κ' οι νεκροί δεν ανασταίνονται, ούτε ρωτούν κ' ούτε νοιάζονται για τους ζωντανούς...

Κι' ο Μερτίκας, δίχως κανέναν να χαϊρετήσει, αθόρυβα και δίχως κανείς να τον καταλάβει, γλύστρησε δέξω από το σπίτι. Θα ζούσε, λίγες μέρες στο στενό ούρανο της πολιτείας κ' απ'ε θα γύριζε πάλι να σταθεί, σ' α γέρο κ' υπακούσει, στην απέραντη, την ατέλειωτη πεδιάδα του Σάουθ, να μιλήσει στη δικιά του γλώσσα, με τα δέντρα και τα ζωντανά...

ΚΩΣΤΗΣ ΜΠΑΣΤΙΑΣ

Τα Άσכולια

ΣΥΝΕΧΕΙΑ: 'Από τη σελίδα 14

γυναίκα και τέκνοίς» γιόρταζαν τα Άσכולια.

Στο τέλος όμως της γιορτής γίνονταν κι' ένα παιχνίδι. Φούσκωναν ένα γαιδουροτόμαρο (ασκό), το άλειφαν λάδι απ' έξω και συναγωνίζονταν οι νέοι ποιος θα σταθί με το ένα πόδι και θα κάνει πηδήματα πάνω στο ασκί. Όποιος από τους νέους τα κατάφερνε, έπαιρνε βραβείο. Την ώρα του παιχνιδιού αυτού που λέγονταν Άσכולιασμός, λέγονταν άστεια και γίνονταν πειράγματα γιατί η εθιμιά ήταν μεγάλη. Οι νέοι, φυσικά, έβαζον όλα τα δυνατό τους να σταθούν με το ένα πόδι πάνω στο ασκί, γιατί τους έβλεπαν οι γυναίκες και ήθελαν να κερδίσουν την καρδιά των κοριτσιών. Μα δεν τα κατάφερναν όλοι, το παιχνίδι αυτό ήταν πολύ δύσκολο, γι' αυτό προκαλούσε τέτοιο ενδιαφέρον.

Πολλά έχουν γραφή για την καταγωγή της γιορτής των Άσכולίων από τους φιλόλογους και εθνολόγους. Διατυπώθηκαν πολλές γνώμες.

Πιο πιθανή είναι η γνώμη πως τα Άσכולια διαμορφώθηκαν σε γιορτή όταν οι πρόγονοί μας κατώρθωσαν να ξεπεράσουν τον προγονισμό τους και από νομάδες να γίνουν γεωργοί. Μια που στην περίοδο αυτή η τεχνική εξέλιχθηκε και τους έδωσε τα μέσα να αξιοποιήσουν τα άμπελια τους και να φτιάχνουν από τα σταφύλια κρασί, ήταν επόμενο να πανηγυρίσουν το κατόρθωμά τους αυτό που πραγματικά αποτελεί σημαντικό σταθμό του αρχαίου βίου.

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

Το φυσικό στόλισμα...

...της γυναίκας είναι τα μαλλιά! Για να τα διατηρήσετε ώραιο πρέπει να τα λούζετε τακτικά μόνο με το γνήσιο Σαμπουν ΤΕΤΕ-NOIRE. Θα τα έχετε πάντοτε υγιή, ελαστικά σαν μετάξι, γυαλιστερά και στο φυσικό τους χρώμα και σχήμα. Μισό Σαμπουν Τέτ Νουάρ διατηρεί την περμανάντ περισσότερο καιρό.

Ζητείτε μ' επιμονή το γνήσιο Σαμπουν Τέτ Νουάρ

ΤΕΤΕ-NOIRE

Φάκελλοι - Φιάλοι - Κρέμα

ΝΑ Η ΠΟΥΔΡΑ ΣΑΣ.

Οι 10 άποχρώσεις της πούδρας Tokalon Fascination έχουν διαλεχτεί με το χρωμασκόπιο. Το δικό σας χρώμα, αυτό που ηγαίνει στο δέρμα σας, στο χρώμα των μαλλιών σας και των ματιών σας, βρίσκεται μεταξύ αυτών των άποχρώσεων. Η πούδρα Tokalon Fascination είναι εξαιρεμένη, γοητευτικά άρωματισμένη και τόσο φινε που δεν θα φαίνεστε ποτέ μακιγιαρισμένη. Κρατάει πολύ καλά και δεν είστε υποχρεωμένη να βάξετε πούδρα όλη την ώρα.

Ό επανέλθον έξ Άμερικής

ΧΑΡΙΛΑΟΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΑΚΗΣ

ΟΡΘΟΔΟΝΤΙΚΟΣ

δέχεται άποκλειστικά τις περιπτώσεις σχετικές με την στρεβλοφυία των δόντων. Άκαδημίας 31, τηλέφ. 33.779.

ΤΟ ΔΙΑΒΟΛΟΚΟΡΙΤΣΟ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ: 'Απ' τη σελίδα 25

της έρχοταν στο νού να μου άστράφη κανένα χαστούκι, σίγουρα θα μ' άφηνε στον τόπο.

Είμαι γοητευμένη που σε ξαναβλέπω, Ζερμαίν. Χαίρομαι που είσαι ευτυχισμένος. Αυτός ο ένικος μήπως έκρυβε πάλι καμιά παγίδα;

Ήρθα για σένα, Φρέντα.

Γιατί το είπα; Για να την εύχαριστήσω; ή μήπως... Βέβαια, γι' αυτή είχα έρθει άλλα με άλλο σκοπό.

Θα με χορεύεις, Ζερμαίν, για να θυμωθώ τον παλιό καιρό;

Και βέβαια, απάντησα, άλλα χρειάζεται και κάτι άλλο για να συμπληρώσουμε τις άναμνήσεις.

Τί;

Ένα χαστούκι, παραδείγματος χάριν.

Για καλό και για κακό έκανα ένα βήμα προς τα πίσω, καθώς τόλεγα.

Ευτυχώς, δεν έκαμε καμιά άπόπειρα. Γέλασε με το παλιό παιδικό γέλιο της και, δεν ξέρω γιατί, θυμήθηκε εκείνη την άμορφη άγγρασία που μ' έβαζε κι' έκανα κάπου-κάπου.

Το ξέρεις πως είσαι ένα άμορφο παλιοκόριτσο; της είπα καθώς χορεύαμε, λίγο άργότερα.

Ανάσαινε ελαφρά και τα πράσινα μάτια της. Επαίζαν σαν σπιθές φωτιάς, καθώς την έσφιγγα πάνω μου κι' ένοιωθα την άναπνοή της να χαιδεύει τα χείλια μου.

Πόσο χαριτωμένες είναι οι βροσιές σου Ζερμαίν!

Δεν μπορούσα πιά ν' αντίσταθώ στον πειρασμό.

Την τράβηξα στη σκιά ενός δέντρου, πίσω απ' την έκκληση. Ήταν το καταδυγίο των έρωτευμένων το... Άν-Γιάννη. Η διαβόλισσα με είχε ξεμυαλίσει...

Αν θέλετε τη συνέχεια... είναι πολύ απλή: άκόμη μιά ταπεινώς! Όταν ύστερα άπό λίγες μέρες, με ρώτησε ο παπάς, όπως συνήθιζε να ρωτάνε σ' αυτές τις περιπτώσεις, έσκυφα το κεφάλι κι' απάντησα: «Ναι».

ΖΑΚ ΝΤΥΒΑΛ

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΑΥΤΟ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ: άπ' τη σελίδα 53

και με φωνή που έτρεμε, ρώτησα στο θυρωρείο άν ήταν εκεί ο κύριος Άρτζένκο.

Ένας υπάλληλος κύτταξε σ' ένα χοντρό βιβλίο και μου είπε

με ύφος άδιάφορο: 'Ο κύριος και η κυρία Άρτζένκο, έφυγαν σήμερα το πρωί.

Πώς είπατε; Ξαναρώτησα μη πιστεύοντας σ' αυτά ύου.

Το ζεύγος Άρτζένκο έφυγε σήμερα το πρωί. Έπανελάβε ο υπάλληλος νευριασμένα. Ύστερα βλέποντας τη θανάσιμη ώχρότητα του προσώπου μου, σταμάτησε άπότομα.

Νομίζω πως κάτι μου είπε άκόμη, μα εγώ δεν τον άκουγα πιά, και με δέμα ύπνοβάτιδος βγήκα από το ξενοδοχείο.

Ο Άλντο ήταν παντρεμένος! Δεν ήξερα άν ύπνρχε καμιά σχέση άνάμεσα σ' αυτά τα δύο, ήμουν άκόμη πολύ μικρή για να μπορώ να διαβάω στη σκέψη και στην καρδιά των άλλων.

Έξ άλλου εγώ δεν ήθελα παρά να πεθάνω, να πεθάνω, να πεθάνω.

Μα δεν πεθαίνει κανείς όταν είναι δεκαεφτά χρόνων, μόνο σφίγγει την καρδιά του και συνεχίζει το δρόμο του.

Τις τελευταίες μέρες του καλοκαιριού, τις πέρασα πάλι με τη «συμμορία».

Ήταν όλοι τους εύθυμοι και φλύαροι όπως πάντα. Μονάχα εγώ κι' ο Σάντρο όταν περπατούσαμε τα βράδια κρατημένοι από το χέρι, σκύβαμε το κεφάλι, σιωπούλα, και νοιώθαμε πως δεν ήμασταν πιά σαν τους άλλους, δυο ξένοιαστα εύτυχισμένα παιδιά, μα δυο άνθρωποι που είχαν δοκιμάσει τον πόνο της άγάπης, κι' είχαν άρχισει να γνωρίζουν τη ζωή.

ΙΝΤΑ ΦΙΟΡΕ

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΕΝΑ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ

ΚΙ' Ο ΩΚΕΑΝΟΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ: 'Απ' τη σελίδα 7

μεγάλο ύψος. Έπειδή όμως τότε άρχισε να σχηματίζεται ένα στρώμα πάγου στο αεροπλάνο, άναγκάστηκε να ξανακατέβη.

Και ύστερα από πολλές άπρόοπτες δυσκολίες που παρουσίασθηκαν στο αεροπλάνο, η τολμηρή γυναίκα κατάφερε να φτάσει σε ξηρά και προσγειώθηκε — χωρίς και η ίδια να το ξέρη, στην Ίρλανδία. Η πτήτης βάσταξε αυτή τη φορά δεκατρείς ώρες και τριάντα λεπτά.

Η προσγειώσις της χαϊρετίστηκε σ' όλον τον κόσμο με μεγάλο ένθουσιασμό. Στην Άμερική, στο Λονδίνο και στο Παρίσι, γιόρτασαν προς τιμήν της γενναίας πιλότου. Η Άμερική της πρόσφερε το παράσημο της Τιμής και ο βασιλιάς Άλβέρτος, στο παλάτι του Λέκεν, της έδωσε προσωπικώς το

παράσημο του Λεοπόλδου. Η Άμελία έξακολούθησε τις μεγάλες και τολμηρές πτήσεις της. Και ο κόσμος την ύποδεχόταν έξαλλος στα αεροδρόμια με τη φωνή «Λαίδη Λίντς» που ήθελε να πη «ο θηλυκός Λίντμπουργκ!».

Την 1 Ίουνίου 1937 πέταξε από το Μίامي στο Παραμαούμπο, από εκεί στην Άφρική, προσγειώθηκε στη Χρυσή Άκρη και μετά πέταξε στις Ολλανδικές Ίνδίες και στην Αυστραλία. Από τη Νέα Γουίνεα η Άμελία πέταξε για τελευταία φορά στα σύννεφα με το σκοπό να κάνει ένα ενδιάμεσο σταθμό στη Χονολουλού και να φτάσει στην Καλιφόρνια, πάνω από το μεγάλο ώκεανό.

Έπειτα έφτασε η είδησι ότι η Άμελία κατά πάσαν πιθανότητα είχε πέσει με το αεροπλάνο της πριν από τη Χονολουλού. Οι άναζητήσεις που έκανον για να τη βρουν έμειναν άκαρπες. Η Άμελία Έρχαστ είχε χαθεί στα βάθη της θάλασσας μαζί με τον αεροπόρο Νούμαν.

Η Άμερική είχε χάσει τη μεγαλύτερη της αεροπόρο και μια γυναίκα που είχε γράψει στο βιβλίο της αυτά τα περήφανα λόγια: «Οι γυναίκες πρέπει να προπαθούν να κάνουν πράγματα, τα όποια τολμούν και οι άντρες. Άν δεν πετύχουν, η άποτυχία τους πρέπει να είναι παρακίνηση για τις άλλες γυναίκες να τις μιμηθούν».

Διευθύνσεις συμφώνως τώ έρωθ 6 § 7 τού Α.Ν. 1092/1938:

Διευθυντής: Εύάγγελος Τερζόπουλος. Κατοικία άδός Κολχίδου 12. Προϊστάμενος τυπογραφείου Νικόλαος Παρασκευόπουλος. Κατοικία Βαρέου άριθ 7.

Διευθύνσεις συμφώνως τώ έρωθ 6 § 7 τού Α.Ν. 1092/1938:

Διευθυντής: Εύάγγελος Τερζόπουλος. Κατοικία άδός Κολχίδου 12. Προϊστάμενος τυπογραφείου Νικόλαος Παρασκευόπουλος. Κατοικία Βαρέου άριθ 7.

Διευθύνσεις συμφώνως τώ έρωθ 6 § 7 τού Α.Ν. 1092/1938:

Διευθυντής: Εύάγγελος Τερζόπουλος. Κατοικία άδός Κολχίδου 12. Προϊστάμενος τυπογραφείου Νικόλαος Παρασκευόπουλος. Κατοικία Βαρέου άριθ 7.

Διευθύνσεις συμφώνως τώ έρωθ 6 § 7 τού Α.Ν. 1092/1938:

Διευθυντής: Εύάγγελος Τερζόπουλος. Κατοικία άδός Κολχίδου 12. Προϊστάμενος τυπογραφείου Νικόλαος Παρασκευόπουλος. Κατοικία Βαρέου άριθ 7.

Διευθύνσεις συμφώνως τώ έρωθ 6 § 7 τού Α.Ν. 1092/1938:

Διευθυντής: Εύάγγελος Τερζόπουλος. Κατοικία άδός Κολχίδου 12. Προϊστάμενος τυπογραφείου Νικόλαος Παρασκευόπουλος. Κατοικία Βαρέου άριθ 7.

Διευθύνσεις συμφώνως τώ έρωθ 6 § 7 τού Α.Ν. 1092/1938:

Διευθυντής: Εύάγγελος Τερζόπουλος. Κατοικία άδός Κολχίδου 12. Προϊστάμενος τυπογραφείου Νικόλαος Παρασκευόπουλος. Κατοικία Βαρέου άριθ 7.

Διευθύνσεις συμφώνως τώ έρωθ 6 § 7 τού Α.Ν. 1092/1938:

Διευθυντής: Εύάγγελος Τερζόπουλος. Κατοικία άδός Κολχίδου 12. Προϊστάμενος τυπογραφείου Νικόλαος Παρασκευόπουλος. Κατοικία Βαρέου άριθ 7.

Διευθύνσεις συμφώνως τώ έρωθ 6 § 7 τού Α.Ν. 1092/1938:

Διευθυντής: Εύάγγελος Τερζόπουλος. Κατοικία άδός Κολχίδου 12. Προϊστάμενος τυπογραφείου Νικόλαος Παρασκευόπουλος. Κατοικία Βαρέου άριθ 7.

Διευθύνσεις συμφώνως τώ έρωθ 6 § 7 τού Α.Ν. 1092/1938:

Διευθυντής: Εύάγγελος Τερζόπουλος. Κατοικία άδός Κολχίδου 12. Προϊστάμενος τυπογραφείου Νικόλαος Παρασκευόπουλος. Κατοικία Βαρέου άριθ 7.

Διευθύνσεις συμφώνως τώ έρωθ 6 § 7 τού Α.Ν. 1092/1938:

Διευθυντής: Εύάγγελος Τερζόπουλος. Κατοικία άδός Κολχίδου 12. Προϊστάμενος τυπογραφείου Νικόλαος Παρασκευόπουλος. Κατοικία Βαρέου άριθ 7.

ΣΥΝΑΡΟΜΑΙ

Εσωτερικού: ΕΤΗΣΙΑ (26 τεύχη) Δρ. 156

ΕΞΑΜΗΝΟΣ (13 τ.) » 80

ΤΡΙΜΗΝΟΣ » 40

Εξωτερικού (έτησια): Λίρα Άγγλίας (χάρτιν.) 2.10.0

Δολλάρια 7.00

Βελγικά φράγκα 350

Γαλλικά φράγκα 2.500

Τα έμβάσματα δέον ν' αποστέλλονται προς Ε. Τερζόπουλον εκ μέρ τού Έσωτερικού διά ταχυδρομικής επίταγης, εκ δέ τού Έξωτερικού διά τραπεζικής επίταγης.

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ ΤΕΥΧΗ από τού Ιου μέχρι τού τελευταίου πλύν των 2, 3 και 4, παλύνονται εις τα Γραφεία μας.

ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΩΤΑΤΟΙ ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΙ

δ Α' (τεύχη άριθ. 1—13)

δ Β' (τεύχη άριθ. 14—26)

δ Γ' (τεύχη άριθ. 27—39)

δ Δ' (τεύχη άριθ. 40—52)

δ Ε' (τεύχη άριθ. 53—65)

δ Σ' (τεύχη άριθ. 66—78)

δ Ζ' (τεύχη άριθ. 79—91)

δ Η' (τεύχη άριθ. 92—104)

Προσκαίζοντες τα άνωτέρω τεύχη εις τα γραφεία μας παραλαμβάνετε τούτους δέμενους Βιβλιοδεσία εκάστου τόμου δραχ. 25 (προπληρωτέα).

Διευθύνσεις συμφώνως τώ έρωθ 6 § 7 τού Α.Ν. 1092/1938:

Διευθυντής: Εύάγγελος Τερζόπουλος. Κατοικία άδός Κολχίδου 12. Προϊστάμενος τυπογραφείου Νικόλαος Παρασκευόπουλος. Κατοικία Βαρέου άριθ 7.

Διευθύνσεις συμφώνως τώ έρωθ 6 § 7 τού Α.Ν. 1092/1938:

Διευθυντής: Εύάγγελος Τερζόπουλος. Κατοικία άδός Κολχίδου 12. Προϊστάμενος τυπογραφείου Νικόλαος Παρασκευόπουλος. Κατοικία Βαρέου άριθ 7.

Διευθύνσεις συμφώνως τώ έρωθ 6 § 7 τού Α.Ν. 1092/1938:

Διευθυντής: Εύάγγελος Τερζόπουλος. Κατοικία άδός Κολχίδου 12. Προϊστάμενος τυπογραφείου Νικόλαος Παρασκευόπουλος. Κατοικία Βαρέου άριθ 7.

Τί δεν άρέσει στους συζύγους

Φροντίζετε ν' άρέσετε πάντα στο σύζυγό σας. Μή του γίνεσθε δυσάρεστη με την εμφάνισί σας και με τη συμπεριφορά σας. Θέλετε να όητε τί άντιπαθούν οι άντρες, έστω κι' άν έχουν βαρεθή να το έπαναλαμβάνουν; Όρίστε:

● Μιά γυναίκα που δεν είναι ποτέ βαμμένη, ούτε ταχτοποιημένη, ή το ύφος της μοιάζει σ'ά να έχη διαρκώς πονοκέφαλο.

● Μιά γυναίκα που κοιμάται με τα μπικουτί ή φιννά με τα μαλλιά κολλημένα, έπειδή έτσι ξεχάσει να τα δουρτίσει από βραδύς.

● Μιά γυναίκα με άπεριποίητα χέρια (βρώμικα νύχια ή μισοδαμμένα, άκοπα πετσάκια κ.λ.π.).

● Μιά γυναίκα που χρησιμοποιεί το ξυράφι του άνδρός της για να ξυρίση τις γάμπες της.

● Μιά γυναίκα που κάθεται στο μπάνιο μιά όλόκληρη ώρα, τη στιγμή που υπάρχει ένα μόνο μπάνιο στο σπίτι.

● Μιά γυναίκα που με τη δικαιολογία ότι βρίσκεται στο σπίτι της, κυκλοφορεί με στραβοπατημένες παντόφλες ή με σχισμένες ή κρεμασμένες κάλτσες.

● Μιά γυναίκα που δεν φορεί πάντα καθαρά άσπρόρρουχα.

● Μιά γυναίκα που έγκαταλείπει πάντα το μπάνιο σε μεγάλη άταξία και κυρίως με το πάτωμα γεμάτο από νερά.

● Μιά γυναίκα που είναι εύθυμη όταν βρίσκεται σε συντροφία, άλλα κακόκεφη όταν βρίσκεται στο σπίτι της.

ΠΕΡΝΑΤΕ ΤΗΝ ΩΡΑ ΣΑΣ

(ΟΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΤΗΣ ΣΕΛΙΔ. 57)

ΟΙ ΔΥΟ ΠΑΙΚΤΑΙ

Ο Γιάννης είχε 16 δρχ. και ο Πέτρος 36. Όταν ο ένας κερδίσει 10 δρχ. και ο άλλος χάσει 10, έχουν και οι δύο τα ίδια χρήματα. Άρα στην αρχή η διαφορά των χρημάτων τους είναι 20 δρχ. Άλλα ο Γιάννης έχει τα 4/9 του Πέτρου. Η διαφορά 9)9-4)9=5)9 αντιστοιχεί σε 20 δρχ. Άρα ο Πέτρος είχε 20X9)5=36 και ο Γιάννης 36-20=16 δρχ.

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

Οριζοντίως:
1) ΠΟΡΠΗ — ΟΚΑ. 2) ΙΑ-ΠΩΝ. 3) ΡΙΣ — ΗΤΑ. 4) ΠΑ-ΡΑΛΟΣ. 5) ΪΦΕΝ — ΝΥ. 6) ΣΥΝΗΓΟΡΟΣ. 7) ΑΧ — ΡΕΣΤ. 8) ΚΟΠΩΣΙΣ. 9) ΤΣΑ — ΤΙΣ. 10) ΠΙΑΝΟ. 11) ΣΚΙ — ΡΗΣΟΣ.

Καθ' ὅτως:
1) ΠΑΡΕΙΣΑΚΤΟΣ. 2) ΨΥ-ΧΟΣ. 3) ΡΙΣΠΕΝ — ΠΑΠΙ. 4) ΠΑ — ΑΝΗΚΩ. 5) ΗΠΑΡ — ΣΤΑΡ. 6) ΑΓΟΡΙ — ΝΗ. 7) Ο-ΝΗΑ — ΡΕΣΤΟΣ. 8) ΤΟΝΟΣ. 9) ΑΝΑΣΥΣΤΑΣΙΣ.

ΜΠΕΡΔΕΜΑ ΣΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ

1. Η σκάλα δεν ἀκουμπά πουθενά. 2. Ένας από τους ἐπισκέπτες έχει τρία πόδια. 3. Το ἀγοράκι και ο πατέρας του είναι ἐνωμένοι και δεν έχουν χέρια χωριστά. 4. Η δεξιά σκαρφοάκος έχει... χέρια. 5. Το πόδι του πατέρα είναι πολύ κοντό. 6. Μία κυρία έχει μουστάκι. 7. Τα γυαλιά του συντρόφου της είναι πολύ μεγάλα. 8. Το χέρι του ἀνθρώπου στο πρώτο πλάνο είναι ἀσυμπληρωτό. 9. Ένας ἐπισκέπτης φέρει γυναικείο καπέλο. 10. Στο βάθος, ο σκελετός του δεινοσαύρου...δαγκώνει ένα ἐπισκέπτη.

ΤΟ ΤΟΥΒΛΟ

Έφ' ὅσον τὸ ἓνα τοῦβλο ζυγίζει ἓνα κιλό σὺν μισό τοῦβλο, σημαίνει ὅτι τὸ μισό ἀπὸ τὸ βάρος του εἶναι 1 κιλό. Ἐπομένως τὸ κάθε τοῦβλο ζυγίζει 2 κιλά.

ΧΑΡΤΙΑ ΚΑΙ ΠΙΟΝΙΑ

Ἄς ὑποθέσουμε ὅτι ἀρχίζουμε ἀπὸ τὰ λευκά. Ἰδού ἡ σειρά τῶν κινήσεων: Τὸ Δ περνά στὸ 4. Τὸ Γ πηδᾷ στὸ 5. Τὸ Β περνᾷ στὸ 3. Τὸ Δ πηδᾷ στὸ 2. Τὸ Ε πηδᾷ στὸ 4. Τὸ Ζ περνᾷ στὸ 6. Τὸ Γ πηδᾷ στὸ 7. Τὸ Β πηδᾷ στὸ 5. Τὸ Α πηδᾷ στὸ 3. Τὸ Δ περνᾷ στὸ 1. Τὸ Ε πηδᾷ στὸ 2. Τὸ Ζ πηδᾷ στὸ 4. Τὸ Β πηδᾷ στὸ 6. Τὸ Α πηδᾷ στὸ 5. Τὸ Ζ πηδᾷ στὸ 3.

ΣΤΟ ΧΥΤΗΡΙΟ

Ἄς παραστήσουμε τὸν κύκλο μὲ Κ, τὸ τρίγωνο μὲ Τ, καὶ τὸ τετράγωνο μὲ Ρ. Θὰ ἔχουμε, λοιπὸν:

$$2K+T+P=13$$

$$K+2T+P=12$$

$$K+T+2P=15$$

Προσθέτοντας τὶς τρεῖς αὐτὲς ἀπλές ἐξισώσεις, ἔχουμε:

$$4K+4T+4P=40$$

Καὶ ὅρα $K+T+P=10$. Ἐφ' ὅσον ὅμως ἔξορμε ἀπὸ τὴν πρώτη ἐξίσωση ὅτι

$$2K+T+P=13$$

σημαίνει ὅτι $1K=3$. Ἀπὸ τὴ δεύτερη ἐξίσωση πάλι, γνωρίζοντας ὅτι $K+2T+P=12$ συμπεραίνουμε ὅτι $1T=2$. Τέλος, ἀπὸ

τὴν τρίτη ἐξίσωση, πάντοτε μὲ τὴν ἴδια λογική, ἔχουμε $1P=5$. Ἐπομένως ὁ κύκλος ζυγίζει 3 δράμια, τὸ τρίγωνο 2 καὶ τὸ τετράγωνο 5.

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Οἱ λύσεις τῶν πνευματικῶν παιχνιδιῶν

ΣΤΟ ΜΑΥΡΟΠΙΝΑΚΑ

1. Ρινόκερος. 2. Φοινικόπετρο. 3. Ξιφίας. 4. Βίσων. 5. Πελεκάνος. 6. Κροκόδειλος.

ΤΙ ΟΝΟΜΑ;

ΜΑΡΙΓΩ.

Ο ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΗΣ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΣ
Στρουθοκάμηλος, δονίο, παπαγάλος, χελώνα, κομπρα, ρινόκερος.

ΣΩΣΤΟ Ή ΛΑΘΟΣ

1. Σωστό. 2. Λανθασμένο: Πέντε. 3. Λανθασμένο: Ο γορίλλας. 4. Σωστό. 5. Λανθασμένο: 80 χιλιόμετρα. 6. Σωστό. 7. Σωστό. 8. Σωστό.

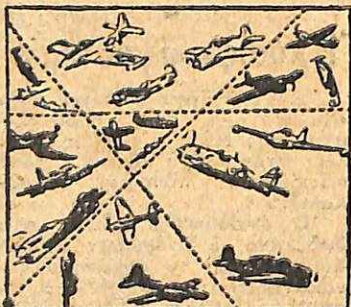
ΑΙΝΙΓΜΑ

Μήλος — Μύλος — Μήλο.

ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ

Βαρδούσια.

ΤΑ ΑΕΡΟΠΛΑΝΑ

Νά, πώς πρέπει νὰ τραβήξετε τὶς τρεῖς γραμμὲς γιὰ νὰ χωρίσετε τοὺς σχηματισμοὺς ἀπὸ 3 ἀεροπλάνα τὸν καθένα.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ μηχανὴ καινούργιας μανταρίσματος καλτῶν «ΝΤΕΣΜΟΒΙΤΟΣ» τελευταίου συστήματος, εἰς τιμὴν εὐκαρίστη, Γωνία Ἀλκιδιδάου καὶ Παισιανίου 10, Πειραιεύς. Δῖδα Δροσινού.

Ο
Νευρολόγος-Ψυχίατρος
Κ. ΓΑΡΟΦΑΛΙΔΗΣ

Δέχεται: Πανεπιστημίου
46, Γωνία Χαρ. Τσικούπη.
Νέος ἀριθ. τηλεφ. 614.620.

ΜΙΛΟΥΝ Τ' ΑΣΤΡΑ

καὶ προλέγουν τὸ μέλλον γιὰ τὸ διάστημα ἀπὸ 7-20 Οκτωβρίου γι' αὐτὲς ποὺ γεννήθηκαν στοὺς παρακάτω ἀστερισμοὺς

Κριός

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (21—30 Μαρτίου): Μὲ τὴν ἑναρξὴ τῆς νέας ἐποχῆς πολλὰ πράγματα θ' ἀλλάξουν στὴ διάθεσί σας.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (31 Μαρτίου — 9 Ἀπριλίου): Θὰ εἰσάσετε ψυχραιμία, θὰ σκεφθῆτε λογικά, θὰ πάρετε μιὰ ὀρθὴ ἀπόφασι.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (10—19 Ἀπριλίου): Θὰ πάρετε κάποιο δρόμο στὸν ὁποῖο ὁ μᾶς δὲν θὰ προχωρήσετε.

Ταῦρος

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (20—30 Ἀπριλίου): Ἐπιτυχία καὶ δάκρυα.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (1—10 Μαΐου): Θὰ σὰς συμβοῦν μερικά ἀπρόοπτα.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (11—20 Μαΐου): Τὰ πράγματα ἀπλοποιοῦνται καὶ ξεδιαλύνονται. Μὰ κι' ἓνα γράμμα ἀνάμεσα στ' ἄλλα.

Δίδυμοι

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (21—30 Μαΐου): Θὰ περιμένετε, μὰ ἡ ἐπιτυχία εἶναι βέβαιη. Μπορεῖ νὰ ἔρθῃ καὶ συντομότερα.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (1—10 Ἰουνίου): Ἡ καρδιά σας θὰ πονέσῃ. Ἴσως κι' ἀπὸ ἀγάπη.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (11—22 Ἰουνίου): Αὐριο μπορεῖ νὰ εἶναι ἀργά. Μὰ πάλι καλύτερα ἡ ἀποτυχία, παρὰ ἡ μελλοντικὴ ἀπογοήτευσί.

Καρκίνος

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (23 Ἰουνίου — 1 Ἰουλίου): Θὰ εἰσάσετε κυρίαρχη τοῦ ἑαυτοῦ σας. Δὲν θὰ παρασυρῆτε σὲ περιπέτεια.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (2—11 Ἰουλίου): Κάτι δὲν ἀφίνει τὴν εὐτυχία νὰ σὰς πλησιάσῃ. Μήπως εἰσάσετε ἐσεῖς αὐτὸ τὸ κάτι;

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (12—22 Ἰουλίου): Ὅλα ταχτοποιοῦνται κατὰ τὸν καλύτερο τρόπο, ἀν καὶ θὰ ὑπάρξουν ἀκόμα δυσκολίες.

Λέων

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (23 Ἰουλίου — 1 Αὐγούστου): Γνήσιο αἶσθημα θὰ εἶναι.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (2—11 Αὐγούστου): Προσοχὴ στὸ κίτρινο χρώμα. Σὰς φέρνει ἀτυχία αὐτὸ τὸ δεκαπενθήμερο.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (12—22 Αὐγούστου): Χωρὶς ἀμφιβολία. Μπορεῖτε νὰ εἰσάσετε ἥσυχην.

Παρθένος

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (23 Αὐγούστου — 2 Σεπτεμβρίου): Στὰ οἰκονομικά ἔτσι κι' ἔτσι, στὰ ζητήματα τῆς καρδιάς χειρότερα.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (3—12 Σεπτεμβρίου): Συσφιγξὲς σχέσεων, καινούργιες γνωριμιές.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (13—22 Σεπτεμβρίου): Θὰ ἔχετε ὑπομονὴν ἀν καὶ δὲν θὰ τὴν χρειαστῇτε πάντα.

Ζυγός

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (23 Σεπτεμβρίου — 1 Ὀκτωβρίου): Ἡ ἀπειλή ἐπέρασε μὰ ἔμεινε μιὰ δυσάρεστη ἀτμόσφαιρα.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (2—12 Ὀκτωβρίου): Στεφάνι; Κι' ἂν τόχετε κιόλας φορέσει, καινούργια περίοδος συγκυϊκῆς ἀγάπης.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (13—22 Ὀκτωβρίου): Ὑγεία περίφημη, μὰ λίγο μελαγχολικὲς σκέψεις.

Σκορπιός

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (23 Ὀκτωβρίου — 2 Νοεμβρίου): Πολλὴ ἐπιτυχία: χρήμα, ἔρωτας, δόξα;

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (3—11 Νοεμβρίου): Θὰ εἰσάσετε ἥσυχην γιὰ κάμποσο καιρὸ.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (12—21 Νοεμβρίου): Θάχετε μερικὲς ἐγνοίες μὰ δὲ θάνατι στενοχώριες.

Τοξότης

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (22 Νοεμβρίου — 1 Δεκεμβρίου): Οἱ φίλοι σας καὶ οἱ συνάδελφοί σας θὰ σὰς ἀγαποῦν καὶ θὰ ἐκδηλώσουν ἐμπράκτως τὰ αἰσθηματά τους.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (2—11 Δεκεμβρίου): Ὑπάρχουν καὶ αἰσθηματὰ ντυμπλαρισμένα: ἀπ' ἑξῆς ὥραία, ἀπὸ μέσα σκάρτα.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (12—22 Δεκεμβρίου): Μηχανές, κίνησι, πολλὴ κίνησι.

Αἰγόκερως

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (23 Δεκεμβρίου — 1 Ἰανουαρίου): Ὁ καιρὸς ἐπείγει νὰ πάρετε μιὰ ἀπόφασι.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (2—11 Ἰανουαρίου): Θὰ σκαλωστέτε κάποιον.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (12—21 Ἰανουαρίου): Τὸ ἀνέδασμα θὰ εἶναι πιὸ τρανὸ.

Υδροχόος

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (22—30 Ἰανουαρίου): Περιπλοκὲς δυσάρεστες, ἀπὸ τὶς ὁποῖες δὲν θὰ ξεμπλέξετε εὐκόλα.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (31 Ἰανουαρίου — 9 Φεβρουαρίου): Θὰ εἰσάσετε ὥραία, εὐδιάθετη καὶ εὐτυχισμένη.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (10—20 Φεβρουαρίου): Κρατᾶτε αὐτὸ τὸ δεκαπενθήμερο τὸ κοκκαλάκι τῆς νυχτερίδας.

Ίχθεις

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (21—29 Φεβρουαρίου): Σκοντάφτετε ἐπικίνδυνα. Μὰ μὴν ὑποχωρήσετε.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (1—10 Μαρτίου): Εὐχάριστες ὥρες μὲ ἀγαπητὲς συντροφίες.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (11—20 Μαρτίου): Μιὰ καινούργια ἀγγὴ ροδίσει.

ΣΙΒΥΛΛΑ

Ὅλα τὰ νεώτερα συστήματα περμανάντ καὶ βαφῆς, ἐκτελοῦνται εἰς τὸ Κομμωτήριον «ΛΟΥΞ» ἀπὸ εἰδικευμένους εἰς τὸ ἐξωτερικὸν τεχνίτας μὲ τὰ καλύτερα ὑλικά.

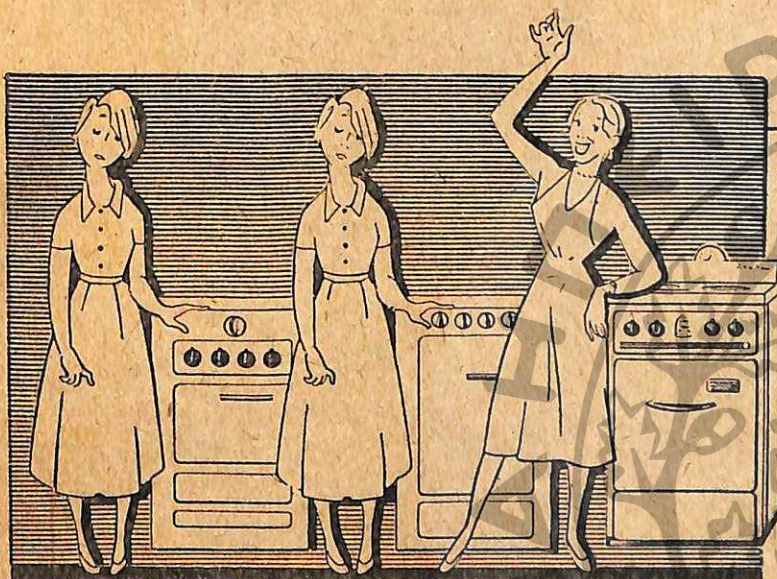
ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ

«ΛΟΥΞ»

ΑΦΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΙ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 59α. ΤΗΛΕΦ. 23-776

«ΑΘΗΝΑ»

ΑΔΕΛΑ

ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ ΚΗΦΙΣΙΑΣ

ΕΙΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΟΝ

ΙΣΜΗΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑ — ΝΙΚΟΛΙΤΣ

Ἐντὸς θαυμασίου ἰδιοκτητοῦ κτήματος παρὰ τὴν Μαγκουφάναν.

ΚΛΙΜΑ ΞΗΡΟΝ & ΥΓΙΕΙΝΟΝ

ΝΗΠΙΑΓΩΓΕΙΟΝ — ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ — ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ

ΞΕΝΑΙ ΓΛΩΣΣΑΙ

Συγχρονισμένοι ἐγκαταστάσεις, Σπόρ, Γυμναστική, Μουσική, Ρυθμική, Μορφωτικὸς Κινηματογράφος, Ψυχαγωγία.

ΤΡΟΦΗ ΑΦΘΟΝΟΣ ΚΑΙ ΕΚΛΕΚΤΗ

Γίνονται δεκτοὶ μαθηταὶ καὶ μαθήτριά.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΙ, ΗΜΙΤΡΟΦΟΙ & ΔΗΜΕΡΕΥΟΝΤΕΣ

Οἱ μακρὰν κατοικοῦντες μεταφέρονται δι' αὐτοκινήτων.

Πληροφορία καὶ ἐγγράφα καθ' ἐκάστην. Ὁραὶ ἐπισκέψεων 10—1 καὶ 5—7.30 μ.μ. ΤΗΛ. 01.761—01.716

«ΑΘΗΝΑ»

Τοὺς τελευταίους
12 μῆνες
οἱ 3 νομιμοῦρές
ἢ 1

ἀγοράσε ἡλεκτρικὴν συδυεὴν

Ζεζόλα

Ο ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

Τὸ προϊόν τῆς ἐλληνικῆς βιομηχανίας ἔχει τὸ πρόσθετο πλεονέκτημα νὰ συντηρῆται ἀπὸ τὸν ἴδιο τεχνικὸ πρὸς τὸ κατεσκεύασε.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ

ΚΑΙ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

